FLORENTIN SMARANDACHE

VIII

23.11.1988 —— 18.02.1989
Istanbul (Turcia)

(98 file)

[88 zile ≈ trei luni / carnetul
sau 1,14 file / zi]

— 23.11.88, Istanbul (1)

M-a plouat de m-a făcut ciuciulete toată ziua! M-am perindat prin partea europeană cu umbrela și geanta. Frig la genunchi.

Am băut două sticle de lapte și un covrig cu mac — mîncarea mea pe [redacted] ieri.

Intru cu İkamet-ul la Centrul Cultural American, dar sînt respins de la poartă.

— Vreau să consult niște dicționare.

— Nu aveți voie, se răstește la mine un tînăr soldat cu pușcoace multe pe la brîu, tuns foarte scurt, cu caschetă severă pe cap. Formase cîteva numere de telefon, se consulta cu turcul de lîngă el pipăind poza mea și ștampila încrustată.

— [redacted] De ce? mă nedumiresc. Data trecută îmi pretindeau un act cu fotografie. Iar acum îl aveam.

— Pentru că sînteți român! se răstise la mine.

A fost un duș rece. Cei la care ținusem și unde îmi doream din suflet să ajung mă primeau cu un șut în fund. Idolii mei se dovedeau a fi sloiuri de gheață; mă respingeau. M-am simțit ca un negru. Era vina mea că sînt român?

M-a întrebat cineva ce vreau să mă nasc? S-o consider ca pe o discriminare rasială? Reagan a fost un dur. Legi stricte, încorsetări. Ca-n socialism! De puțin timp este această interdicție. Și, cum e normal, pe mine trebuia să mă prindă. Unde-i bine, nu-i de mine, / Unde-i rău, hop și eu! Colegi de-ai mei au apucat să intre, fără să le fure americanilor „secretele”.
Am plecat cu coada între picioare și înjurînd pe românește. Dificultățile dezrădăcinării continuă, se întortochează, se rafinează. Cine știe ce neegalități față de un american de rînd mă mai așteaptă. Opreliști. Iluziile mele încep să se pulvere.

Am vrut să-mi fac fișă la Biblioteca Franceză, dar trebuia să plătesc 15000 TL, ceea ce pentru unul de teapa mea este o sumă! Am rămas la vechea formulă, împrumut pe numele bunei doamne Richiche, adăugînd cu creionul în dreptul cărților mele „Florentin”, este ușor de ținut minte pentru un francez. Am dus „Lolita”, luînd Ionesco („Le

roi se meurt”) și R.-M. Albérès („Métamorphoses du roman”). Găsirem în fișier Kierkegaard („Miens philosophiques”) dar nu era în raft.
Pînă la cinci am consultat diverse reviste (despre emigrație, centrul „Georges Pompidou”, „Connaissance des Arts” - foarte luxoasă, „Magazine littéraire” - un articol de Michel Foucault), mi-am extras cîteva adrese la care voi scrie [L'Association des écrivains de langue française (UNESCO), revista de teatru „Comédie Française” etc.].
Strigăte disperate ale francofonilor, engleza cîștigă teren pe zi ce trece. Franceza se mai menține din inerție. Pierderea coloniilor, arabizarea (Maroc, Algeria, Tunisia) vor accentua criza limbii, reducerea spațiului, o scădere culturală. Spaniola este preferată francezei și germanei în SUA. Va înlocui spaniola ponderea francezei în lumea latină? Adică locul doi în lume?
Romanul latino-american cîștigă teren, literatura latino-americană vine puternic din urmă. Dar structura socio-politică lasă de dorit (nu numai din cauza dictaturilor) economia slabă îi trage în jos. Pînă

nu se vor redresa (emigrația devenită tradițională, spre țările dezvoltate), nu vor putea emite pretenții.

Economicul conduce, degeaba îi dau comuniștii cu politicul. Așa ar vrea ei. Mă uit la emigranții din jurul meu: 10% sînt politici, poate nici atît[redacted], incluzînd în acest procent pe cei cu tentative de trecere frauduloasă a frontierei (pe care ar fi putut s-o facă din motive [redacted] tot economice, sau de aventură), unde mai pui că polonezii au venit toți cu pașapoarte turistice iar mulți români au avut pașapoarte de servici (vaporeni ori muncitori în Irak, care este în graniță cu Turcia). Au dreptate guvernele occidentale cînd refuză atîtea cereri de azil.

Rendez-vous-ul cu Mme Marie-Hélène a ținut două ore jumătate, fără vreun scop anume. Mai tîrziu mi-am dat seama că mă studia psihologic. Primise dispoziție de la șeful ei, M. Damiron, bănuiesc. Nu mi-am dat seama de ce m-a chemat, ce dorea. Credeam că-mi

oferă niște ore. S-a[redacted] purtat, ce e drept, drăguț cu persoana mea: bere Tuborg la cutie [[redacted] premieră pentru mine!, cînd am desfăcut-o a pocnit, am tresărit puțin, gata să mă dau de gol], pulpă de pui, mîncare de boabe de porumb fierte și apoi prăjite în tigaie cu un fel de sos (dracu a mai văzut!, ziceau că e mîncare specific franțuzească (?)), griș cu stafide. Între timp a sosit și soțul ei, foarte înalt, iar ea foarte scundă. Marie-Hélène, simpatică, zîmbea mereu, se minuna de situația noastră a emigranților. Cunoscuse și ea în Franța. Ne compătimea.

Am prins ultimul vapor spre Kadiköy, și, ca de obicei, de-acolo am luat-o pe jos pînă la lagăr.

Le-am lăsat adresa completă, poate mă vor căuta.

Andrzej, dîndu-mi o mandarină: Professor, mandarina, vitamina!

În America o să-mi cumpăr un sistem de editare acasă, să mă satur de publicat cărți. Un calculator personal cît mai bun; memorie, sistem de operare.

Voi scrie totul pe calculator, scrisori, articole, cărți. Cînd i-aș scrie mamei pe calculator! Sau lui Tata-Leau! Nu că vreau să [redacted] îi impresionez, dar se vor bucura.

-24.11.88

Am avut un vis groaznic. Eram în țară, venisem s-o văd pe Ely, o locuință largă, dreptunghiulară, am zărit la ferestră o șapcă de milițian, mi-am dat seama că mă caută pe mine, se-adunase lume afară, milițieni, voiau să m-aresteze, vedeam [redacted] perdelele transparente, le adia ușor vîntul, casa era albă, curată, copiii nu i-am zărit, doamne, de ce m-am întors din Turcia?, dar cînd m-am întors?, cînd anume?, eu nu știu, nu-mi amintesc nimic!, cine m-a pus pe mine să fac prostia asta?, n-am avut de lucru!, ce voiam de fapt, să-mi revăd familia?, am fugit, coboram pe o mobilă, m-am deghizat parcă, m-am făcut că n-aș fi eu, lumea nu m-a recunoscut, așteptau ca de-a lungul unei pîrtii alungite pe care ar fi trebuit să se rostogolească învinsul, așteptau-l, eu am apărut, am sărit dintr-o parte în alta, n-am fost identificat, apoi pe după colțul unui bloc umbros, cu o viță de vie agățată, cum ajung acuma din nou în străinătate?, dar mai întîi: unde mă ascund de [redacted] milițieni?, ah, de s-ar deschide pămîntul, doamne, să mă pitesc într-o gaură!, din asta să intru în alta ca să nu mă găsească nimeni, să stau mult și bine acolo...

Mă durea inima, mi-era frig la rinichi, n-aveam brîul gros pe mine, neglijeasem de cu seară, m-am răscolit pe partea cealaltă, m-am răsucit, am deschis ochii. Ce bine! Era noapte și eram în Turcia. Dimineață o să povestesc celor din cameră, vor zîmbi. Yılmaz îmi spune că și el a visat, iar Vasile, două săptămîni, același vis. Oamenii sînt obsedați, nu le vine să creadă. Schimbarea este totală.

Dar s-a întîmplat și un caz real, Narcis, sosit cu ingineri pe iaht în Istanbul, plecat apoi, ilegal, în Grecia, s-a întors în... România cu un vapor ca să mai scoată pe cineva. L-au prins românii cînd să se „îmbarce" a doua oară și l-au închis: șapte ani! L-au ticketat [redacted] ghid etc.

- 25.11.88

Dureri persistente de ochi. Cred că mi-o fi crescut miopia. Lumină slabă, [redacted] îmi forțez ochii. Mă freacă la pleoape. Iritații. Înțepături. Numai de boală să mă ferească Dumnezeul pînă mă aranjez într-un fel. Gelu mă înspăimîntă cu viața din America. Prea trepidantă. Nu rezisti. Nu te acomodezi. Nu te acceptă ei, pentru că nu ești de-al lor.
Ridica în slăvi Belgia, unde rămăsese un cumnat de-al lui Toni, la Waterloo. Că în Germania statul are grijă de tine. Că francezii sînt mîndri și nu se uită la tine. Austriecii au început și ei să oprească emigranții din enormul lagăr de lîngă Viena.
În Canada și Australia viața e mai puțin agitată. Sosiți în SUA mulți își schimbă destinația.

În SUA s-ar găsi greu de lucru, concurența extrem de mare.

Azi am cumpărat detergent OMO vărsat (pentru că e [redacted] cel mai ieftin), ac și ață (albă și neagră) de [redacted] cusut, bec de 40 W improvizat ca veioză (cu pagini de ziar împrejur).
Pentru prima dată mă voi apuca de cusut: fermoar alb-negru, scurta de vinilin desfăcută la subsuori.
Pentru spălat, campiștii lasă rufele la înmuiat de seara pînă dimineața într-un lighean mare, albastru, de plastic, „lăsat moștenire" de la cei care au plecat. Pun și detergent, evident. [redacted] Dimineața doar le mai limpezesc.

Am dormit după masă. M-am sculat odihnit, era să pierd masa de seară. *Emek*, gesticula Jan la mine și mi-arăta spre gură. Jan vorbește mai bine turcă decît engleză! În special cînd e beat.
Dimineața abia apuc masa pînă la 9^{30}, turcii se scoală și ei tîrziu, nici nu mă spăl pe ochi, nu mă îmbrac ca lumea, dau fuga la cantină în ultimul moment, veșnicul *çay* turcesc (ia uite de unde provenea cuvîntul în limba română), turcii sînt prin

tradiție consumatori de ceai (lucrătorii primesc zilnic la orele 10 și 16, între cele trei mese, cîte un păhărel micuț), cu occidentalii cafea.

În camp sînt și doi unguri: mama cu fiica. Austria nu mai primește decît români. Tibi îmi traduce. Vor să emigreze în Australia, așteaptă scrisoare de-acolo pentru sponsare.
M me Rosza, căsătorită cu un francez, Mallet, se interesa de ele. Mi-a dat numărul de telefon 1498064, s-o sun pentru un rendez-vous: marți, între [redacted] orele 17-18, pentru o discuție teatrală cu soțul ei.
Ungurii au drepturi politice incomparabile cu ale românilor. Ei pot călători [redacted] oriunde în lume, și în America!, statul le asigură o sumă valutară periodică.
Divorțată, s-a hazardat de una singură, femeie cu copiii după ea. Fata cea mare venise cu logodnicul. Eu i-am găsit în [redacted] Șan. Apoi [redacted] i-a despărțit Poliția, pe el l-a adus mai repede în camp, a locuit în lukaus, condiții precare, îi era teamă să nu-și piardă iubita, n-a rezistat și s-au întors amîndoi în Ungaria, cu toate că Tibi și Lotzy îl rugaseră să aibă răbdare iar „soacră-sa" și cu fata cea mică [redacted] "riscau să fie expulzate.
Dar, iată-le în camp!
Ungurilor nu li se întîmplă nimic reîntorși în Ungaria. Dacă ar fi valabil ⑥ și pentru România, mulți români ar reveni, descurajați de politica de emigrare a capitaliștilor, dificultatea integrării, bariera limbii.
- De ce ați părăsit Ungaria?
„Ca să poți trăi [redacted] în Ungaria, pe lîngă salariul avut, trebuie să mai presteze o muncă. Fiica mea cea mare, cu leafa pe o lună abia își cumpără un palton."

- Ce știți despre românii emigrați în Ungaria? Li se asigură ceva? De exemplu, în comparație cu situația noastră din Turcia?
„Biserica îi ajută. În școlile, foste pe lîngă biserici, deoarece biserica s-a despărțit de stat, și au rămas libere, s-au instalat paturi pentru refugiații din România. Li se dau bani să-și cumpere mîncare, au bucătării comune, își gătesc. S-a făcut apel la populație pentru colectarea de haine, și s-au strîns atît de multe încît s-au [redacted], băgat și în depozite. Mai sînt ferme părăsite, iar cei care vor să se ducă acolo, le dau casă, pămînt. Îi lasă mai departe, să ajungă în Austria. [Eu, la „Europa Liberă", am auzit că nu.].
În general, o duc mai rău ca noi în Turcia. Început de șomaj este și în

Ungaria. Unde să-i mai plaseze și pe români? Totuși, mulți lucrează.
Dar că vin mulți țigani și de-aia nu-s ei destui[redacted]!!"
Mă ofer să le conduc, dus-întors, la Mme Rosza Millet. marți.

Acum îmi dau seama, nu ochii sînt de vină, capul! Am tras curent, șapca nedespărțită, trece vîntul cum îi place prin ea! Drumurile le fac numai pe jos, din economie de bani și pentru sport, doar Bosforul îl trec cu vapurul. Umblînd atîta, călcînd cu pasul, cunosc binișor Istanbulul [turcii scriu cu „n", îmi pare rău!].
Dar mă roade inima că n-am putut vizita nici un muzeu, prețurile îmi sînt inaccesibile: 10 000 TL, din care eu pot trăi și o săptămînă. Poate după ce voi primi acceptul, să mă distrez niței nițel.
Nu pot nici părăsi orașul (m-ar băga automat în Campul disciplinar, cu gratii, de la Yozgat), decît cu acordul prealabil al Bașcomiser-ului [baș înseamnă cap, șef]. Roman a obținut o învoire de patru zile pentru a merge la EFES, oraș istoric (multe ruine); zice că au fost vara, au dormit sub cerul liber; în total patru polonezi.
N-am scris și eu nimic despre vechiul Bizanț, despre „Cornul de aur" peste care am trecut de [redacted] ori, nenumărate, și unde-și depozitau romanii bogățiile. N-am văzut nici măcar zidul vechii cetăți bizantine, care ar fi fost destul de simplu de ajuns, 200 TL cu trenul de la Sirkeci, foarte aproape de Eminönü.
Chestiunea e că nici n-am știut! Abia Roman mi-a mai deschis ochii!
Preocupat numai de emigrarea mea, atîta am făcut. Iar ceilalți români, ce să-mi explice ei! Preocupați de băutură, mîncare, țigări. Supraviețuirea. N-am auzit pe unul vreodată altceva, decît: accepte, refuzuri, ponsări, delegat, medical, Aisimsii, Organizație, Roma, America, Australia, Canada, emigrare, declarație, reîntregirea familiei, actele mici, actele mari, viza italiană, biletul de avion. Zvonuri. Zvonuri. Zvonuri. E plin campul de [redacted] zvonuri, lansate rău intenționat. Stupoare. Panică. Așteptare și așteptare. Iar așteptare. Apoi așteptare. Timpul nu vrea să se urnească. Timpul se urnește greu. Mai vine poștașul la 12 fără 10. Încă o speranță. Poate cineva [redacted] s-a mai gîndit la tine. Sau ți-a trimis un monney order. Nimic? Nimic? ... Poate data viitoare! Next time. Nu te grăbi, drăguțule, îmbătrînești prea devreme! ...

-26.11.88

Marie-Hélène mă încuraja că parlez [redacted] „perfect" franceza. Nu, răspund, știu că rulez pe „r".

„Puteți să ziceți că sînteți dintr-o regiune a Franței, Bourgogne, care rulează pe „r", reia Marie-Hélène.

Bravo, îmi zic în barbă, o să mă dau francez!

Șederea asta prelungită în lagăr are ca scop studierea noastră. Un test psihic.

[redacted] -Cu polonezii mă înțeleg ușor în engleză. [redacted]

-Polonezii vorbesc prost englezește, ține să remarce Vasile.

-Păi de aia mă și înțeleg!

În România:

cine-i harnic și muncește,
ori e prost, ori nu gîndește!

Pe noiembrie ne-au repartizat doar cîte un săpun. Nici pastă de dinți, nici lame ca în octombrie. Și alea la sfîrșitul lunii. Următoarele vor apare la [redacted] începutul lui ianuarie, și în felul acesta reușesc să sară peste o lună!

Bogdan îmi solicită poeme franțuzești ca să le trimită prietenei sale în Polonia. Mă pune să-i traduc în... engleză! În fine,

reușesc eu să-l fac să înțeleagă. Se decide la unul de dragoste L'Amour aux longs cheveux din «Formules pour l'esprit». Radioul merge permanent, ne mai ține de urît. Bogdan copiază poeme. E încîntat, zice că-i plac. (Cam puțini partizani ai creației mele literare. Adevărat că Bogdan mi-e prieten, glumesc des cu el despre Polish girls.)

„Securistu [redacted] 'lu' peste", așa îi zice Ali lui George. „Mă ia el pe mine Ce părere aveți despre România? [redacted] Auzi, bă? Bou' dracu! Pă' ce crede, c-aici e în comunism ?!"

Vrea să ne umilească, prea umblă numai la cravată și cămașă de naylon, costum în lagăr! Bate la ochi de la poștă. Desigur, că asta și vrea.

Nu-s certat cu nimeni dintre emigranți, dar cu unii am relații de prietenie, iar cu alții relații de indiferență. Pe foarte mulți nici nu-i cunosc, și nici ei pe mine, mai ales dacă sînt de altă naționalitate.

Merg la masă cu Ali și Vasile.

-Băi, Ali, ce te faci tu? ca emigrant nu poți s-ajungi guvernator al Canadei, nici președinte al Statelor Unite, sau măcar senator!

Ali: (Rîzînd) S-ajung eu cizmar, să am atelierul meu...

-Cizmar șef, completează Vasile.

Ali este cizmarul campului. Strînge pantofii și se duce cu ei la un atelier în [redacted] Pendik.

Am făcut poze cu Vasile, Roman, Jan. Mîine mai cooptez și Yilmaz, azi a fost la lucru.

A propos de „Istoria Românilor" a lui Vlad Georgescu, eu aș împinge lucrurile și mai departe: un studiu statistic cu tabele, formulare, o sistematizare, procentaje, curbe matematice ale fenomenelor sociale (emigrația, imigrația, natalitatea, mortalitatea, rata inflației etc.), diagrame. Multă sociologie aș băga, anchete sociale asupra prezentului politic. Istoria reflectată prin ideile scriitorilor. Istoria reflectată axiologic: valorile naționale și universale date umanității (cantitative și calitative), morala, familia. Istoria înseamnă tot: matematică, fizică, astronomie, economie, drumuri și poduri, pămînt...
Dar cred că prea am lărgit sfera termenului, pînă se rarefiază și dispare. Iar atunci, totul înseamnă nimic.
Istoria nu există decît în imaginația istoricilor. Timpul e plat. Privit la scara forței noastre de percepție. Istoria nu este o înșiruire de evenimente, de domnitori, într-adevăr. Istoria nu e făcută nici de masse, ci cu ajutorul masselor, nici de personalități istorice ci sub îndrumarea [redacted] personalităților istorice. Este o corelație.
Are istoria un spirit predestinat?
Istoria este făcută de istorici.
Este matematica făcută de cifre și semne?

Matematica este făcută de matematicieni.
Am expus un sofism?

Cel mai mare dușman al comunismului este, desigur, comunismul! Fără echivoc. De ce? Pentru că proasta economie, rigida suprastructură din țările comuniste le arată cu degetul. Uitați-vă la ele și luați aminte, dacă procedați ca ele, ca ele veți păți! Își fac singure [redacted] antireclamă!!
Puterea țărilor socialiste ar consta în concentrarea pe problemă. Statul o poate impune. Deși este armă cu două tăișuri. Te distrage de la celelalte laturi, iar dacă aceea pe care ai pornit este greșită, ai dat faliment.
Slăbiciunea: necointeresarea muncitorilor, lipsa de inițiative proprii, centralizarea exagerată, lipsa libertăților socio-politice.

[redacted] Puterea țărilor comuniste constă în omogenizare
Slăbiciunea [redacted] țărilor comuniste constă în omogenizare
Puterea țărilor capitaliste constă în heterogenizare
Slăbiciunea forțelor capitaliste constă în heterogenizare
Adevărul este [redacted] undeva la mijloc.
Ca, de altfel, întotdeauna.
Dumnezeul să-l ierte pe răposatul Lupașco!

Societatea viitorului va însemna o combinație între cele două. Nici nu e bine zis societatea, pentru că nu va fi statică, pentru că nu va fi doar una.
Cum va arăta societatea perfectă a cosmosului?
Orașe întregi plutind (deși nu e corect [redacted] „plutind") la 60 000 Km deasupra Terrei, de fapt stînd, în puncte lagrangeiene deasupra aceluiași punct de pe pămînt, învîrtindu-se odată cu Pămîntul, la infinit, fără energie necesară.

Viața este suportabilă dacă ai necazuri?

Sufăr de claustrofobie? Nu pot crea în locuri închise. Dacă masa este cu fața la perete, mi se barează privirea, mi se topește. Îmi obosesc ochii. Mă doare capul. Ideile îmi vin chircite, sterile, plate. Nu pot da o gîndire elastică, [redacted] suficient de cuprinzătoare. Mintea îmi devine confuză, se învălmășește cu ițele încurcate.

[redacted]
-27.11.88
Mereu visez noaptea miliție, urmărire, că sînt în România. Mă obsedează gîndul. Dau să fug și nu pot. Mi-e o frică de România!

La început (1979-81) am scris din vanitate (poezii), după aceea pentru a mă elibera (jurnalul 1982-8, romanul, teatrul), și continui prin a susține o teză (antitotalitarismul, 1985-8, romanul, teatrul). Dar o altă latură a scrisului meu se raportează la plăcere și ludism („Fetițește pe păsărește", „Grafopoeme"; sau în desene „Naive Mechanical Drawings" ori cele din „Antichambres et anti-poésies, ou bizarreries"), cea mai importantă.
În prezent scriu din toate cele patru considerente, și altele în plus [de exemplu, în viitor poate datorită banilor]. Să nu-mi zică el mie, Cioran, că nu scrie și din vanitate (interviul din „La Republica"), pentru că, atunci, de ce mai publică?

Se stinge lumina ca în România. Îmi chinuiește ochii. Consum bateriile la Radio. Se oprește așa ca în România. Stau ca trîntorul toată ziua în pat și citesc.

Am pleca de bine ce mă simțeam în țară!

Sîntem 22 de inși pe un singur veceu. Stăm la rînd, ca la moară!

Pană de curent. Administratorul nu ne permite să umblăm (Yilmaz este electrician.) [redacted] Este anunțat electricianul de serviciu. Credeam că ne va lăsa pe întuneric pînă dimineață, dar văd că vine. Sînt doi, nu unul!

Puia a fost în verva în seara asta la masă. Îi dădea de înțeles lui Vasile, inginer, că în America o să ia inima lui Stalin în brațe! În limbajul figurinelor ăstora din camp înseamnă lopata.
Pînă să-mi trimită Dr. Bernd Wegner banii am îmbrățișat-o" și eu! Fără să-mi fi fost deloc dragă!!

-28.11.88
-De ce nu ne dă voie să mergem în Suedia, se înfoaie Puia cu virilitatea lui, că le-am dubla[redacted] populația! Suedezele alea sînt ca lumînări. Mumăria, ce dragoste fac [redacted] nebunele!
-Dacă fac dragoste nu înseamnă că vor să facă și copii, remarc eu.
- Fugi, bă!... Și ce dacă, se reconfortează Puia.

Securiștilor români nu le plac oamenii cunoscători. Înainte de a primi pașaportul, colonelul Bălilescu și-a pus secretara, absolventă a filologiei, să poarte o conversație cu mine în franceză. Ce trebuia să fac? Să-i vorbesc impecabil sau să scîrțîi? Am [redacted] optat pentru a doua variantă, și cred că n-a fost rău. În felul acesta mă etichetau [redacted] ca individ mediocru, neimportant, la o eventuală plecare a mea nu s-ar pierde nimic. Îi răspundeam cu „très beaucoup", cu dezacorduri, ea mă corecta zîmbind, eu mă scuzam „rușinat", Bălilescu mustăcea satisfăcut (mă pusese în inferioritate!). M-am înjosit pentru un amărît de pașaport! (11)

Am cumpărat o sticluță de $AgNO_3$ lichid pentru gummak negei. Ce m-am mai căznit să învăț cuvintele (gümüş nitrat) și să-i fac[redacted] să înțeleagă. Apoi ciraul jucat ca să-mi scadă prețul, de la 2500 TL la 1000. Deseară trebuie să merg cu Yılmaz la farmacia din fața campului să-mi dea ceva pentru ochi, îmi obosesc foarte repede. Și becurile sînt de vină, fără nici un abajur sau glob-mat.

Probleme cu ochii. Cumpăr vitamina A și picături („avigen" + „visine"). Tratament de 20 de zile, de 3 ori pe zi.

Mersul la masă îl aștept ca pe-un eveniment.

M-am scos în afara omogenizării socialiste. Vreau să devin eu-însumi, nu eu-alții.

Început [redacted]arsul celor patru mici negei de pe față, foarte slab vizibili, și unul de pe [redacted] umărul drept.

-29.11.88
De cîte ori trec Bosforul, mi se pare o feerie. Mai ales seara. Lumini de toate culorile, chiorchine. Vîntul ușor mîngîindu-ți fața, pesca-

ruse plonjînd pe valuri. Este extraordinar! Apoi strigăt păsări, balansul vaporului, zgomotul valurilor pe care le face, și cei ce urcă strigînd invariabil yay... yay... yay... Moscheele cu turnurile luminate de minune. Filele carnetului se zbat de curent, c-o mînă le țin, cu alta notez [redacted].
Un turc lîngă mine privește curios ce scriu. Se oprește cam mult, mă privește apoi lung. Mă fac că nu-l observ.

A-nceput să fie de-a dreptul frig. Băncile de lemn s-au golit. Turcilor le place căldura.

Trecem pe lîngă vapoare cu multe lumini aprinse și muzică grațioasă. Malul asiatic. Mi s-au îmbujorat obrajii. E plăcut. Uit că sînt emigrantul de la marginea tuturor societăților care se-ntoarce din [redacted] vizita de la familia Millet, fără să le fi dus o floare sau o jucărie [redacted] pentru Nicolas, în tenesi peticiți, scurtă de vinilin, pantaloni de muncă, șapcă în cap.

Cineva mi se adresează în turcește.

Cînd vii în Turcia, trebuie să vii cu pachetul de unt după tine – zic polonezii! Cu femeile o duc rău. Otuz bir, treizeci și unu! Se masturbează...

Zvonuri false în camp. Spioni infiltrați care să dezbine, să destabilizeze, să ne sfarme moralul. Să bage panică. Să ne derutеze.

Bogdan și Marek fuseseră acceptați de Canada după 15 respectiv 21 de luni. Ieri au „aflat" (de la cine?) că vor fi primiți doar zece din cei cincizeci acceptați. Stupoare. Disperare. Marek are copil în Polonia de șapte luni, și nevastă. S-au înecat în alcool. Și de dimineață tocmai îmi adusese Bogdan niște timbre poloneze (barim atîta l-aș fi să-i trimit și eu lui Mihăiță!), very expensive îmi explică, dezlipite de pe un colet. Bogdan este cel mai „bătrîn" polonez din camp, din februarie 1987! Așadar, mai mult de doi ani pentru emigrare cu sponsare guvernamentală în Canada. Roman[redacted] îl poreclește [redacted] czubek [redacted], creastă înseamnă, dar ca să [redacted] mă facă să înțeleg cîntă ca un cocoș, mi-arată la cap. De nervos, aseară a dat cu pumnul în geamul de la veceu, și-un umăr ușii de pe hol, de am sărit toți în picioare, cele patru camere de la pensiune. Numai țăndări pe jos. A venit poliția, administratorul, [redacted] personalul de servici. L-au luat și pe Jan pentru că băuse cu ei. Era după miezul nopții. Încordare pe hol. A intervenit Roman pentru Jan. Fără efect. Noi așteptam cu emoție știrile despre ei.
Au fost iertați cu condiția să [redacted] pună geamurile la loc a doua zi, 10 000 TL fiecare. Bogdan și-a golit buzunarele odată cu nervii!

De dimineață se scuză față de mine, cu o față congestionată. Din <u>marele blond</u> care era, norvegian ai fi zis, suedez, îl vedeam verde-pal. Vorbea o engleză mult mai bună ca a mea. După plecarea în Italia a lui Roman și Jan [redacted] le-am propus să vină în camera mea. Sînt băieți de treabă și vorbesc amîndoi engleză, deci un bun prilej de a conversa. Acesta ar fi avantajul cooptării a doi polonezi în paturile vacante și nu români. Un altul: românii și-ar băga nasul prin scrierile, caietele și notițele, scrisorile, cărțile mele, ceea ce [redacted] m-ar deranja profund. Nu-mi place să mă știu supravegheat, de aceea am și părăsit România (ea mă părăsise mai înainte pe mine, de fapt regimul politic, sistemul social). Le-am scăpat de sub control.

O înviorătoare muzică italiană la <u>Radio Üç</u>.

Andrzej, Jan, cei doi Marek au cumpărat carne și gătesc pe un reșou în hol. Foarte puțină carne primim la cantină, numai legume, ca să nu ne îngrășăm! E un miros! Ah, ce-aș mînca și eu! Aș încinge în sosul lor de specialiști culinari. Andrzej nu mai bea de cîteva zile, decît puțin. Jan intră cu sticla de vodcă jumătate, eu vreau să glumesc zicîndu-i că e <u>sa</u>, el înțelege că doresc să beau. Gust nițel, dau să-i pun dopul, mă oprește, mai ia și el un gît, [redacted] exclamă <u>dobra</u>, eternul dobra după <u>votka</u>, [redacted] atunci mai trag încă o dușcă, <u>yarna</u> exclamă, și o bagă în dulap.

-30.11.82

Mi s-a urît tot prezentîndu-mă în toate scrisorile, am publicat ..., am colaborat ..., am creat ... În afar' de m-am născut ..., studii, cooperat în Maroc ...

Ceea ce m-a frapat de la început în camp, și cel mai rău, a fost calitatea oamenilor – tot cu vechile năravuri, plecăciune și umilință în fața poliției, ascunșenie, pungășie. Și-apoi faptul că nu e chiar așa nevoie de noi, emigranții.

Oamenilor le e dor de țară, îi văd cum se strîng la scrisori. Le e dor de cei de-acasă.

-01.12.28

O nouă lună calendaristică. Oh, ce bine!

Jan doarme îmbrăcat. Se dă jos din pat și se duce direct la masă.

Voi spăla hainele mai rar, voi umbla mai mult cu cele murdare, mă voi rade mai rar,

mă voi tunde mai rar, voi răspunde la scrisori neimportante mai încet, îmi voi recondiționa [redacted] orice îmbrăcăminte ruptă, voi umbla mai cu grijă cu încălțămintea, voi face [redacted] duș mai rar, voi mînca numai de la cantină (cu excepția laptelui și unor fructe)
doar pentru a rezista, pentru a putea [redacted] crea, pentru a putea studia, pentru a-mi putea trimite xerocopiile manuscriselor la edituri și reviste.
Să nu irosesc acest timp, să profit și să uit de el lucrînd, uit. Este bine pentru partea practică.
Pînă plec de-aici poate reușesc să și public ceva, sau să închei niște contracte importante. Dă, Doamne!

Securistul stă singur pe bancă, în pardesiu și ochelari negri, tipic. Trec pe lîngă el, [redacted] se uită în ochii mei, mă uit în ochelarii lui, nu zicem nici unul nimic, mă îndrept spre poșta din Accladem(?), îi pun o scrisoare lui Emil, sublinim(?) frate(?), aud că poșta s-a scumpit. Cum naiba m-oi [redacted] descurca? S-au scumpit și autobuzele. Ce inflație accelerată cunosc domnii turci! .. efendi... efendi...
Mă întorc, securistul tot pe bancă. Niște arapi(?) joacă tenis cu piciorul, pe banca alăturată au apărut două japoneze, una de o frumusețe nebună, zîmbește, știe că e admirată, supraveghează amîndouă copiii care se dau în leagăne, croșetează, mereu" securist notează ceva, arogant cum e nu-l bagă nimeni în seamă, doar eu [redacted] Nea Nichi mai merge la masă, Yilmaz glumește Nea Nichi are fiu la securist!, Nea Nichi e mai mult(?) [illegible] la 44-45 ani dar muncit de viață, arată mult mai în vîrstă, securistul de aceeași vîrstă pare tînăr în floare, palmele fine.
Ce-ar putea să ne facă?, întreb pe Yilmaz.
Să ne lăbărească(?) pula!, rînjește printre dinți
Va da informații despre noi, dar trebuie să nu știe unde te duci, cu cine, ce faci, cu cine(?).
Poate ne omoară, „umbrela bulgărească", Virgil Tănase...

Jan se scoală direct la masa de prînz, îl întîmpin cu un günaydın, bună dimineața turcesc! De aproape un an de cînd e aici, găvărește(?) ... turcește un pic. Dar engleză neam!"

M-apuc să [redacted] pictez în acuarelă, fără să știu ce anume. Pur și simplu pentru că n-am ce face! Vă dăruiesc și capul, plăcerea mă va elibera. Desenez aiurea. Apoi îi voi da un titlu. Suprarealist. Impresionism.

Dar dau din pensulă până obțin ceea ce-mi place. Coloratură vie, multe nuanțe într-o singură pagină (opt în prima).

Roman a primit un ziar polonez de exil. Îmi spune că Polonia are două guverne: unul în țară, și altul în exil la Londra. Nu auzisem până acum. Ca palestinienii, acum.

-02.12.88
Aștept o conjunctură nefavorabilă mie, pentru a crea. [redacted] Numai în condiții neprielnice sînt stimulat, stors de vlagă. Numai cînd sînt nervos, indispus, supărat pe lume creez. Ca aseară. Mă durea capul. Pictînd mi-am revenind. Mă încîntau culorile. Patru foi am colorat. Și n-aș zice că urît. „Modern Art", se exprimă Roman. El se declara adept al tradiționalismului.

Astăzi au venit accepte americane pentru românii din iulie-august anul ăsta. Mai mult de jumătate refuzuri.
Trăim sub teroarea acceptului. Vine sau nu. Obsedați. Mai sînt și agenții securității care bagă zîzanii. Bagă morcovul. Oamenii sînt tensionați, nervoși, înjură; am [redacted] auzit destui regretînd venirea. Barim, ce e la bahaus!

Am discutat cu ing. Sorin Popa despre cum

ar trebui să arate o societate ideală.
Mai întîi că așa ceva nu poate exista, cel puțin o perioadă de cîteva secole de-acum înainte. Poate civilizația cosmică, dar nu-mi imaginez.
În primul rînd, nu sînt de acord ca o societate să fie condusă de un singur om sau de un clan.
Nu sînt de acord [redacted] cu legislația rigidă, bătută în cuie.
Omogenizarea nu este [redacted] nici folositoare, nici posibilă.
Heterogenizare [redacted] după criteriul valorii, și nu ereditar.

Secolul XX se relevă prin
- represiune psihică
- exploatare socială
- creșterea libidoului

(Michel Foucault, in „Magazine littéraire").

Stilul meu de a nu trăi
Modul de a nu gîndi
Arta de a nu fi om
Dezastru-mi creator
Criza sentimentală prin care trec
mă duce la progres
Limita mea este infinitul

Încerc de trei zile să trag la xerox „legile de compoziție internă" ca să le trimit Editurii „Ion Dumitru" din Munchen. Îmi încerc manuscrisele peste tot, și numai refuzuri. Dar fotokopi makina de la

Poşta din Kadiköy çalış yok! Este cea mai ieftenă, automată, bagi moneda, 50 TL faţă de 75 sau 100. Mai aştept pînă luni sau marţi, dacă nu, [redacted] le copiez şi mai acum, dar numai să mă [redacted] eliberez de-un gînd [redacted] care mă roade. Tenter la [redacted] chance oriunde am cel puţin 1% speranţă.

Am timp destul de meditat, ca la mănăstire.
Voi da în judecată literatura că nu mă bagă în seamă. Am scris, dar nu sînt autor (nu pot să public), nu am operă.

-03.12.88
Doar 40% români acceptaţi de americani pe iulie-august. Americanii nu se uită nici la vîrstă, nici la profesie, ci motive politice.

Orice s-ar întîmpla, accept - neaccept, înfrîngere - victorie, viaţa merge înainte. Nu trebuie disperat. Voi trece prin toate. Dumnezeul cu mine! Să m-ajute! Soarta mea o decid alţii. Sînt în voia valurilor. Mă afundă, mă îneacă. Mai scot nasul să mai trag niţel aer în nări.

Aici, e fiecare pentru el!

Mîine e duminică. Duminicile sînt întotdeauna plictisitoare şi lungi. Poşta nu vine. Deci, nici speranţe.

De două luni nici un răspuns de la Bellot. Încep să-mi fac griji şi cu sponsarea. Ar fi trebuit să-mi scrie Liviu Floda. Poate săptămîna viitoare.
Prin cîte emoţii trec!
Yilmaz şi Peiu respinşi de SUA. Plănuiesc s-o pună" în Grecia. Se repetă situaţia cu Emil şi Boriciu? Iar conduşi la autobuz etc. Săracu' Yilmaz, şi abia ne împrietenisem! Uite-aşa îmi sînt sortiţi cei apropiaţi, să n-am parte de ei. Mă gîndeam [redacted] în clipa asta la feciorasul meu, pe care nici nu l-am văzut cum arată! Iar pozele, trimise de soţie prin poştă, au fost oprite de securitate. Cît de răi sînt! Fără pic de inimă! Cîinii de securişti! Censorii dracu! De ce să sufere atîta o familie din cauza lor?

Omul nu poate fi caracterizat cît trăieşte, numai după moarte. Este continuu schimbător. Acest jurnal nu mă reprezintă.

Cînd termin un lucru ajung la un nou început. M-am aservit mie, deposedîndu-mă de mine. Nu am alături de mine decît mintea mea.

Nu există fericire fără libertate, şi [redacted] nici libertate fără curaj.

Roman[redacted] mănîncă pe măsura lui: o conservă de-un kilogram; o pîine o taie pe din două, longitudinal, şi-o face sandwich; două sticle cu lapte, altă pîine; doar Janosz în bakaus îl întrece, ăla mănîn-

că permanent!

La poştă „Ţara şi Exilul", curier informativ al mişcării legionare. Credeam că această mişcare a murit de prin anii '40. Mi-e-ra şi frică să pun mîna pe ea. Horia Sima. Numai că s-a întîmplat un mic incident. M-anunţă Toni că am o scrisoare. Ţi-a luat-o Dima, e la masă. Am avut o tresărire. De ce Dima? Eu nu i-am zis nimic. Sînt obsedat de furtul scrisorilor. Mă-ntîlnesc cu Dima, se uită la mine, mă uit la el. Nimic. Mă duc după-un răstimp la masa lui.

- Mi-aţi luat vreo scrisoare?
- Nu.
- Dar asta ce e? Şi întorc scrisoarea de pe scaun pe faţă.
- E ziar.
- Chiar dacă e ziar, scrie pe plic numele meu, nu al dumitale.
- Poliţistul n-a citit, cică „Romanian Journal"...
- Păi chiar dacă, de ce n-aţi citit sus.?

Toni îmi spusese că [redacted] l-a tras pur şi simplu din braţele poliţistului.
Dialog de surzi. Prins cu mîţa în sac, şi ~~tot~~ nu recunoaşte.
„Mai pe seară m-a oprit, ca să nu-i fac „atmosferă negativă" în camp. „Să rămînă doar între noi."
Idiotul! ~~Ar~~ Ar fi pretins să-mi cer tot eu scuze. L-aş fi văzut în stare! Că „sîntem colegi de breaslă", i-auzi, am devenit coleg cu hoţii! (Este şi el inginer, Pank Dima, machedon.)

Cînd mai prind cîte ceva, mai beau, pe la unul, pe la altul. Ca un drog. Atunci dorm abrutit! Cîte-un pic de vodcă de la Andrzej, cînd mă serveşte el, vin adus din ţară la Sedat de socrii săi (nevestei nu i-au dat paşaportul, c-ar fi oprit-o Sedat!), bere din sticlă de la Jan şi Marek. Ca Hagi Tudose, [redacted] nu mai cumpăr! Dar nu pentru c-aş fi avar, ci fiindcă n-am. Trebuie să rezist. Banii îi drămuiesc. Poşta îmi ia enorm. Corespondenţa mea! Să văd la accept dacă am stricat banii de pomană. Apoi, zadarnicele încercări de a publica, disperatele zbateri pentru inserarea cîte-unui material pe ici, pe colo.

- 04.12.88

Unde-s mulţi, sînt păreri multe. Eu îmi văd de drumul meu!

Yilmaz îl invitase pe Ali la Bordel. Ali a refuzat, tocmai făcuse delegatul de Canada [redacted] Nu merg, îngînă Ali, mai bine beau! Am rezistat 33 de ani, mai rezist două săptămîni pînă la vizita medicală. După-aia...

Căţeaua campului a fătat acum [redacted] două săptămîni cinci căţei negri şi unul alb ca ea. Bucuria copiilor. Pe lîngă

lăzile de gunoi cățeii aleargă, copiii după ei, îi mîngîie, îi alintă în poloneză, română, ceha sau arabă, persană, cățelușii dau din coadă, se-ncură, se rostogolesc. M-am oprit și eu, l-am luat în brațe pe cel alb, cățeaua a venit la mine să mă miroase. A slăbit rău. Să aibă grijă singură de ei?!

Îl întreb pe Iuliu Gheorghe, moșul campului; mă mir cum nu i-a fost rușine să emigreze!, cine dracu să-l ia pe el ca să-l scoată la pensie fără muncă? îl întreb deci pe acest macedonean ascuns și avar: Cum îl cheamă pe Nicu? Are accept?
Nu știu numele, îmi răspunde perversul. Nicu este machedon" de-al său, prieten cu fiu-său" înfiat. Ar fi în stare să-mi spună că nici pe fiu-său nu știe cum îl cheamă!
De ce s-o feri atîta? Mă „suspectează"?? Macedonenii din lagăr îmi par niște tipi ascunși și avari. Îi întrec pe românii-români. Sînt mai curve! Ei vor să emigreze în America doar ca să se îmbogățească. În privința zgîrceniei, sînt din cale-afară!
De-acum încolo îi voi ocoli. Întorc capul în altă parte. Orice relație cu ei va fi în defavoarea mea. Se uită numai după profit, suspicioși.
[redacted] Dar, deocamdată, îi bag pe unde au ieșit...

Bulgarul Gheorghe este din ... Tîrgoviște, localitate în ... Bulgaria! Moșul discută cu el în bulgărește.

Mi s-a consumat bateria la ceas. Arată aiurea, 3^{57} la 9 etc. Dar mai trag de ea, [redacted] s-o mai ducă o lună, [redacted] dacă, chiar reglîndu-l mai des.

În Harem, un bătrîn marinar român la cumpărături. Face linie Constanța-Istambul. Și bișniță cu blugi și geci de piele.
- Noi sîntem în camp, plecăm în America, îndrug.
- Mai lăsați-o, bă, dracu de America! Mai stați și pe-acasă!
- Nu mai avem nici o casă. Aparține totul unui singur om, unui partid...

„Le Roi se meurt", o piesă ionesciană ca toate cele. Puțin mai realistă. Încep să mă satur de acest stil. Parcă altceva simt acum: coloratură, scriere în relief, un Caragiale. Sau un Mazilu. Limbaj sărac la compatriotul meu, desigur, din cauza principalei funcții a teatrului: oralitatea.
Micouleau o detesta. El montase „La leçon", „La Cantatrice chauve" în Istambul. Le va relua în primăvară.

Liniște în cameră. Cîntă muzica. Stau la masă. Am poftă să desenez. Nu știu ce, nu știu cum, dar am poftă. E plăcut.

[redacted] Colorez pagina pînă îmi încîntă privirea.
Arta Modernă permite intruziunea netalentaților, dar cu cerebel. Cu idei.

Mă-ncearcă o bucurie reținută. Voi obține acceptul.

Particip la durerea lui Yilmaz. Refuzat de America. Mi-e milă pentru el. Caută să-și învingă tristetea, îmi spune cîte-o glumă din ziar, mai mi-arată o femeie dezbrăcată. Îmi vorbește despre turism. Yilmaz plănuiește fuga în Grecia, cu Puiu. Mă-nțelegeam atît de bine cu el!

Pictura mea în culori vii e veselă. Roșu mult, și albastru curat, verde pregnant. Opt culori fundamentale utilizate. Un adevărat mozaic.

Cînd mă simt bine, desenez. E splendid. O mulțumire sufletească. În America o să pictez în ulei pe pînză. O să scot albume. Doamne, cîte vise! Mai indicat să deschid largi ochii. Cînd îmi reușește cîte un, hai să-i zic, tablou, sar tot de bucurie, ca un copil. Topăi ca Mihai. Mie îmi place ce desenez. Dau și interpretări, metafore plastice. Nu știu cum or să reacționeze și alții?

-05.12.88

O extraordinară muzică spaniolă la radio. Stau în pat, cu genunchii în pătură, [redacted] improvizata veioză aprinsă la capul patului și trepidez de fericire. Dar nu știu de ce. Presimt ceva? Unde electromagnetice de „bucurie"?
Ah, cîntecele astea spaniole Una lacrima ... limba asta, clară, care curge involvurată printre ghitare, sînge înfierbîntat, sex. Aș vizita Spania, m-aș duce pe la Bellot. Împreună cu America deține primul loc în lume la venituri realizate de pe urma turismului, peste 14 000 000 $ USA anul trecut. Să văd coride și spaniole brunete, cu părul negru ca păcura, dansînd castagnete. Deocamdată citesc „Metamorfozele romanului" de Allérès.

Observ foarte bine cum mă aseamăn la fire cu cei din zodia mea: Yilmaz (născut pe 14 decembrie), Vasile (8 decembrie), Toni (4 decembrie). Marele nostru [redacted] SĂGETĂTOR (a ce anume?).

Doi polonezi și-un român (helàs, Nicu!) au fugit din camp ast-noapte în Grecia. În zilele următoare se-așteaptă fuga altora care n-au primit accepte. Într-un fel îi aprob. Să aștepți doi ani, fără să știi nimic, avînd familie [redacted] în țară?! Nici în Grecia nu sînt cîini cu covrigi în coadă, dar fuga lor este în semn de protest față de condițiile

improprii din lagărul turcesc, ca și față de indiferența și birocratismul funcționarilor UNHCR-ului. Oare doi ani [redacted] necesită un dosar pentru a i se da un verdict?
De ce nu se anunță prin posturile de radio străine ce fel de emigranți se primesc? Condițiile de admitere?
Sau sînt eu pe dinafară?

Am o viziune de miop!

Stări depresive dese. Stau ca pe ghimpi în așteptarea acceptului (sau refuzului!). Sînt zile cînd sînt demoralizat și agonizez în pat toată ziua. (Cam evit orașul, ca să nu fiu tentat de anumite cumpărături. Un lapte eventual mai iau de la Erol, cîteodată și un suc de portocale să [redacted] mă vitaminizez. Preventiv. Sub 1000 TL zilnic. Mă usucă poșta, însă!)
Mă ridică, mă coboară starea de spirit. Trec dintr-o extremă într-alta. Mă euforizez singur, ca un naiv, cu iluzii. Cad în letargii blegoase. Iar îmi revin. Inima cîteodată mă înțeapă, nu-i mai convine de mine.
Mi-am propus ca, dacă iau acceptul, să beau două beri. Dintr-una deja mă ameteam, n-am mai băut de mult. Dar din două, o să mă-mbăt de-a binelea!
Aș vrea să mai [redacted] uit de [redacted] viața mea prigonită. Ce soartă am, Doamne!
Surghiunit.

Aud că Borioru a fost expulzat din Grecia pentru că nu s-ar fi predat la organizație. Ar fi în Turcia, cu fața umflată, la Yozgat, camp disciplinar.

Cînd ești obsedat, obosit sau trist te îmbeți mai repede.

- 06.12.88
Către o creație absolută, perfectă, infinită și nemuritoare — este ținta mea — pentru că știu că nu se poate.
Întotdeauna îmi propun țeluri intangibile, ca să am mereu de lucru, de furcă.

La Radio Üç muzică de Gheorghe Zamfir, și ăsta s-a dus în lume. Nu mai are lumea loc de-un dictator!
Ceaușescu este produsul unui sistem ermetic. (Acum [redacted] scriu despre el fără frică!)
Dacă n-ar fi fost el, ar fi existat alt idiot în locul lui. Sistemul totalitar se autoproduce. Își va crea și „oamenii noi" de care vorbește. Vai de ei, săracii, [redacted] ființe de plastic, fără voință!
La Radio Üç muzică de Gheorghe Zamfir, și pentru cîteva clipe mă simt în România, neceaușizată, o țară dragă, în care se bat dacii cu romanii, unde au trăit Ștefan și Mihai.

Cred că n-am talent nici de scriitor, sînt omul fără calități al lui Musil, deși ambițios, aproape sistematic, regular, cîteodată foarte bătăios.

Matematician şi eu ca şi Musil, de asemenea. La 32 de ani şomer şi eu ca Ulrich.

Polonezii îi zic lui George: Romanian KGB. Astăzi m-a primit cam rece Romanian KGB, vede că-l ocolesc.

Sînt un scriitor cerebral şi un matematician liric.
Ca scriitor sînt prea calculat, iar ca matematician prea empiric. Între ele.
Poate de-aceea mă prinde experimentalismul literar şi matematica distractivă. Le fac cu mare pasiune.

Yilmaz cu Puiu au fugit astăzi de dimineaţă în Grecia. Dumnezeul să-i ajute!
Ca întotdeauna, cînd unul pleacă nu poate să-şi ia totul. Şi-a pus într-o geantă cîteva lucruri şi-a tulit-o. I-a condus Dan şi Eugen. „Avutul" lui [redacted] şi l-au împărţit «rechinii» flămînzi rămaşi în lagăr. Ali, care [redacted] împrumutase de la Yilmaz 75$, nu i-a mai restituit. A zis că n-are de unde aşa repede! (75$ [redacted] constituie o adevărată avere în camp!)
Eugen i-a cerut microcasetofonul, cu cască şi casetele, ca să asculte muzică. Bineînţeles că n-are cui să le mai înapoieze!
Mie mi-au rămas resturile: cărţi în turcă şi dicţionare englezeşti (prin turcă) cu care n-am ce face (!), dedesubturi murdare (poate într-un tîrziu le voi spăla!), diplomatul cu sculele de electrician (care iar nu-mi sînt de nici un folos!), şi truse pentru baie uzate (într-adevăr, încă utile [redacted] o vreme).
Ca la un mort unde se dă de pomană!
Totuşi, am avut şi eu „noroc" de partea mea. Ca la plecarea lui Emil.

Sînt la menopauză intelectuală. O [redacted] trîndăvie intelectuală. Deşi tot timpul citesc, scriu sau desenez. Dar numai chestiuni minore: jurnal, epistolar (voi [redacted] scoate toate misivele din jurnalul de pînă la 15 octombrie 1988, cînd separarea a devenit evidentă), arte plastice. Repet, anexe. Unde este OPERA mea FUNDAMENTALĂ? Un roman care să facă vîlvă, o teorie matematică de referinţă. Unde-s?

Ca un milog am luat de sub pat nişte tenesi rupţi şi dezlipiţi, mărimea 44. Ai lui Roman. Fără şireturi. Roman rîde ... Kujde... Poţi să-i iei, îmi dă de înţeles, să joci fotbal în ei. Le pun nişte fire de plastic în loc de şireturi, [redacted] îi probez, miroase, mi-e silă. Totuşi merg, deşi largi la vîrf — eu port 42. Pot să bat mingea de cîteva ori cu ei, nu fac performanţă. Mai e o pereche [redacted] sub pat, n-am aruncat-o cînd am făcut curat, nu se ştie. Aş fi în stare să mă duc la Roma în tenesi rupţi, decît să-mi rup din timpul de studiu şi creaţie, adică să mă duc la muncă brută la turci, slab plătită.

Mă simt încă vinovat că nu am reușit să trimit un pachet acasă copiilor. Este peste puterile mele actuale. Poate o voi face de la Roma.

Se interesează toți de absența lui Yilmaz, vor să mai apuce câte ceva...

Stau la masă și scriu. Jan bîjbîie ceva. Bogdan [redacted] îi explică <u>Profesor</u> <u>pise</u>. Râd. Îi spun ce-nseamnă în română <u>pise</u> ... gesticulez... <u>țîrr</u>... Bogdan zîmbește, apoi se-abține brusc. Foarte serios.

-07.12.88
America este bastionul anticomunismului în lume.

Se-apropie ziua mea de naștere. Trei zile mai am și scap de cumpănă. Intru în 34 de ani.

Poliția n-a observat ast-noapte absența lui Yilmaz. Am băgat o perină sub pătură, ca să pară că doarme. <u>Burda</u>?... a întrebat (polițistul), era lumina stinsă, și a răspuns tot el... <u>comple</u>[redacted]...
O fi trecut în Grecia? Probleme la frontieră?
Nici în bahaus la Puiu [redacted] nu s-a băgat de seamă. Eugen și Dan au aranjat patul de-așa manieră. Au promis c-or să descrie tot drumul și toate condițiile de la Hotelul „Arcadia" din Atena. Emil și Bociort nu s-au ținut de cuvînt.

S-a format o tradiție în fuga din Turcia spre Grecia a aventuroșilor. Fiind în Piața Comună, Grecia are un nivel de viață mai înalt. Se câștigă mai mult, dar emigranții sînt prost plătiți (16$ pe zi în loc de 40$ cît ia un localnic).

Corneliu Leu și Eugen Barbu au vile (<u>proletare</u>, nu?) la Pîrîul Rece, vecine — îmi destăinuise cîndva Emil, fost instructor de schi. De-aia și trag ei cu patriotisme, că aduc din gros! Dacă-ar fi fost [redacted] azvîrliți, ca mine, la gunoi, depreciați, n-ar fi știut pe unde să mai fugă! Iar dacă ar fi scăpat, nici nu s-ar mai fi uitat înapoi!
Eugen Barbu a învățat, cu crampoanele lui din picioare și din ideologia comunistă, nu numai să scrie, dar și să plagieze („Princepele"). Partidul a închis ochii, și le-a închis și „sesizatorilor" pleoapele. Cu forța, desigur.

Grosswald îmi dădea de înțeles că filozofi de talia lui Mircea Eliade sau matematicieni ca Ciprian Foiaș, da, sînt universități americane care se interesează de ei, presează ministerul american în obținerea vizelor pentru ei. Dar unul ca mine...

Toată corespondența îmi asigură rezolvarea „as soon as possible", „cît mai grabnic", trimit recomandări la Roma. Și timpul trece și eu n-am nici un răspuns. Acum trei luni am părăsit țara (definitiv). S-ar putea ca

astea tocmai să încurce. Mă, ce e pe [redacted] capul tipului cu atîtea «pile»? Ia s-arătăm noi că nu ne lăsăm influențați de nimeni! Poc la coș cu dosarul lui! Dacă-o fi vreun spion comunist deghizat? Să i-o ardem la muie!
S-ar putea să-i agaseze intervențiile asupra mea. Sînt curios, or să-mi ofere vreun regim special? Sau plec cu gloata? (Fără nici un „rasism" de clasă, dar sînt unii sub orice critică: nu știu o boabă engleză, n-au muncit nici în țară, bișnitari în port, pușcăriași de drept comun — aici au scris în Declaration că ar fi fost politică!) Poate îmi trîntește Comisia ONU un refuz peste bot de-mi trec toate fumurile!
D-na Doina Diaconescu (sau D-ra?) de la Fundația Europeană Drăgan, chiar din Roma, s-a interesat de soarta mea. Rămîne de văzut acel „cît mai grabnic" american.

Aici e paradise, zîmbește Roman... emek var, sleep var... Așa e, aprob.... Zîmbește și Jan, ca de obicei... Votka yok, cadın yok!

Roman bagă în el ca un spart. Și-a ras barba și-arată mai bleg. Are un suflet bun. Calculat ca un inginer, el ține liniștea în camera asta. Zice că eu o să rămîn boss. De fapt, eu aduc în cameră pe cine vreau (după [redacted] cîte-o plecare). Oameni simțiți,

care să nu bea și să nu fumeze [redacted] înăuntru, să păstreze și să facă zilnic curățenie nezgomotoși. În general, este o atmosferă de studiu în cameră. Pînă cînd și Jan, cît [redacted] îi place lui spritul, citește James Jones. Glumesc... in English. Jan rîde ca un iepure. Are un flanel grena în care stă și noaptea și ziua. Nu l-am văzut în alte haine. În jos blugi. O singură pereche de chiloți negri, port. Pufăie prin hol cu țigara în gură.
În locul lui Yilmaz am aranjat cu Vasile. Mai trebuie să-i aprobe poliția, cred că e suficient doar s-anunțe.

E după-amiază. Urlă hogea de 2h 30'. Stau în pat, sub [redacted] două pături, și completez jurnalul. Citesc „Cuvîntul Românesc", niște articole despre Academia Româno-Americană (Davis, California).

Franceza mi se pare o română cu accente.

Sînt unii, [redacted] scîrboși, [redacted] nu dau 250 lire pe hîrtie igienică, se șterg cu mîna! Veceurile turcești sînt instalate cu robinete, deschizi și curge apă. Se spală după „întrebuințare" pe mîini!...

Petkov mă interpelează la masă. Acum locuim în camere diferite. Babay gavari... Bocior yok Turkiye... demagogia poliția... ca să nu fugă românii în Grecia. Derutați de toți: poliția turcă, agenții securității infiltrați printre noi, noi între noi ne derutăm reciproc. Cu moralul se stă

cel mai rău. Trauma de așteptare îndelungată. Tensiunea zilnică. Dar să nu mă mai gîndesc.

Ieri am alergat pe terenul de sport cu Roman, un fotbal a-ntîia! Mă dor oasele și-acuma! Roman îmi spune că e tired, ce e aia? întreb. Îi dau dicționarul englez-român, caută, a uitat cum se scrie, răsfoiește în cel polonez-englez. Mi-arată. [redacted] A, și eu, fac din cap. Mi-am frînt ieri oasele după minge. Alergam la început ca un căpiat, iar la sfîrșit gîfîiam ca un moș, pînă am ieșit singur din meci.
Un turc se dă mare englez. Îl abordează pe Roman. Turcii se strîng roată în jurul lor. „Englezul" le traduce în turcă, Roman îmi traduce în... poloneză. Și iar „englezul" în turcă [redacted], și Roman în poloneză. Roman nu sesizează deloc! Eu îl aprob mereu. Vine și Ioan. Jucăm europenii cu turcii. Cruciadă sportivă. Două reprize a 15 min. Cîștigăm cu 3-2, mai bine organizați, mai slabi la condiție fizică. Eu n-am mai pus piciorul pe minge de-un secol! Am sărit [redacted] prima dată ca un mînz, iar la urmă să-mi dau sufletul! Mi s-a mai tîrziu și splina. După un efort ca ăsta simt că-mi respiră tot corpul, ca un nou-născut.

Cînd n-am nimic la poștă mă întristez. Părăsit?

Stam în pat și citeam Albérès. Jan tot intra și ieșea pe ușă. Îmi îndreptam privirea spre ușă. Ce-ar fi să mă trezesc acum cu Yilmaz? gîndeam.
Și numai că intră cineva [redacted] cu geanta, dar nu era Jan. Ci Yilmaz! Eu rîd. Roman mirat. Jan dă cartea la o parte.
Eu rîd. Roman mirat. Jan dă cartea la o parte. Hainele ude în geantă, părul ud, fața morcovie. Ce s-a-ntîmplat, mă? V-au prins la graniță?
Îmi povestește că n-au putut să treacă rîul, apa foarte rece, puteai face infarct, cam 30 m lățime iar adîncime peste statura lor. [redacted] Fără să mai pun la socoteală că pînă acolo au trecut vreo cincizeci de canale și canaluțe de irigație, mlaștină. Nu m-aș mai duce nici să-mi dea cineva 1000 $, se descarcă Yilmaz. Numai dacă o să trebuiască să trecem din nou. O să cumpărăm o barcă pneumatică. Acuma știm drumul. Face o pauză. Bă, și se-auzeau cîinii în Grecia! Zîmbește. Zîmbesc. Eh, glumesc, cine mai e ca voi? Cine-a mai auzit cîinii în Grecia? (De-obicei se-auzeau în... Giurgiu!)
Ne refacem și plecăm la sigur, fără bîjbîieli.

-08.12.88

Yilmaz a dormit de la ora opt seara, neîntors, sforăind adînc, zvîrcolindu-se gemînd în somn, descoperindu-se, pierdut în lumea viselor lui obsesive, cu amintirea grea a nereușitei. Douăsprezece ore au „înotat" prin mocirlă, bălării și cioturi, toată noaptea cealaltă. La întoarcere s-au luat cîinii-turci după ei! Pe mine turcii vor să mă oprească aici, se temea Yilmaz. Românii-turci au totuși mai puține probleme ca bulgarii-turci. Mi-a confirmat-o și Petkov. Pe ultimii, Poliția caută să-i determine să nu mai plece, [redacted] din motive politice.

Se-apropie prînzul și Yilmaz le sforăie dus pe lumea cealaltă. Se-nfundă. Horcăie înnodat. S-a dezvelit de tot.

Utilizez un limbaj familiar în jurnal, [redacted] așa cum vorbesc și gîndesc, le pun lucrurilor pe nume, fără să mă scarpin după ureche cu cealaltă mînă, prima fază a ideilor. Ideile mari trec prin etape inițiale pînă capătă importanță.

Aud că în țară de trei luni nu se găsește un ou! Nu se găsește un măr! Cu ce or trăi oamenii ăia?
(Mă mir de parcă n-aș fi trecut și eu prin lipsurile de-acolo!)
Culmea e că tocmai George mi le spune. Trece Andrzej beat ca de obicei. Către George: Oh, KGB, my friend!... Și-l pupă, (25) beat ca de obicei. George pălește, eu mă umflu de rîs.

Și George schimbă subiectul. Drama Rodicăi. După două luni de Hotel San, Sule îi dă pașaportul în mînă. Nu i-a fost aprobat azilul politic de la Ankara. [redacted] Dacă ar fi avut mașină s-o lase turcilor, ca Marius și nevasta-sa sau George, ar fi fost acceptată. Disperată. A primit însă 900+600 dolari de la un prieten american, în două rînduri. Grecii nu i-au dat viză de intrare, a primit însă de la spanioli, dar aude că lagărul ar fi pentru iranieni, irakieni. A preferat Austria. A zburat [redacted] la Viena, nu era necesară viza. Dacă n-o primesc nici austriecii va pleca la Madrid. Așteptăm vești.

Vasile mă [redacted] strigă „Grasule", deși am slăbit 7-8 Kg. De ce, mă?
Așa zic eu, mustăcește omul.
Vezi să nu se întoarcă porecla asupra ta!

Întotdeauna Roman izgonește pisicile de la fereastră. Deport, pronunță exact cum se scrie, deport.

Nobilimea partidului a colonizat cultura cu basme moderne. Nu ne-a luat capul, ci mintea. Sînt foarte inconștienți de ceea ce fac! S-au cățărat pe picioroange spirituale din material dur. Dau dovadă de o sensibilitate cam... nesensibilă! Ne-au transformat [redacted] în sinucigași [redacted] ai sufletului.

Ah, verdele zălat al ierbii de-afară îmi limpezește privirea, îmi umple sufletul de tinerețe!

Emil îi scrie lui Sorin că Bociorlu e antrenor de box în Atena, la juniori. Emil nu lucrează, primește bani. Din Grecia se pot duce oriunde, cică, plătind legal, fără pașaport. Adi, economist, a ajuns în Elveția, unde avea un prieten. Roșcovanu vrea să plece în Suedia (pentru că sexualitatea e mai liberă!). Emil încearcă Germania. Numai bine, pentru a dezminți [redacted] fitilele băgate de poliția turcă.

M[redacted]-a chemat Ely la telefon, pe la nouă seara, la poliție. Plăcut surprins. Am vorbit și cu Mihai. Tati, cînd vii în Craiova? Ce să-i răspund? Niciodată? Cînd s-o mai încălzi! (Mihai înțelegea la propriu, eu, la figurat.)
Ely nu primise nici una [redacted] dintre ultimele (trei) scrisori trimise, era îngrijorată. Ce-o fi cu Florin? Și ăla mic, ce face? E un mîncăcios, zice Ely, și mi-l imaginam țuguindu-și buzele [redacted] ca să apuce sînul [redacted] maică-sii. Cum arată, seamănă cu Mihai? Identic, reia Ely.
Seamănă identic cu Mihai și e un mîncăcios, micuțul. Cînd l-oi vedea și eu? Am alergat la telefon cînd m-a anunțat Petre Iordan, nu știam cum să-mi mai trag pantalonii, mi-a alunecat un papuc din picior, purcesem descult. Nouă minute în total. Or să plătească să se rupă! De la socri cred că a telefonat.

E așa de drăguță „Agora" această ca revistă, ca o bijuterie! Grafică și ținută excelente. Ți-e drag [redacted] s-o ții în mînă și s-o admiri. Dar și conținutul este pe măsură. Semnături de prestigiu. Valorile ale exilului românesc.

Mi-au scris Monica Lovinescu și Virgil Ierunca. Într-adevăr, o mare onoare. Intru în contact cu marile personalități culturale. Trebuie să le răspund pe măsură. Mîine, urgent.

- 09.12.88

Unu se preocupă toată ziua să mănînce. Eu, să emigrez, să public.

Vasile folosește deviza: să scăpăm neobservați (atît de securiști cît și de feleiști).

Fără să aibă puțină anti-democrație în sînul ei, ca supa fără sare, o democrație nu poate exista.

Comunismul e un accident istoric sau drumul spre pierzanie? Puterea lui constă în frica maselor.

Marek II, după unsprezece luni, află de la Madam că are pe America refuz. A băut de necaz. Vomită la chiuvetă. Ce se face acum? [redacted] îl iscodesc din ochi pe Roman. Se-ntoarce în Polonia, cică. Pentru ei nu e nici o problemă.

De trei luni sînt în Turcia. Pînă cînd?

-10.12.88

Ziua Internațională a Drepturilor Omului.
Ziua Internațională a Mea.
Deseară, la ora opt, voi împlini 34 de ani.
Mulți înainte! Mai am zece ore și scap de cumpăna obsesivă.

O statistică a polonezilor din camp: cei care beau au accept, cei care nu beau n-au accept.
(Probabil bețivii au avut curaj să mintă mai mult în motive politice.)

Yilmaz e nedecis, să plece, să rămînă. Rîde, s-ajungi <u>să stai în cameră cu</u> <u>Andrzej Bețivanul</u>, <u>Babay Grețosul</u> și <u>KGB</u>.
Rîde și Roman: <u>Nice room</u>!!

Roman găsește trei portocale stricate la gunoi, aruncate de turcii de la cantină. Îmi dă și mie una. <u>Good, good</u>, zice el moale. Le spală, le taie partea stricată. <u>From garbage</u>? fac eu nedumerit. <u>Tak, tak</u>.
Ca să mă conving, ies, mai iau și eu una, acceptabilă. Nu pentru că mi-ar fi poftă, ci ca să mă obișnuiesc cu salubritatea. [redacted] Îmi impun să mă adaptez la mizerie, la vitregia soartei.

Ast-noapte am visat că stăteam la o coadă care mergea repede, am tras un loz, e necîștigător îmi ziceam, cînd

colo pe el scria CINCL, în majuscule, căutam să-ntreb un arab de lîngă mine cît înseamnă, mi-a scris ceva de ordinul [redacted] sutelor de mii, apoi milioanelor, am văzut teancurile de bancnote de 20 000 sau 10 000 TL, o să-i trimit pachet lui Ely, îmi planuiam, îl căutam pe Yilmaz să-mi traducă biletul, nu-l găseam...
<u>Florine</u>, <u>mergi la masă</u>?
Am tresărit. Era trecut de nouă. Mi-am tras pantalonii peste pijamale, pacheta, papca și fuga la cantină.
Banii înseamnă necaz. Ce mi se va întîmpla? (În vis eram nesperat de fericit!)

<u>Capitalul</u> meu <u>intelectual</u> va trebui să-l investesc în America. Mă bazez pe el. Încă.

Andrzej și cu Jan, beți turtă, în hol sparg sticle. Iese administratorul și face gălăgie. Andrzej bălmăjește pe poloneza lui. Roman rîde. Îmi traduce mie în engleză că Andrzej, care abia se mai ține pe picioare, se jură că-l omoară pe omul ăsta, îl pișează, îl face bucățele. Eu îi traduc lui Yilmaz în română, iar Yilmaz se duce de-i traduce administratorului în turcă. Ăla se-nfurie. Urmează drumul invers: Yilmaz îmi traduce mie în română, eu îi traduc lui Roman în engleză, Roman lui Andrzej în poloneză.

Am sărbătorit ziua mea. Am cumpărat două sticle de lichior (de trandafiri și de vișine). Cel de vișine seamănă cu vișinata

noastră. Am invitat mai mulți, pe rînd. Yilmaz, Roman, Vasile, Petre, Bogdan, Marek, Sedat, Selahdin (în lipsă, i-am lăsat într-un pahar). Apoi, bineînțeles, marii specialiști Andrzej și Jan. Dar pînă să vină la mine erau deja turmentați. Andrzej mi-a cerut caietul și [redacted] pixul ca să-și scrie numele, ca să-l consemnez în jurnalul meu ca să se știe de el, ca fost prieten al meu: ANDRZEJ STRECIOCH. Îi tremura mîna. Mi-aduce o portocală curățată. Stai jos, spun. Moment, moment!... Se scoate afară și-apare cu un buchețel de garofițe în mînă. M-a mișcat gestul lui. Cît era de matol, l-am îmbrățișat și pupat. Ceilalți rămași perplex. Unul nu se gîndise! I-a umilit pe ei.
Lichiorul mi-a dat bună dispoziție. M-am îmbujorat. La masă glumeam cu Bogdan [redacted]: If you can't fuck Monica, Puiu can help eu. Bogdan se „scuză", că în Turcia nu-i este permis. S-a supărat Bogdan. Dar pe... Puiu! Deși eu eram autorul poantei, ca să mai mă amuz.

- 11.12.88

Duminică dimineața. Mă scol cu fața mototolită ca o pungă de-un leu, ochii cît cepele, îmi vîjîie capul. Îmi pun soluție în ochi. Îl trezesc și pe Yilmaz la masă. Dacă n-ar fi masa aș trîndăvi în pat și eu pînă la douăsprezece.

Încerc să fac fotocopii, magazinele închise

Bellot se zbate pentru mine. Îmi trimite copiile scrisorilor sale ca și ale celor primite. În toate, eu sînt „personajul principal".

Roman îmi atrage atenția că românii sînt mai puțin manierați, stau la masă cu șepcile în cap. Îl fac să înțeleagă că românii ajunși în lagăr sînt din straturile de jos ale societății, care au izbutit să fugă, nu ca polonezii cu pașapoarte. La rîndul meu, îi reproșez că polonezii beau prea mult, barim Jan și Andrzej sînt cu adevărat alcoolici! Beau și românii, dar nu în halul ăsta. Acum două-trei zile Marek II s-a îmbătat și-a vomitat de mirosea tot holul.

Încerc să-mi recuperez copii ale manuscriselor, pînă acum 26% dintre matematice le-am recepționat de la bonomul Bellot. Sînt sigur că o să măresc procentul. Dar pînă unde?

Zi de azmărit. Cu cleiul de la Ali am lipit sandalele, se prăpădiseră în ultim hal dar nu mă sinchiseam să mă duc cu ele la cantină, pînza teneșilor — mai mult i-am năclăit —, talpa pantofilor de vară din țară. Acum folosesc teneșii.

După masă am dormit în neștire. Masa mi-a frînt somnul.

- 12.12.88
M-am culcat la 1h.40 min, ochii începuseră să obosească.

Patru români și trei plasagii și-au luat zborul către Grecia. Așteptăm cu inima strânsă vești. Cred că acum vor reuși. Și-au cumpărat barcă de o persoană, pompă de umflat, 62 000 TL. O leagă cu sfoară. Primul, care trece, vâslește. La ceilalți se trage de sfoară când spre un mal când spre celălalt. Vor după-aia s-o vândă în Grecia. Toți aveau refuz.

Astăzi am cheltuit enorm, 12050 TL pe fotocopii și rechizite școlare. Am schimbat [redacted] 15 mărci. Mereu cu târâita schimb. Întâmpin greutăți cu ridicarea celor 200 dolari trimiși de Bellot prin Banca din Chicago! Mai încerc mâine în partea europeană.
Prin economii drastice voi recupera în 4-5 zile, doar unul-două lapte pe zi, anume 350-700 TL.

Am făcut un fotbal tare cu românii din Irakaus și doi cehi. Am jucat bărbișor. Obosesc repede. Am dat două goluri. Apoi am plecat în Kadiköy pe la bănci cu cecul. În zadar. La venire mă durea splina. M-am simțit aerisit. E bun câte-un sport din când în când.
-A cui e mingea, Gică?
- A plasagiilor... Și dacă bea...

Vasile i-a luat locul lui Yilmaz. Din nou polițistul de serviciu a băgat capul pe ușă, a văzut că e „complet" și a ieșit.

- 13.12.88
Am reușit să scot cei 200$ de la Türkiye iș bankasi, Galata Sübesi.
Sînt a rich man!

Din nou Yilmaz se-ntoarce!! Stupefacție în camp. Îl înconjoară toți. Eu merg cu el la masă. Tibi, maghiarul, își ia tava și se mută la masa noastră. Îl iscodesc mirați. A trecut singur Puiu. Planul le-a fost dat peste cap. [redacted]
Tibi nu mănâncă iaurtul. Mi-l dă mie. Scutesc laptele de seară de la „cantina" (cum o numim eu cu Yilmaz) a Bacalului.
Puiu a luat banii, bagajul a rămas pe malul turcesc. Erau cu ei și Viorel cu prietena, olteni de-ai mei, Viorel chiar din Craiova. Cît a putut să țină fata asta la băiat! S-a ascuns pe vaporul lui, a riscat pușcărie, sănătate. Acum s-a înhămat la [redacted] un drum întortocheat, turcii și UNHCR-ul refuză să-i căsătorească, biserica ortodoxă din [redacted] Istanbul refuză să-i cunune religios (s aducă dovezi din România că n-au mai fost căsătoriți!)... în Lumea liberă, care nu e totuși prea liberă...
Prin nămoale, terenuri desfundate, pauze repetate ca să odihnească fata... la două noaptea la râu, apoi întoarcerea. În sat, de Ipsala e vorba, i-a luat jandarmeria.

Noroc cu Yilmaz care știa turcește. I-au iertat jandarmii. Au plecat patru și s-au întors trei. În camp, Dan și Eugen așteaptă telefon de la Puiu. După două tentative Yilmaz ezită o a treia. Totul depinde de telefonul lui Puiu.
Roman povestește că s-a întîlnit de dimineață în Beyazid cu un polonez care fugise din campul turcesc în Grecia. Șase luni a stat la Organizație la Atena. Că e rău. Pînă la urmă s-a întors în Polonia, fără probleme. Iar eu am probleme să trimit și o scrisoare. La două luni de la întoarcere a primit pașaportul de turist, și face cumpărături la Istanbul, dar nu mai vrea să emigreze. Iar mie nu îmi ajunge nici scrisoarea cu poza lui fiu-meu!
Intră și Darek, fostul meu coleg de la hambar, beat, clăti[redacted]ndu-se. De peste un [redacted] an este aici cu dosar pe Canada și n-a făcut nici măcar delegatul. 'Not good Turkie, zice. Mă uit la el și parcă nu-l recunosc, sau parcă îl recunosc de undeva. Are ochii lui albaștri pălăciți și fața rasă în carne, vînătă. De cînd e p-aici a-nvățat ceva românește.
Mă-ntreabă de ce n-a reușit arkadaș. Așa mare", întreabă. Înclin din cap. "Ponton? continuă, descrie cu mîinile o barcă, arată cu buzele cum o umflă. Apa could, pun, bîrrr, bîrrr, ponton var, ponton one person, problem, water vîjjj quickly, a luat ponton-ul la vale! Caut în dicționar și nu găsesc „ponton", o fi în poloneză sau se scrie altfel. Găsesc barcă: boat [bout]. Darek vrea să fugă în Grecia.
Cei trei polonezi s-au întors și ei. ~~Doar~~ Puiu a izbutit.

La Institutul Francez m-am conversat cu M. Micouleau. Întotdeauna e o plăcere deosebită să mă întrețin cu acest om, deosebit de mobil, energic, simpatic, popular. I-am luat adresa lui de-acasă, din Franța, permanentă. De-acolo corespondența îi este retrimisă. Mi-a dat o invitație pentru sîmbătă la 15h30min la teatru „La Pelisse" (după Gogol), ca și acasă la el, după, împreună cu trupa. Foarte frumos. Mă bucur dinainte.

-14.12.88
Nu-mi spăl tenesii că se rup. Trebuie să mă scoată din iarnă.

Poșta a venit astăzi la trei jumate. Am tot stat pe-afară, am tremurat, mă uitam pe geam din cameră, mai ieșeam pe-afară cînd mi se părea [redacted] că mișcă ceva, nimic. În club, la video, s-au îngrămădit pe el. Bineînțeles că eu nu eram, deși l-am întîlnit în stradă. Aștept sponsarea și manuscrisele.

Mi se pare suspectă întîrzierea punctualei Signoret — e-n legătură cu guvernul român, cum

susține Virgil Ierunca? Pune ea politica înaintea artei? O interesează doar pâinea pe care o mănâncă de pe urma Lectoratului de Română? Scrisoarea trecută părea amabilă, curioasă. Nici nu m-așteptam să nu-mi răspundă. O fi trimis ne-par-avion coletul?
De ce nu-mi [redacted] rescrie Floda? Să fie victima vreunei dezinformări? Să bage securitatea cine știe ce fitile? Sînt maeștrii ai minciunii!
Nici Grosswald nu-mi răspunde. O fi murit? (Bolnav, cum era, de cancer...)
Mi se sting prietenii. Mi se îndepărtează. Mi se împuținează.

Polonezii stau toată ziua tolăniți în pat și beau. E o mizerie sub paturile lor! Strături. (Mă refer la cei din butoi, așa se zice mai nou bahausului.)

-15.12.88
De o săptămînă încerc să schimb lenjeria. Yok, yok, mi se răspunde invariabil. Mă plîng lui Roman. Moment, îndrugă, și numai ce văd că ia de pe dulapul de metal o pungă neagră, răfuită, cu un schimb curat. Rezerva lui Roman pleacă luni în Italia. Calculat om. Acum îi preiau eu metoda.

Yilmaz s-a răzgîndit. Facem revelionul împreună. Ne asociem cu Sedat, Sebadin. Mie mi-ar place cu Bogdan, să facem și poze. Poate vin și Anita, Monika.

Cum mi se rupe o îmbrăcăminte, o cos rapid, să nu se rupă mai rău. Năsturele de fier de la pantalonii cei negri, [redacted] de muncă, de fotbal, de tîrșit prin casă, se desfăcuse, doar cîteva ațe îl mai țineau. L-am rezolvat.

Iar aștept cu emoție poșta. Manuscrisele mele...

Mă uit la mine ce slab sînt! Și colegii mei.

De haine murdare purtate [redacted] mult timp (aici, din cauza lenei mele de-a spăla mai des, recunosc!) mi-apar pe corp puncte maronii, alunițe, coșuri pe spate.
Încă n-am terminat-o cu negeii de pe față, e drept minusculi, dar arsurile cu nitrat sînt foarte vizibile, lumea mă-ntreabă ce-ai?, mi-e și rușine să trec pe lîngă Monika și Anita, bag capul în pămînt și le salut sau îmi acopăr bărbia cu mîna simulînd o mîngîiere. Sufăr acum pentru mai binele din viitor. Scontat.

Pictura mă ușurează. N-aș fi crezut. Simt nevoia. Deși sînt afon. Mă descarcă. Mă alintă. Îmi limpezește ochii.

Muzica dată la maxim. O stare generală de veselie. După atîtea ploi, afară e soare...

Sînt indiscret cu mine însumi. În jurnal. Și nu numai.

Cronică pe opt coloane în „limite", a lui Virgil Ierunca, la Gabriel Liiceanu, „Jurnalul de la Păltiniș". Între martie 1977 și iulie 1981 Constantin Noica era la Păltiniș. În iarna 1980-1 petreceam și eu cu Ely [redacted] primul concediu la Păltiniș. Pe vremea aceea nici n-auzisem de Noica, poate c-am trecut pe lîngă el și m-am întrebat cine-o fi moșul ăsta gîrbovit? Ely era însărcinată, avea pe Mihai în burtă. Făceam plimbări pe drumul care ieșea din Păltiniș, străjuit de brazi grei și verzi, zăpada albă și rece pe asfalt, discutam „Întunecare" de Cezar Petrescu. Nu știu de ce mă fascinase. Am văzut mai tîrziu și ecranizarea. Un om care dă cu piciorul pansei, meditam. Ely era neutră. Acum îl înțeleg...

Jan e beat. A cîștigat ieri bani în Beyazid, azi le face de petrecanie. Gătește cu Andrzej pe un reșou: ouă bătute în tigaie, ceapă, Mutuk roșu. De cîte ori intră în cameră mă salută. Yilmaz a numărat de 48 de ori! Yilmaz stă la masă și învață engleza prin turcă.

- Bogdan, ce mai face Monika?
- E prea tînără...
  răspunde, referindu-se la mine.
- Pentru tine, zic.
- Pentru mine, pentru tine, mă ia el pe românește.

-16.12.88

M-aș bucura pentru Mihai, Gabriel și Ely, și mama, să aud că mi-a venit acceptul. Aș telefona urgent.

Yilmaz zice că am primit un kilogram de scrisori!

Roman numără orele (!) acum. Are un caiet cu zilele scurse. Cică 35 de ore pînă luni dimineata, la cinci, cînd îl ia taxiul spre aeroport.

Trist, trist îmi reiau lucrul: reviste, editori, matematicieni, scriitori.
Dar în America?(!)

Recuperat 42% din manuscrisele matematice (de la Bellot și Guy). Mai urmează recuperarea celor de la AMM, MM, CMJ, Crux Math., Alpha (RDG, ?), Elemente der Mathematik, The Mathematical Gazette (Anglia), Hautus, Corduneanu. Cît îmi aduc aminte. Voi ajunge la ce procent? (Înclin să cred că voi depăși 75%.)

Nu e lucru curat cu Puiu. Să nu dea el telefon de patru zile! A venit politistul cu numele lui scris la mașină. Nierde? Nea Ovidiu l-a confundat cu Dan: Falis! Problema este, de unde a venit numele lui, de la apel sau de aiurea (Grecia)?

- 18.12.88

Ninge frumos. Am deschis geamurile. Cîte-un fulg [redacted] scapă înăuntru. Un văl de aer rece, proaspăt, pătrunde. Muzică vioaie la radio. Dansez prin cameră. Yilmaz a măturat. [redacted] A fost săptămîna lui de serviciu.

Ce frumos! Camera e curățică. Singura diferență la Jan, care n-are nici cearceaf nici față de perină, adică are, dar nu le-a mai întins, doarme pe ele grămadă. Găsesc un fular alb care miroas[redacted] a parfum, cred că e[redacted] al Monikăi, dar Roman îl aruncă cu scîrbă în patul lui Jan.

Duminica este o zi moartă.
Roman își face bagajul, mult și mare pe măsura lui. E un fericit! Mîine: Italia. Puiu a reușit să ajungă la Atena, la Organizație. A telefonat în România la sora lui Dan s-anunțe, iar ea la rîndu-i a anunțat în Turcia. Tot campul a aflat. Acum se pregătesc alte escapade.
Yilmaz, Viorel și amica și-au luat o piatră de pe inimă!

Ninge nostim, aș vrea să fiu copil, mi-amintesc zilele de altădată, John cehul umbla pe-afară în tricou cu mînecă scurtă, eu înghet din cameră privindu-l. Zăpada nu se prinde.

Ast-noapte pe la ora două scandal în baracă. Roman [redacted] asista pe fereastră. Nelu și Costică se băteau cu cuțitele, alții pe margine făceau „galerie". Nelu s-a enervat și-a spart geamul de la cantină, la ora aia el voia să ia demîncare de la frigiderul bucătăriei, la care de fapt nici nu are acces. S-au amestecat în scandal Gică, Țiganu...
De dimineață poliția făcea cercetări, i-a amenințat că-i trimite înapoi în România. O băgaseră pe mînecă! L-au chemat pe Yilmaz să traducă.
De partea cealaltă polonezii, nici ei mai prejos. E unul gras care bea mereu. S-au încăierat între ei, dracu știe de ce!
Două tabere care se băteau [redacted] separat. Nu știai unde să [redacted] intervii, dar de fapt n-a intervenit nimeni.

Cînd văd pe cîte unul că pleacă m-apucă o nostalgie. Numai eu rămîn! Specifică ființei umane este mișcarea, dar nu numai fizică, ci în gîndire, biologică. Bagajul lui Roman: 55kg!

S-a înserat. Armonii la flaut în surdină. Florile aduse de Andrzej s-au ofilit în sticla de lichior de trandafiri. Nu s-a ostenit nimeni să le schimbe apa în decurs de-o săptămînă, unii nici nu le-au observat. Le mai las în fereastră ca amintire a unei aniversări sărbătorite cu absențe, doar bețivanul campului m-a fericit cîteva clipe.

Roman spune că mai are nouă ore. „Iar eu nouă luni", completez.
Toate eforturile în direcția mea s-au dovedit inutile. Intru în aceeași oală cu Jan bețivul, pădurarul, cu Sandu atletul balcanic, cu bișnițarii Gică și Țiganu.

Poeziile din „limite" îmi transmit o emoție. Una simplă. Autorii sînt amatori, dar pun suflet. Sinceri. Apare și Șerban Deșliu (nr. 44-45, 1985)
Dar ce se mai aude cu Dan!

[illegible] noaptea tre-[illegible] Kamal [illegible] ca ţară. Am ce păţi [illegible], ce [illegible] experienţă nelegată. Şi nu [illegible], nu se poate să fugăcem. Să ce [illegible]? [illegible] Cine [illegible]? Cînd? Spirituri le memoriei. În jurul meu ceată, un fond gri. Eram sin-gur cu [illegible] mele, sau nu eram singur. Simţeam prezenţa [redacted] prin preajmă.
Mă [illegible] [illegible] fericit acum?

– 19.12.83
E ora cinci dimineaţa. Pleacă Roman şi-a făcut bagajul. Ceasul deşteptător ne tre-zise pe toţi. Eram în curte, lîngă statu-ia lui Kamal. Se fac poze în noapte. [illegible] şi eu. Sebadin şi Faruk îl conduc pe Nea Mihai. Ies în sandale, mi-e frig la degete. Cu femeie [redacted] negru-[illegible] [illegible] (nu ne vedem, culorile schiţei [illegible]) [illegible] mai Frigul îmi [illegible] Mi-aminteşte de [illegible] [illegible] din Timişoara, eram copil, mă duceam cu Traian. Doamne, ce vremuri, care nu se mai întorc! Iar memoria le face re-[illegible]. Deci Roman merge la Roma. [illegible] şi Jan, cu faţa strîmbată [illegible] lui de-un an de zile...
E ora cinci dimineaţa. Grupuri de poloneze cîntă afară. Îl pun pe Roman să îmi traducă [illegible] [illegible] nu acei care pleacă se manifestă, [redacted] ci rămaşii se des-carcă. Îi văd [illegible] pe KGB. Se uită urît, sau poate aşa îi e natura.

Au venit cîteva taxiuri Renault, românii sar primii pe ele. Roman este un gen-tleman, aşteaptă retras, demn. Polonezii strigă şi cîntă, căţeaua companiei latră la ei, nu ştiu ce o nemulţumeşte, în vreme ce doi căţei negri mug la ţiţele ei lăsate. Mă în-tîlnesc cu Nea Mihai (nu el a fost [illegible] m-a dus întors la San-Camp să-mi [illegible] bagajele pe 16 septembrie anul [redacted]7), Nea Jean, Vasile Tîmplaru, Sandu Atletis-tul, Costică Hassan, Florin [illegible] Fotba-listul... La bine fiind, îl sărutăm [illegible] pe Roman, ud pe faţă şi pe mîini, [illegible] şters Roman [redacted] [illegible] în el, roşu în obraji. Promit că vor scrie, toţi, să ne dea veşti de pe-acolo. Lasă că va veni şi vouă rîndul, ne încurajea-ză Nea Mihai. Îl „felicit" pe Sebadin, din nou cu el. „Stai, Profesore, că plecăm îm-preună, în februarie!..
Bă, dă-l dracu, inclin, ştii şi data!..
Ha, ha, ha!...
Sebadin e un tătar foarte mic de statură. KGB are o lască pusă pe o parte. Priveşte crunt la noi. Pe mine nu mai mă înghite de cînd cu suspectarea lui. Nu-i e ruşine să umble aşa de elegant printre nevoiaşi ca noi?
E în continuare noapte şi ora cinci jumate. M-apucă o firească stare de melancolie. De mult n-au mai fost plecări aşa masive, trei-zeci şi trei. Şi mai sînt încă patruzeci de

acceptă în câmp și [illegible] a vorbit [illegible] Plus [illegible] [illegible] pardon-ul un [illegible] [illegible], [illegible] [illegible]. [illegible] [illegible] și [illegible] aceasta [illegible] mai [illegible] [illegible] să [illegible]. Je t'aime — [illegible] [illegible], îmi replică Andrzej [illegible] [illegible] [illegible]. Îl [illegible] și Roman. Roman este un domn. L-am admirat mult all time. [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] din Șun, [illegible] [illegible] de la [illegible].
Uite-așa se trece timpul!
Sînt și [illegible] destul; [illegible] nu multe, [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] emigrant!
Selahdin se-ntoarce să se culce. Intrăm prin club, ușa de la coridorul nostru e închisă toată duminica. Mâine Selahdin se va duce la noapte la lucru.
Nu pot să dorm. Gust din cafeaua amară pe care [illegible] făcut-o Roman pe rașou, amară din lipsă de zahăr. Vine mai târziu Jan care o bea toată, ca pe apă, deși pentru el [illegible] [illegible] „ca pe vodcă". Azi, evident, se [illegible]!
Yilmaz e cu ochii deschiși. Îi pare rău. Ah, ce străină îmi [redacted] este viața! Pribeag prin lume. În America, dacă-ți ajunge, [redacted] vei lua de la capăt.
Mă gândisem la ziua de mâine. Scrisori [illegible] de [illegible] de [illegible] „limită"-le și [redacted] de [illegible] Alexis ca să-l [illegible] în bibliotecă. M-așez și [illegible], comentez evenimentele cu Yilmaz (mă feresc atent să nu-l întristez, doar are refuz.), mi-e frig, mă

bag în pat, schimb pătura mea roasă cu [redacted] cea a lui Roman, mută așez bagajul lui Bogdan în patul lui [illegible] ca să-l [illegible], [redacted] [illegible] să-l [illegible] și Bogdan dar nu se [illegible] din pat...
E șase jumate. Cântă hogea. Zarva a încetat. N-am somn. Mă apuc să completez jurnalul, sub proiectele [illegible]... la șapte mă prinde o picoteală..

Azi nu am primit nimic la poștă. Mă simt rău, un gol în stomac. Senzația de frică, de uitare. O stare generală de indispoziție. Îmi pare și Jan cam abătut. Azi n-a gustat un strop.
N-am nici un prieten, cuc. Mi-e greu. Mă crede cineva?
„Love Story", muzică. Melancolia m-apasă mai tare. Jan a fost [redacted] trist și el. Doar spre seară a băut două sticle de mutuk cu Andrzej.
Yilmaz vine de la muncă stropit ca un zugrav. A montat lumină pe-un șantier. [redacted] Mă roagă să-i iau [redacted] mâncarea dimineața și la prânz. Se-ntoarce [redacted] obosit.
se înserase,
Am o stare depresivă, profundă. Din cauza manuscriselor „pierdute" de Signoret-a mea, din cauza „nerăspunsului" sponsorului. Aștept cu nerăbdare.

Dintre primii trei care am reușit la admiterea la Facultate, în Craiova, Secția Informatică, 1974. Ghinet Iulian e [redacted]

neurun, fără serviciu, Pop Sabina s-a măritat cu un neamț și-a plecat în Germania Federală, iar eu, medalia de bronz, am fugit, deocamdată, în Turcia.
Din grupa mea, [redacted] care am terminat în 1979, Pirkon Paula a fugit în Canada, Wittemberger Otto, prin mariaj alb, s-a stabilit în RFG, urmez eu în SUA, și implicit Ely. Aproape 12%.

Sâmbăta trecută am urmărit „La Peliîne", farsă tragică în [redacted] două acte, de Georges Sonnier, după nuvela „Mantaua" de Gogol. Regia: amicul meu Jean-Paul Micouleau, care a interpretat puțin teatral rolul principal Akaki Akakievici. Apoi aceeași trupă pe care o cunosc și în particular: Thierry Loof (croitorul), Gilbert Millet, Michel Camadro, Lionel Bonnard (funcționari în Minister) etc.
Știindu-mă „amărît", simpaticul Micouleau mi-a dat invitație, ca să intru gratis. Am venit într-un suflet, era să-ntîrzii. Dar am intrat în sală, [redacted] transpirat leoarcă și udat de ploaie, cu scurta care nu se mai desfăcea, m-am așezat pe-un scaun lateral-stînga, închideam umbrela, cînd s-a tras cortina. Decorul realist, Micouleau face un teatru pentru toți, popular, tradiționalist. A prins foarte bine culoarea locală rusă, un gordin care ardea, scaune și mese de pe timpuri, costume de epocă. Trupa bună, jocul degajat al actorilor, natural. Acel teatru popular de care-mi vorbea Micouleau, făcut pe înțelesul unei mase largi.

Pe Millet îl prindea bine rolul de gentleman. La pauză l-am întîlnit pe fiu-său la toaletă, eram în fața chiuvetei, îmi zicea încîntat „Mon père va jouer maintenant". Juca numai în partea a doua. Sala proiecției de cinema, folosită pentru teatru, era aproape plină.
În antract am vizitat expoziția de acuarele „Voyages" a pictorului Georges Da Costa. I-am cerut și un autograf pe programul institutului. M-a privit disprețuitor la început... Ia uite, un autograf, mă simt onorat. Iar după teatru am vizitat împreună expoziția. Da Costa este profesor de franceză la Liceul Galatasaray, dacă nu mă înșel. Am vrut să intru puțin în [redacted] teorie plastică, dar m-a surprins. Zicea că n-a studiat! În vîrstă de vreo cincizeci de ani, părul rărit, brunet (numele îl trădează), potrivit de statură, cu ochelari.
Picta realist, mai multe panorame, lucrări executate într-o jumătate de oră, îmi mărturisea, sau revenind periodic: Turcia, Anglia, Irlanda. Impresiile sale de călătorie. Tradiționalist.
Ce părere aveți despre pictura modernă?... Nici o părere!
Ploua zdravăn afară. M-am suit în mașina lui Lionel, împreună cu [redacted] prietena acestuia și fratele ei, turci, precum și Thierry, pînă la locuința lor. Lionel și Thierry, celibatari, locuiesc împreună. M-am jucat nițel pe calculatorul celui din urmă, mi-a [redacted] explicat el cum funcționează, limbajul Basic, mă interesa compunerea de texte (matematice, literare, epistole)... Ne-au servit cu un

Salep preparat de turcoaică, fierbinte. Îmi lingeam buzele.

La 18 am plecat pe locuința lui Micouleau. Dar nu-și mai aduceau aminte unde!

Cincisprezece persoane, plus copii. Numai eu eram în plus! Micouleau mi-a zis să fac pe criticul, măcar. Șampanie, vin alb, vin roșu, tort cu ciocolată, tort cu alune. Florentin, striga Micouleau la mine din celălalt capăt al salonului, mangez [redacted], bourrez-vous!, ceilalți rîdeau. Eu nu mă rușinam deloc. Mai ia o prăjitură! zîmbea. Păi am luat deja două!! Rîsete răbufnite. Micouleau rîdea și el: Ha! Ha! Ha!

M-am umflat. Nu mai gustasem prăjitură din hăle timpuri. Tot plănuisem cu Yilmaz să mergem la cofetărie să cumpărăm cîte o baclava. Dar amînam din pețînătate de bani. Făcea turcoaica de maică-sa niște baclavale ..., îmi făcea pofta Yilmaz.

M. Camadro a citit un „discurs" deocheat, lumea asta bună cultivă sex-ul, încheiat printr-o medalie" acordată gazdei: două testicule (!) inegale, rase, pe care i le-a prins în piept. Le lipsește ceva, a glumit Micouleau, și femeile rîdeau cu poftă.

La plecare a adus Micouleau toate prăjiturile rămase, mi le-a pus într-o pungă [redacted] largă și cu toarte, a mai scos și-o sticlă de trei sferturi de vin franțuzesc de la frigider și mi le-a pus în [redacted] brațe. Ja Florentin, pour les Polonais! Și pusesem că astea le trag tare la măsea... Sînt Père Noël pentru camp, mă făleam.

Lionel m-a dus cu mașina pînă la vapor. Apoi am chemat pe Bogdan, pe Monika, Yilmaz, Sedat, Sebadin, Roman, Andrzej, l-am trezit din somn pe Jan ca să bea, pierdole, m-a-njurat el, dar cînd a dat cu ochii de Monika s-a scuzat, a clipit bucuros, a băut paharul, Andrzej în niște izmene scalroase s-a așezat lîngă Monika, l-a scos Roman afară...

– 20.12.88

Am vizionat filmul „La Communion Solennelle", 15h30–17h, la Institutul Français. E gratuit și asta e important pentru mine. O diversificare a monotoniei. O povestire rămuroasă realizată de R. Feret. Sexi. Pînă acum nu mai întîlnisem. Naratorul își cînta narațiunea, versificație puerilă.

Bogdan a schimbat cu Roman. La numai douăzeci de ani umblă brambura. S-a prins totuși de el engleza, și-și cîștigă în felul acesta umila existență. Are aparat de foto, camera de filmat.

Nea Ovidiu și un polonez au tăiat-o în Grecia. Și-au cumpărat barcă pneumatică de două persoane (experiența de la cei dinainte!). Amîndoi cu refuzuri. E un fel de protest fuga asta, pentru că nici în Turcia nu e mai breaz. Tot pe la Ipsala au încercat.

– 22.12.88

Întotdeauna cînd primesc vreo veste de acasă îmi vine să plîng. L-au botezat

pe-al mic, fără tatăl lui!
Bolnăvicioasa mea stare de spirit...
Răsfoiesc „Paris match" despre vieți ale prinților, în vreme ce eu trăiesc și sînt printre cerșetori! Mă enervează luxul nemeritat al altora.
Permanent într-o stare de [redacted] provizorat... Vidul trăirii mele...

De la un timp nu mă culc înainte de unu noaptea. Dureri repetate de spate, la coloană. Îmi traduce Yilmaz la farmacie și cumpăr un unguent antireumatic Ben-Gay. Ast-noapte am dormit bine, deși culcat tîrziu m-am sculat odihnit.

Speranța este un drog care te menține. Totul în jurul nostru este drog în jurul nostru. Filozofia este un metaforism lingvistic, o metalimbă. Uneori gîndesc că filozofia nu există, decît în mintea noastră. Filozofia a fost inventată de niște capete îmbolnăvite.
Totul este trecător, chiar și eternul.
Despre ce să mai perorez: relativismul absolut sau absolutismul relativ.
Totul nu e perfect.

Citind „Limite"-le, parcă aud vocea distinsei "Doamne Lovinescu, gravă, tăioasă, și-a Domnului Ierunca, precisă, la obiect.

Prin neîmplinire în viață mă voi realiza în artă?

Trebuie să rezist și la frig, mi-am propus. Să mă adaptez. Dormim cu fereastra deschisă. Ziua cînd plecăm din cameră lăsăm iar fereastra deschisă. Am luat obiceiul de la polonezi. Nu port izmene. Nu port maieu. Nu mi-am cumpărat pantofi, sînt scumpi. Mai bine utilizez banii pentru corespondență. Un singur lapte pe zi. Vitamina C efervescentă, rămasă de la neamț, [redacted] în locul fructelor.
Nu avem radiatoare în cameră, ca vecinii. Nici reșou nu folosim. Caloriferul e mic și ascuns în spatele dulapului.
Nici n-am observat că vaporul pornise și pescărușii chițăiau pe lîngă mine. Stau pe banchetă în frig. Trebuie să mă călesc. Să înving. Scuip, ca ultimul [redacted] vagabond, în mare de la înălțime. Mă trezesc singur, pasagerii s-au strîns la căldură.
Ce frumos e Bosforul!
Valuri albe. Vaporul întoarce la Haydarpașa.
Deseară voi asista la un concert „Les Trompettes de Versailles", la biserica Saint-Antoine. Norocul meu cu francezii!
Pescărușii cîrîie și se țin după vapor. Băieții le aruncă firimituri de covrig, păsările se-ngrămădesc și le prind din zbor. Unele bucăți nici n-apucă să cadă în apă. Deschid pescărușii ciocurile lor roșii. Vaporul a prins viteză. Păsările nu se lasă. S-au împuținat. Valurile fac zgomot.
Am dat o scrisoare pe Yilmaz pentru mama, o trimite printr-o rudă de-a lui venită în vizită.
Pescărușii s-au pierdut. Și chițăitul lor.
Mi-e frig la picioare. Mi-au înghețat mîinile.

Am discutat cu Bogdan despre fete. Zice că am o părere „ciudată" despre sexul frumos, strange pronunță, apoi revine, că fac experimente. Îi spun că vreau să aflu părerile și altora. Îl provoc. Îmi replică imediat că am un caracter special, ca să nu zică probabil trăsnit!... maniac... Pentru c-am venit nemîncat, cer de la Bogdan a piece of bread cu ceapă și sare. Mai fierbe un ceai cu lămîie. Îmi astîmpăr foamea [redacted] Tînjesc și după untul [redacted] „Rama" pe care-l întinde pe pîine. Nu-i cer și nu-mi dă. Îmi curge saliva din gură ca la cînele lui Pavlov. Mai bine aș fi cerut și mi-ar fi dat (de nevoie).
Două pahare fierbinți de ceai mă întremează. Am rupt cojile de lămîie în gură apoi le-am înfundat în pahar. Are un gust acrișor ceaiul.
Îi arăt lui Bogdan jurnalul (pentru că și-așa nu-nțelege!), mi-l arată și el pe-al lui! (din același motiv!): scris îngrămădit mai rău ca al meu, îmi spune că nu vrea să înțeleagă nimeni, e numai pentru el. Ne rugăm unul pe altul să nu mai divulgăm secretul la nimeni!
Îi arăt numele lui în jurnal, chiar pe pagina asta. Îi traduc sărind, mă-ntreabă de ce-am subliniat unele cuvinte, [redacted] se scuză că el n-a [redacted] pronunțat cuvîntul „maniac"
Acum notează și el în jurnalul său polonez, dar numai important-ul, nu vrea big, ca mine. Ce e important pentru mine nu e pentru tine, și invers. Noțiunile sînt relative. Pînă cînd și știința.

Mi-am frecționat spatele la toaletă cu unguent, ca să nu miroase în cameră, mi-am pus brîul și am intrat sub pătură. Mă încinge și mă răcește încălzindu-mă. Cîteva ore profunde de somn, și-mi odihnesc creierul.
Este ora două jumate și nu purced la culcare. Bogdan s-a închis în cuibul lui are o pătură atîrnată de patul de deasupra. Yilmaz oftează în somn și se-neacă. Acum s-a deșteptat Jan, își ia o țigară de la oglindă, și-o aprinde de la rezistență și se-așează pe veceu

Vizitat expoziția „Resim sergisi", acuarele de LÜTFÜ ÖZSOY, pe Istiqlal SOKAK. Peisage. Tradiționalism turc. 100 000 - 500 000 TL un tablou. Și la Istanbul arta e scumpă. Intrare gratuită, doar astea îmi sînt accesibile mie. (Înainte de a pleca la Roma, să dea Domnul!, voi pune o sută de dolari la bătaie pentru muzeele de-aici. Cine știe cînd mă voi mai întîlni cu Turcia...)
Apoi „Sergisi", reportaje foto, de OZAN SAĞDIÇ. Color, alb-negru, lipite de panouri albe [redacted] Realismul de azi, viața, obiceiurile. 60-70 lucrări expuse în holul unei bănci.
La 19h concertul „Les Trompettes de Versailles". Alain Fontes, Serge Rougegrez, Georges Bessonnet (și compozitor) au interpretat Vivaldi, Telemann, Haendel, Bessonnet etc. Ba, în afara programului, și [redacted] „Hymne à la joie" de Beethoven. [redacted]
Biserica Saint-Antoine își aniversa 75 de ani de la înființare. Măreață, impunătoare. Surprinzător, muzica a pornit din spate, iar în față Iisus Hristos răstignit pe o cruce de lemn, sculptură, ușor luminat.

Audiență enormă, și pe margini, în picioare, întors spre interpreți. Ne priveam unii pe alții. Claritate, sonoritate, trompetele umpleau atmosfera, orga ne-nfășura (mă gîndeam la un Bach, muzică religioasă), limpezime. Pentru prima dată intru într-o biserică catolică. [redacted] Impunătoare, bolta îți dă senzația de înălțare. Multă spațialitate. Fără icoane desenate pe pereți. Fără altar.
O oră jumate ne-am cufundat în muzică. Nu mai încetau aplauzele. Blițul lua imagini, scînteia. Visam pe muzică, îmi cream imagini cum ne învățase săracul profesor din liceu Sorin Benedict, evreu, bolnav putred s-a retras în RFG la fiii lui. Invitația lui Micoulean m-a scutit de <u>iki bin lira</u>.
Îmi place orga, este imperială, mă dispersează în spații ireale, devin altii, sau poate muzica însăși. Simțeam toată bolta plină de cîntare. Am dat mîna cu Micoulean, ca de obicei. <u>Je suis votre mot, Florentin</u>. N-am înțeles la ce se referea. Primise probabil vederea mea în care îmi exprimasem intenția de a colabora la o montare scenică.
M-am învîrtit pînă să găsesc biserica. Un sudanez, student la economie în Istanbul m-a dus pînă la poartă. M-a întrebat dacă sînt italian și ce e cu mine pe-aici.
După concert, secretara lui Micoulean mi-a spus că el întîrzie, l-am întîlnit însă pe Da Costa, strînsese expoziția. Mi-a fost jenă să-l întreb dacă a vîndut ceva.
Două turcoaice alături, discutam cu una în franceză, cu alta în engleză (mă împăunam!). <u>Merg în America</u>, și repetam în două limbi! Nurten și Șeida își traduceau una alteia [redacted] în turcă, cînd din franceză în care mă năpusteam, [redacted] cînd din engleza în care mă poticneam. Mă învîrteam tot, dădeam din mîini. <u>Monsieur, je peux vous aidez</u>?, a intervenit un turculeț, glumeț. În dreapta mea o altă franțu[redacted]zoaică nu mai vroia să se întoarcă în Franța.
Afară, o feerie pe Istiqlal! Salbe de beculețe traversau strada, ca la nuntă. Firme aprinse. Un vis, nu alta. Eu, obișnuit cu negura din orașele românești. M-am plimbat de drag de cîteva ori. Savuram, nu alta! Aerul rece mă primenea. Excelent.

—23.12.88

Am mîncat cu Yilmaz pîine cu usturoi și sare. Ne eram foame. Am luat ce-am mai găsit pe fereastră.

Am dormit pînă la prînz, toți: Jan, Bogdan, Florin. Nici nu l-am auzit pe Yilmaz cînd s-a sculat și a plecat la muncă.

Și totuși au trecut repede patru [redacted] luni de lagăr. Parcă ieri eram la Craiova. Sau la Bălcești.

Vizionat filmul „Bobosse", ecranizare [redacted] de Etienne Perier, după piesa lui André Roussin. Puțini spectatori. Intelectualistă. Piesă în piesă. Aș clasifica-o în cadrul structuralismului. Amestec între actori și personaje. Pirandello. Acțiunea se repetă și ea, de pe scenă în viață. Cu talent și gîndit scrisă.
Înainte de reprezentație întrebam în stînga

și-n dreapta ce-nseamnă „bobosse", nu știa nimeni, o bătrânică mi-a răspuns „je crois bonne amitié". La urmă, după ce secvențele filmului se desfășurau una după alta ne-am dat seama că era numele personajului principal! Venea de la [redacted] bosse, cucui. Personajele frumos individualizate. N-am pierdut vremea, am învățat sau reînvățat ceva, n-am cheltuit 600 TL pe vapor dus-întors de pomană.

Dacă Sebadin și Sedat ar fi mers, nu le-ar fi plăcut, m-ar fi luat după-aia în băscălie cu francezii mei.

Mirosea a Gide. Piesa care [redacted] se juca (în film) se numea chiar „Bobosse".
Teatru despre teatru. Naturalețe.

-24.12.88

Ajunul Crăciunului. Mă scol la prânz. M-am molipsit după Bogdan! Pierd sistematic masa de dimineață. Am dormit bine, fără dureri de spate. De când mă frecționez.

Deseară merg cu Yilmaz la biserica ortodoxă grecească din Kadiköy. Vreau să asist la slujbă. Sărbătorim și cu câte o bere, cu semințe de floarea-soarelui. Poate și o baclava. E puțin, zice Bogdan. Küçük para, replică Yilmaz.

Ieri am primit câteva manuscrise dragi „Formarea Omului Nou", „Patria de animale", „În Imperiul Răului" (Scrieri defecte), micile proze [redacted] scurte, copii după diplomă. Al naiba Bebe ăsta, s-a descurcat formidabil! Dar nici 10% din literatura inedită nu constituie. Sper în continuare în altele. Mă neliniștește Signoret-a. De ce se eschivează? Să i se fi întâmplat cine știe ce? Să fie KGB-istă? (Doamne, și ce-ncredere aveam în ea!) (41)

În Polonia Crăciunul se sărbătorește la Radio, Televiziune. În România interzis. Polonezii petrec degajat în familie. Românii petrec pe ascuns. Acum douăzeci de ani mă duceam cu „Bună seara la Moș Ajun", luam bani. Mă duceam cu Nicu sau Victor sau Geonea. Nu banii care-i strângeam, ci bucuria momentului. Era vacanță, ningea, zăpadă, când mă-ntorceam mama făcea la mațe într-o bucătărie rece, le umplea greoi, le desfăcea cu [redacted] o nuia îndoită și îndesa carnea tocată cu degetele într-o postavă sleită.

Bogdan, Marek I și [redacted] Marek II, au întins masă bogată, au pregătit pe résou. Bere, portocale, prăjituri, fripturi. [redacted] Jan se face că iese afară să fumeze și se plimbă prin fața ușii. Eu mă spăl la chiuvetă și nu mai mă termin, mă șterg la chiuvetă, intru la toaletă, (ies,) mă spăl iar, mă șterg iar. Pe-afară pocnituri copiii de toate națiile uniți. Happy Christmas! Bogdan aleargă după mine. Unde erai profesore? Hai să facem o poză! [redacted] Cu părul în dezordine, neșters încă, vroiam să m-așez sub masă, doar mă fotografiam lângă bucate. Dar știu că aici e fiecare pentru el. A venit Yilmaz, am făcut eu cinste, două beri Tuborg reci, două pachete mari de semințe, Yilmaz avea ca de obicei mandarine într-o [redacted] pungă de plastic și alune. Cafea de la polonezi, apoi de la mine (lă-

sată de Roman). Am mai servit și noi
biscuiti de la [redacted] polonezi și cîte o prăji-
tură, polonezii semințe și alune de la
români. Radioul polonez al meu cînta
tare. Un Crăciun frumos.
[redacted] Bate în ușă Tibi, ca în Simfonia Destinu-
lui: Szybko, Szybko, Bogdan...
Ia uite la el, mă mir eu!
Ja mówię po polsku, reia Tibi.
Dacă mai stau mult pe-aicea învăț poloneză
în loc de engleză!
Bogdan își ia scurta, mă îmbrac și eu, un
autocar ne așteaptă în fața campului,
se umple pînă la refuz. Polonezii domi-
nă. Puțini români. Ne duce și ne-aduce,
special organizat, de la [redacted] 22 la 2
noaptea. Biserica Saint-Antoine. Slujba
în latină și italiană, catolică. Englezi
francezi, turci, armeni. Armenii sînt grego-
rieni, creștini așadar. Cîteva milioane.
Pastori în alb. Orgă înălțătoare. O turcoai-
că lîngă mine, cu studiile în Franța, îmi
explică. Acum e nașterea lui Christos... Acolo
e simbolizată grota... Acesta alb e sufle-
tul lui Christ[redacted]... Au venit mulțime de
musulmani. O mică predică în turcă. Fe-
meia îmi traduce. Pace și fraternitate între
religii. Mă ridic în picioare, poate zăresc
vreun amic francez. L-aș fi vrut pe Micou-
leau. Mi-e poftă să vorbesc cu el despre piesele
mele. Fac rost de „Noel Programi" în ita-
liană și turcă.
Petkov, beat mort, vorbește în mai multe
limbi. Îi spun că nu înțeleg nimic. Și ci-
ne credeți că-l mai stăpînește?... Andrzej!

Andrzej, mai puțin beat ca de obicei.
Vorbesc între ei în rusă. Vezi că nu ești
la restaurant!
Iau „Komünyon"-ul:
Pastorul mă-ntreabă: Chretien?
Yes, răspund. Armenien, zice altul, vă-
zîndu-mă așa de brunet, cu barba nea-
gră și ea, nerasă, dîndu-mi aspect mai
brun. Romanian, cutez. Nu știu dacă m-au
înțeles, dar am mîncat [redacted] Komünyon-ul.
Am aprins șase lumînări, pentru familie, pen-
tru mama, tata. Cînd m-am întors, era
pădure de lumînări, ceară lichidă, unele
căzute grămadă. Evident, eu am cumpărat
din cele mai ieftine, 50TL bucata.
Am prins autocarul în ultimul mo-
ment, am rămas în picioare, lîngă șofer,
savurînd splendoarea nocturnă a fostei
metropole.
Turcoaica îmi [redacted] explicase că nici
în moschei nu sînt picturi murale, doar
inscripții în arabă, predica în arabă, lumea
nu înțelege nimic. La voi cum[redacted] e?/ În ro-
mână, zic, dar se predică despre sănă-
tatea... Președintele!... Femeia derutată:
Unde, în biserică?...
La trei m-am culcat, n-am putut să dorm.
Yilmaz băuse cafea și [redacted] era treaz,
chinuindu-se în așternut.

-25.12.88

Crăciunul. Noel. Christmas.
Yilmaz a cumpărat baclavalele promise. Gus-
toase, dulci. Apoi în club, seara: portocale
mandarine, mere, dans, muzică, un brad de

iarnă împodobit, mesele așezate festiv. Poze cu blițul. Mănînc o portocală, mai iau una apoi un măr. Nu mi-e foame, dar să bag în burtă, rezervă pentru [redacted] viitor. Mărul nu pot să-l termin, e prea mare.
Marek I și Marek II îmi zic să scriu în memory book. / D'ar de unde știți voi de asta? / De la Bogdan. / Kurva macz Bogdan, strig, îmi promisese că nu divulgă. Dar are și el unul, îl pîrăsc eu, referindu-mă la jurnal. / Daaa?, se miră cei doi Marek.
[redacted] Bogdan, Monika, Erika, Parika, Tirika... mă iau la dans.
Vasile, strig, hai la dans, să-ți fac o poză și s-o trimit nevestei-ti!
Vasile e un gelos. Îi scrie săptămînal scrisori și vederi nevestei, și la fel. Într-o zi a primit nouă vederi și o scrisoare! Aparatul lui n-are bliț, dar îl împrumută de la Nea Faruk.
Madam a fost o doamnă anul ăsta. Este încurajată religia, de revelion cică nu se va organiza nimic.
Reușesc să-l supăr pe Bogdan, destul de îngăduitor cu mine. Acel Kurva macz l-a indispus. Monica ne împăciuiește. Chiar acum, de Crăciun?
Bogdan remarcă „stilul" meu de nedansator. Prin curte s-au "cherchelit băieții. Dan țipă ieșind din bahaus: HAI LIBERARE! Mă unge pe inimă. Am scăpat de armată. Scap eu și din lagăr.
Dan și Eugen intră, încinși de alcool, în club, apoi în dans. Hai Liberare! și din nou Hai liberare! Strig și eu să mă ușurez. Liberta. Liberty. Solicităm o poză

cu toții. Un dans încremenit. Alte flash-uri. Cu Yilmaz, cu Vasile, cu Sorin, cu [redacted] Daniel, cu Sebadin
Mai mă duc prin cameră. Mănînc doi usturoi cu pîine de la Sebadin. Mă spăl pe dinți. Jos la dans. Bogdan răstoarnă bradul. Sparge globulețe. Bravo, Bogdan! Transmite-i complimentele mele, glumesc nerăutăcios. Monika rîde. Pleacă Monika, vine Bogdan. Unde a dispărut Monika? / La toaletă, îndrugă amicul ei. Transmite-i Good appetite!... Mă simt scabros. Professor, Professor... zîmbește condescent băiatul.
Mă cam dau în spectacol.
Erika, unguroaica, a învățat românește de la Tibi. Îmi zice Cu plăcere!... Mulțumesc... Nu mă las nici eu mai prejos... Ciocolom... Ighen... (nu știu cum se scriu!)...
Ești trist, Bogdan? / Nu. / Atunci înseamnă că ești foarte trist...
Bogdan îmi zice că am unele idei strange. Caut în dicționar: ciudate! / Nu, „unele", accentuez, ci toate!.. Pentru a descoperi ceva trebuie să gîndești în alt sens, să nu bați aceleași căi, să pui întrebări ciudate ca să obții răspunsuri normale.
Professor, Professor, conchide Bogdan. Bogdan are 23 de ani și-i plac fetele. E blond ca o oaie.

- 26.12.88
De dimineață am încins un fotbal pe brumiță și ninsoare. M-au udat de sus pînă jos. Costică m-a trîntit de bitum. M-am lovit la stînga, în locul unde o mai fracturasem, și tot la fotbal.

O victorie ușoară. Am marcat vreo trei goluri. Dar golgeterul [redacted] a fost Vlado, cehul care se-njură cu noi pe românește! Meu tată, se exprimă el, ... și-așa i-a rămas numele! Soră-sa, Galina, e prietena tătarului-român Erwin.
Acum mă doare mîna. Să nu fi plesnit iar osul. Poate-o fi o simplă luxație.

Astăzi n-a venit poșta. S-a prostit și asta!

Mă doare atît de rău mîna, că nici nu pot să mă [redacted] deschid la pantaloni. De n-o fi ruptă. Mai am și niște rufe la înmoi, de ieri seară. Sau e vreo pedeapsă de la Dumnezeu că în ziua de Crăciun am pus rufele? Cincisprezece bucăți.

Dudu îmi spune că în provincie e problemă cu corespondența externă. În București încă nu. Pocnituri ca de Crăciun se-aud afară.
La Cabinetul Medical mi-a pansat mîna. Se uită toți la mîna mea, curioși.
- 27.12.88
N-am putut să dorm noaptea trecută. Mîna. Mîna. Am băut cu Andrzej și Jan Murefte. Degeaba. Am zis că să m-amețesc ca să nu mai simt durerea. M-am zvîrcolit în pat.
Am și un gust [redacted] sălciu în gură. Sînt și răcit. A mai rămas o sticlă de vin roșu, o beau diseară cu colegii.

Teacher, parcă-ai fi tăiat de tren!, se exprimă Tibi.
Arăți ca Moș Gerilă, remarcă și Sorin.
Am bolînzit [redacted] toată ziua, n-am fost decît la masă. Dimineața nu.

O indispoziție generală. Signoret mă trădează, Floda mă părăsește. Parcă văd c-o s-o iau în lot cu acceptul. Atunci nu știu ce-o să mă fac! Familia așteaptă disperată în țară. Săracul Mihai l-am lăsat fără tată! Celălalt poate nici n-o să mă vadă vreodată...
Cum desparte ideologia [redacted] destine!
Nici nu știu de unde-mi vine durerea: de la mînă, de la răceală? Fruntea îmi arde.
N-am chef de nimic. Trebuia să trimit un articol în Franța, să discut cu Miconleau regizarea celor două piese ale mele. Se amînă după Anul Nou. O fotocopie a Omului Nou lui Floda, înainte de accept (sau refuz).

Au sesizat cîțiva completarea acestui jurnal. Mă bănuiesc de „securist"! Poate „CIA" ripostez. Li se pare atît de deosebit a ține un jurnal... Credeam că voi scăpa de [redacted] măritori, odată cu părăsirea României.

E impropriu coșul de-afară să-l numești coș de gunoi! Coș de sticle, e mai nimerit, votcă, vin, golite.

Au făcut gălăgie camerele vecine că țin de două zile rufele în cada roșie de plastic. În special KGB-ul și Petre. Ultimul a zis c-o să pună o bombă să le arunce în tavan gata uscate! Îmi spune că asta este o glumă, și că să-i împrumut dicționarul englezesc. Mirosea a lichior. I-arăt mîna bandajată. Nu mă interesează! Promit

că [redacted] voi [redacted] încerca mie- ne c-o singură mînă. Dau să intru la veceu în repetate rînduri, ocupat. Peste o jumătate de oră apare Yilmaz cu un braț de [redacted] rufe stoarse. Florine, întinde rufele astea, și le pune pe-un scaun. Le-am întins prin cameră pe [redacted] o sfoară, pe [redacted] lîngă pat. Dau o bere, reclam. Nu acum, lasă de Anul Nou. Pregătește apoi un ceai, cu pîine, unt, brînză, usturoi, portocale. Tot el Fi-r-aș al dracu, că multe-ai mai avut! exclamă.

-28.12.88
Spălîndu-mă rar fac economie de șampon Selsun, licență americană. M-a scăpat imediat de mătreață. Pot să mă spăl o dată la o lună și tot nu mi se formează pic de mizerie în cap. Iar părul e parcă mai negru și mai lucios.

Muzică la orgă. Bach. Tremurătoare.

-29.12.88
Radiografie, Bliklinik Haydarpaşa. Luxație la mîna stîngă. Doctorul mi-o pune în ghips. Mi-o leagă de gît cu tifon. Acum vreo șaisprezece ani am mai purtat-o astfel, eram la mare la Năvodari în tabără, jucam fotbal pe plajă, am făcut o foarfecă pe spate și-am căzut ca balega în mînă! M-au dus cu mașina la spital, în slip cum eram. Apoi n-am mai intrat în mare. Îmi recomandă și medicamente, dar nu le mai iau.

[Îmi [redacted] cer scuze pentru transcrierea unor expresii mai naturaliste, care totuși nu reușesc să prindă scabrozenia unui camp:]
Bă, ăsta și-a rupt mîna făcînd laba!, rîde [redacted] Sebadin. Ia uite, stînga e mai umflată [redacted] ca dreapta.
Nicu: Da' tu ai făcut laba cu amîndouă, de-aia nu se cunoaște nici o diferență!

Aseară ne-au legat ușa cu sîrmă. Cînd să iese Jan să fumeze o țigară... Ne-a desfăcut-o [redacted] Glonț. Fumatul în cameră, interzis.

Îmi ține de cald ghipsul ăsta. Pot fi fălos! Parcă-ar fi fier e de greu!

Învăț engleza din mers! Tot discutînd cu Bogdan, mai căutînd cîte-un cuvînt în dicționar, întrebîndu-l dacă e corectă vreo exprimare, care este past tense-ul de la vreun verb, glumind (despre femei) etc. Sau chiar vorbind serios.

-30.12.88
Durerile de la încheietura mîinii mi se prelungeau prin braț pînă în inimă. Nu știam dacă mă dureau oasele deplasate sau chiar inima.

Multinaționalismul și exotismul în care mă aflu, la limita Balcanilor, fauna tipologică care mișună pe-aici, mă duc cu gîndul la „Alexandria" lui Lawrence Durrell.

Mă ustură ochii de răceală, îmi lăcrimează.

Nu-mi spăl pantofii ca să nu se rupă.

- 01.01.1989

Închei o săptămînă de boală. De dimineață un început de sinuzită. Trec din una în alta. [redacted] Zvîcniri în zona frunții. Usturimi pe nas. Indispoziție. Dureri de [redacted] spate. Reumatism. Toate deodată. Am avut, cred, șase-șapte pături ast-noapte la familia Normand. Le-am spus fără ocolișuri că sînt friguros și răcit. Am dormit cu puloverul pe mine, al lor, mi-l împrumutaseră la masă.

Un revelion calm, tăcut, amețit. Nu m-a fascinat. Muzică religioasă (din sec. XVII!) mi-a pus [redacted] Jean, mai blegit ca mine. Eu ce mai încercam să înveselesc atmosfera. Abia am rezistat pînă [redacted] puțin după miezul nopții. Mi se închideau ochii. Numai eu am băut. Am discutat cu Jean despre cele două sisteme. N-ați observat? a început Anul Nou, a zîmbit [redacted] Marie-Hélène, desfaceți sticla de șampanie! Lumînarea ardea. Prăjituri și mîncăruri preparate de el și ea. Apoi el spăla vasele și strîngea masa. Ea fiind prinsă în conversație cu mine. Sînt supărat pe poșta franceză. Nu mai încetează dracu greva [redacted]? Din prea multă libertate ajungeți la haos! Să le transmiteți asta la Paris! Mi-a promis că-i va telefona Signoret-ei în Franța și-mi va da răspunsul săptămîna [redacted] viitoare. Să-mi înapoieze manuscrisele.

El m-a întrebat dacă străinătatea ar putea face ceva pentru poporul român. M-a încălzit, măcar teoretic.

A fost totuși un revelion ratat. Monotonie. La doisprezece jumate m-am culcat și-am adormit buștean și răcit pînă la nouă dimineața. La camp am aflat că a fost extraordinar. Multă lume în club. Fete gîrlă. Muzică disco. Dans. Brad împodobit. Beție și distracție. (Iubesc beția la petreceri. Sînt sigur că m-aș fi făcut și eu! Mi-ar fi plăcut să spun poezii și să discut filozofie cu Nejab, pis Ali, să joc cu Bogdan, Monika, Tibi, Erika, Carmen... Să glumesc cu Sedat. Să-l înveselesc pe Yilmaz după letargia datorată refuzului american. Să beau și să topăi. Să mă descarc. Să fac nebunii și trăsnăi de care Yilmaz să exclame: Bă, dacă numai patru luni de camp ai luat-o într-o parte... Să mă simt eu, veselul dintotdeauna, naivul, copilul răsfățat al soartei, spiritualul...)

Am pierdut totul, poze în grup (nu mă vreau numai pe mine singur!), prietenie multiplă, căldură feminină, zîmbete, zarvă. N-o să mai apuc o asemenea petrecere.

- 02.01.89

Ninge frumos. S-a așternut un strat. Privesc

pe geam.

Am început anul în care voi ajunge în America.

Lista cheltuielilor pe ultimele zile:

8 XII	: 3650TL	20 XII	: 1150TL
9 XII	: 3600TL	21 XII	: 9200TL
10 XII	: 3750TL	22 XII	: 10700TL
11 XII	: 350TL	23 XII	: 950TL
12 XII	: 12050TL	24 XII	: 5350TL
13 XII	: 5250TL	25 XII	: 7900TL
14 XII	: 4100TL	26 XII	: 1350TL
15 XII	: 350TL	27 XII	: 800TL
16 XII	: 1850TL	28 XII	: 650TL
17 XII	: 3200TL	29 XII	: 1900TL
18 XII	: 650TL	30 XII	: 00TL !
19 XII	: 350TL	31 XII	: 5600TL

Total: 84700TL, media pe zi: 3530TL.
Am depășit cele 3000TL propuse.
Cheltuieli mari datorate poștei, felicitărilor de iarnă, fotocopiilor. Aproape zilnic 350TL pentru lapte.

-03.01.89
Mă indispune Franța. Mă dezamăgește Franța.

Voi da din mine tot ce voi putea.

Au spart iar geamul de la baie, nu se mai știe cine. Bogdan și Ilfan au pus plastic

în loc. Îți îngheța fundul!

Orice exilat e mînat de destin. Navă rătăcitoare și epavă.

De cîte ori trec pe lîngă Monika îmi zîmbește. N-a împlinit nici optsprezece ani. Și Erika. Erika are paisprezece ani și e unguroaică. O „gagicărește" Tibi. Tibi este Gipsy, român. Puteam să le fiu profesor. Ce relație exista între profesor și elevele sale? / De dragoste!

Mereu ne inițiem în cîte ceva. În orice eu sînt un începător.

-04.01.[redacted]89
Profesore, dormi toată ziua, remarcă Nicu. Azi după masă m-a prins somnul și m-am culcat îmbrăcat.

Mă fîstîcesc cînd o văd pe Monika.

Cursul de engleză a devenit inferior pentru nivelul meu. Se-nvață lucruri prea elementare.

Pentru luna decembrie turcimea nu ne-a mai repartizat nici săpun, nici pastă...

Bogdan învață românește pentru că s-a împrietenit cu Carmen. Mă întreabă mereu. Îi zice „Vreau să te sărut".
Tu înțelegi ce-ai spus?, întreabă Carmen.
Bogdan se bîlbîie, ezită, și pînă la urmă oalele se sparg în capul meu.
Profesorul... profesorul, m-arată cu degetul, m-a-nvățat... E un vagabond!

Nu am forță în mîna stîngă, o feresc de eforturi, mă hîrjonesc cu Bogdan c-o mînă.

O [redacted] epidemie de gripă a cuprins campul. Yilmaz nu s-a dat jos din pat nici la masă. Transpiră, îl dor oasele de parcă cineva l-ar fi bătut cu blana, are amețeli. Îi dau aspirină, fac cîte-un ceai. Spre seară se mai desmorțește. Conversează.

-05.01.89

Definiția bărbatului (dată de femei): o prelungire inutilă a pulii! (Asemănătoare cu cea dată de bărbați femeilor.)

Astăzi trebuia să fie apă caldă, în fiecare joi, de obicei. Dar turcii sînt turci.

„Limba română este patria mea", a plagiat N. Stănescu în „Patria" pe A. Camus, „Ma patrie est la langue française".

Mi-e rușine să merg la televizor, mi-e rău, fiindcă trebuie să-mi pun ochelarii.

S-a golit lunarul. Doar John Nebunul se mișcă într-una și bea la coca-cola. Trei ceceni a făcut să-l suprimească Chosirvacia. Tot atîtea rupturi. În camp o să mișune! Plecări pe nestrîns după scrisorile care le primea din țară, înainte de a le citi. Nu mai vrea să audă de nimeni și de nimic. Nu vorbește cu [redacted] Nu muncește nicăieri. N-are nici un ban. Stă toată ziua trîntit în pat cu mînile sub cap.

Mehmet a venit cu pașaport fără cetățenie. Este de cinci ani în camp. Are trei copii care merg la școală în Istanbul. Român-turc. Inițial a vrut să rămînă în Turcia. A rezistat, e rău, acum vrea să emigreze. Dar nu-l ia nimeni.

Mi-a căzut plomba pusă de turci. Prost mai lucrează. Sau trebuia să merg la particulari ca să-și dea interesul? Dar mă costa enorm. Nici n-aș fi avut bani să plătesc.

De la un timp ne culcăm numai la unu noaptea. Am pus resoul în priză pentru o oră. S-a făcut căldură și la noi. Stau singur și citesc omagiile aduse lui Mircea Eliade de redacția „Limite", nr. 48-49, noiembrie 1986. Sînt și articole pompoase, generale, dar majoritatea la obiect, exacte. Am visat tot timpul să ajung ca el, să se bată universitățile pe mine, să am o operă gigantică, să deschid noi drumuri... Și el a avut probleme cu manuscrisele lăsate în țară, dar nu s-au pierdut ca ale mele, le păstra cu sfințenie soră-sa. La mine, nevastă-mea ar fi în stare să le arunce, iar părinții n-au cum să mi le trimită. Mai încearcă Bebe săracul, stimulat de acel videocasetofon promis.

Trebuie ținută permanența cu Parisul, pentru Europa, și atît tare pe America.

Am luat invitații pentru piesele de teatru franțuzești din luna ianuarie. Micoulesscu mi-a acordat doar două minute discuție. Nu mă bagă în seamă, mă depreciază. L-am întrebat unde să trimit piesele scrise în Franța? Mi-a spus că n-am nici o șansă nicăieri, sînt prea mulți autori.

Mme Fuchicki mi-a zis că sînt fidel, a
lucrat o vedere trimisă.

N-o să-mi pun plomba decît la Roma,
dar pot să rămîn pînă atunci cu gau-
ra în măsea? Mănînc într-o parte.
Că tocmai scăpasem de răceală, lucrătia
mă lăsase.

-06.01.89
Vasile mă îndeamnă să merg la Consula-
tul Român, să completez formulare pentru
pașaport de „cetățean român cu domiciliul
în străinătate". Răspunsul mi se dă peste
șase luni, trebuie să plătesc 70 000 TL, Va-
sile se oferă să-mi împrumute el 40 000,
îi înapoiez la Roma sau în America. Trebuie
să mîngîiem mîna care ne-a bătut, conchide
Vasile. Mai ai noroc de el, trebuie să-ți
chemi familia, în loc de un an jumate ți-o
dă în șase luni, mai ai rude, te mai în-
torci în România. Să vadă un gest de
bunăvoință.
Să mă gîndesc Vasile. Pînă nu am acceptul
nu mă duc. Și-apoi am semnat că nu
contactăm nici o persoană comunistă
de la ambasade, consulate.
Ce, parcă știe cineva! Eu ți-am pus tie
să ți-am vîrsat [redacted] serios. Vezi, [redacted] la
Roma, poate-ți cer de la „pozărică" să le
dai interviu. Tu ești (puțin) cunoscut...
Vasile ce-mi dă de bănuit. În toate discuțiile
îi apără pe ruși, sistemul, pe tovarăși, chiar
el mi-a spus că sînt spioni implantați ca-
re să funcționeze abia peste cinci ani. Va-
sile vrea să lucreze în armata dar nu
are dreptul decît după ce ia cetățenia a-
mericană. Se referea la el?
Ne suspectăm unii pe alții.
Nu-mi zicea Lotze că la început, în Lan,
Rodica se ferea de mine că eram tuns [redacted]
scurt, ca securiștii?

Poșta vine anapoda. Așteptăm cu orele. Și cînd
te gîndești că în Occident vine de două ori
pe zi, dimineața și seara...

[redacted] Vărul Secluț mă informează că pot „cum-
păra" pașaport de turist de la Consulatul Ro-
mân, 220 $, să-mi pun viza și să plec în
Franța sau Austria.
Fel și fel de variante auzi, că te crucești!
Dar nu mă prind acolo și mă sechestrea-
ză, sau să mă trimită înapoi?
Fugi, bă, că nu sînt decît trei funcționari,
fără pază...

Se zvonește că Austria ar primi români să
se stabilească acolo. Nea Vasile Turistul
vrea s-o-ntindă.

Nea Gică și Profu' de Desen au făcut scan-
dal Madamei, i-a chemat la Șefe, i-au pus
să dea declarație că vor pașapoartele să
plece în Austria. S-o mai văd și p-asta!
Dar nu vor să spună nimic! Cînd i-a în-
trebat Nea Nicki de unde vin, de la res-
taurant, au răspuns, ce, n-are voie omul
să meargă la restaurant?!
Pînă acum, [redacted] Nea Gică îi îndemna pe toți
să plece, să rămînă singur! Apoi trimitea
zvonuri și incita la [redacted] întoarcerea

în România. Dacă stăteai să-l asculți, înnebuneai! Băga numai strîmbe.

Îl învăț pe Bogdan, ca un nerușinat ce sînt!, să-i adreseze Monikăi cuvinte urîte, TE FUT înseamnă, mint, HELLO în românește. Bogdan n-are multă minte și-i strigă în mijlocul grupului. Tele Rile. Darina, cehoaica, îi traduce pierdole, polonezele izbucnesc în [redacted] rîs. Bogdan se apără, Profesorul m-a învățat. Mă bucur de o reputație proastă în rîndul tinerilor campului. Monika se supără și nu mai vorbește cu mine.

Jan este adevărat emigrant. El n-are nimic, decît o plasă de plastic [redacted] nul pat. Are niște haine în care doarme, se scoală direct îmbrăcat, se duce la masă.

Ajuns într-o țară liberă vreau să călătoresc mult, să văd muzee, arhitecturi, teatre...

Încă-mi plac culorile curate.

Editurile de buzunar vulgarizează cărțile, le devalorizează.

Literatura are un caracter de clasă
Știința are un caracter de clasă
Eu am un caracter bizar
de clasă
Ei n-au deloc caracter

Diplomația este prostituția politicii.

Ali mă tot sperie, că eu o să mor înaintea lui pentru că sînt intelectual iar securiștilor nu le plac, pe cînd el n-o să aibă nimeni treabă. Că să-mi schimb numele, ca să nu mai mă cunoască nimeni, să-mi fac operație estetică. Eu am trăit printre ei, îi serveam la masă, i-am văzut cît sînt de răi, îmi vorbește Ali cu seriozitatea lui de turc-tătar.

Pînă acum erau numai bișnițari din port. Au mai venit recent și două curve, tătăroaice. Crema portului s-a strîns!

Un junior de la „Sportul" a rămas în Turcia, nu l-a primit poliția în camp, a stat pe neve, a mai mîncat la cantină, și-a cumpărat o barcă și-a întins-o în Grecia.

- 07.01.89

Pe zi ce trece nu mai prind masa de dimineață. [redacted] Hibernăm. O s-ajungem să dormim douăzeci și patru de ore, fără mîncare, fără apă.

De azi m-apuc tare de engleză. Poezii în engleză, o piesuță de teatru de două pagini în engleză. Este și asta o modalitate de a învăța. Mai atrăgătoare.

Monika bolnavă la pat. N-am mai văzut-o. Nu mai am altă preocupare decît să învăț.

- Ali, ai făcut vizita medicală pentru Canada, acum poți să te duci la bordel. Cinci zile înainte n-a băut nimic.

- Păi, ce, sînt nebun? Ăla e receu pulic. Nu mai scoate SIDA din tine nici dracu!
Astă seară Ali era iar băut.

Bogdan a folosit camera o oră și jumătate pentru gașca lui de tineri. Zicea că hypnotizează Carmen pe Bercan. Cu lumina stinsă, o simplă veioză mai depărtată, Carmen și Bercan față în față la masă, ceilalți pe paturi: Anca, Ania, Sorina, Ilfan, Bogdan II, Masenko Fumangiul, Yilmaz și cu mine aflați din întîmplare. Carmen pretindea că-l adoarme. Aveau cîte o farfurie [redacted] dinainte, furculiță, cuțit[redacted]. Carmen, în vervă, îi dicta mișcările. Mută cuțitul, mută furculița, ridică farfuria, fă-i așa pe fundul farfuriei, fă-i o cruce pe obraz, nu știi cum se face o cruce?, n-ai învățat la școala comunistă?... Bogdan I poza... Cînd s-a aprins lumina, Bercan era smolit pe față de propriile lui mîini. Rîsete și comentarii pe hol.
Pe mine mă durase îngrozitor capul. După cină făcusem o plimbare cu Yilmaz spre Kadıköy în speranța că-mi voi reveni. Apoi la televizor.
Atmosfera creată de Carmen m-a liniștit, mai ales cînd mă atingeam ușor cu degetul pe obraz, cum era pus Bercan să execute. Și acum cînd scriu această tempurizare sufletească mă mîngîie.

- 08.01.89
- Ce mai e prin țară?, iscodesc pe noii-veniți
- Din ce în ce mai rău!, oftează ei.

Ast-noapte n-am putut deloc să dorm, Jan beat a tot umblat pe ușă, și Andrzej îl chema mereu Davay, davay. N-au închis un ochi, au stat pe hol și-au băut. La început Mutuk, apoi au dat-o pe lira. Gălăgie afară. Petre a pocnit o petardă la miezul nopții lîngă [redacted] urechile lui Bogdan. Your friend is crazy, mi s-a adresat polonezul. A venit Poliția. Ce s-a întîmplat? Cine a făcut? Fiștașii au dat vina pe noi!

Am Orwell în față „Animal Farm", care l-a făcut celebru. Mi-a împrumutat-o Sorin. 89 de pagini a 32 rînduri/pagina. La început, poveste pentru copii! Mă fierbe și pe mine să scriu „Țara Oamenilor care merg în cap", inițial tot pentru copii, dar mesajul este politic. Dar nu am idei suficiente, și nu am găsit un conflict, nu știu ce sfîrșit. Dar mi-ar surîde grozav.

C-așa-mi vine cîteodată
C-așa-mi vine cîteodată
Să mă duc
Să mă duc în lumea largă
[cîntă Selahdin pe coridor].

Jan vine turmentat din Beyazıt și se culcă. Andrzej îi scrie pe picior Skurcze fiks, Skurcze mol, Skurwysyn, Skurczybyk, Krucafiks și rîde, aduce o etichetă cu o vacă de vin-

zare și o leagă de capul patului. Râde, așa cânt cum e. Jean nu simte nimic.

- 09.01.89
Lapoviță afară. Un strat gros pe jos.
Yilmaz a plecat de noapte la ICMC să încerce actele pe Australia, apoi la Consulatul Austriac să completeze formulare pentru emigrare în Austria. Se-aud zvonuri că această țară primește emigranți români. Numai că el este turc de naționalitate, sau tătar. [redacted] Folosesc toate mijloacele, numai să părăsească Turcia și campul.

Ieri și mai mult alaltăieri am avut [redacted] depresiune nervoasă. Îmi venea să fug din camp! Fără pic de răbdare. Cînd dracu îmi mai vine acceptul? Nu mai puteam să rabd. Mă învârteam prin cameră de nebun. I-am spus lui Bogdan, fără să-mi dau seama pe moment că-l jignesc, că dacă ar fi să stau doi ani în campul turcesc precum el, m-aș timpi la cap! Cu excepția epavelor campului, Marius, John, Cocoșka, Mehmet care au câte 4-5 ani aici, Bogdan este cel mai „bătrîn" campist. O cunoaște pe Carmen de aproape doi ani. Îmi povestea din „istoria" campului. Bogdan este pentru mine un profesor de limbă engleză. Mi-amintesc în octombrie cînd nu înțelegeam nimic de la el, îmi traducea Tibi, erau cu Ania amîndoi. Acum mă descurc, ne avântăm chiar în discuții mai evoluate, dificile. Despre mentalități. Despre dragoste. Despre prietenia de grup. Conversăm mereu. [redacted] Am știut eu de ce am adus polonezi în cameră... Învăț engleză fără să vreau.

Ce iarnă-i afară! Și m-a prins cam dezbrăcat. S-o scot la capăt fără să-mi mai cumpăr haine...

Starea asta de neliniște te duce la acțiuni disperate. Mă abțin din ce în ce mai greu. Injur ca să mă descarc, îmi vine să dau cu pumnul în masă, să sparg ceva, s-aud țăndările sărind. Am momente de dezorientare completă. Ce mă fac dacă-mi vine refuz în ciuda atîtor recomandări și iluzii? Va fi un șoc puternic. Tocmai cei pe care-i iubesc să mă urască? Nu concep refuzul, deși [redacted] Madam mi-a spus că e posibil orice. Stau ca pe ace. Nu pot să fac nimic.
M-apucasem ieri să compun „Țara oamenilor care merg în cap", o poveste pentru copii. N-am scris nici o pagină și-am abandonat. Nu mi-a plăcut, era prea legată cu ața albă aluzia la un conducător tîmpit. Vreau să-mi cumpăr un caiet pe care să-l fac de poezii englezești. Mi-ar trebui un dicționar de expresii, prin românește. Yilmaz mi l-a dat pe-al său, dar e prin turcește. Mi-a promis c-o să-mi traducă el cîteva.

Mi s-au rupt ciorapii roșii, cei mai groși ai mei. I-am cusut imediat, așa murdari și [redacted] uzi cum erau. Trebuie să mă scoată din iarnă. Mi-am pus și nasturele la cămașa roșie. Orice degradare trebuie urgent remediată pentru a nu lua proporții.
Mergeam spre Kadiköy prin moină, tenesii rupți, șosetele ude leoarcă, bălți, bura nițel, vroiam să mă înviorez, [redacted] îmi cețoșau ochii și totuși nu-mi vine să pun

ochelarii, mi-e rușine, ochelarii mă îmbătrînesc... stau prea mult cu ochii concentrați în cărți și caiete. Treceam podul din Acibadem, privind în jos mașinile care treceau... Uite, să te-arunci de-aici mi-a [redacted] venit o nălucă de gînd pe care am alungat-o repede, ai termina cu toate, viză, așteptare, refuzuri de la edituri și reviste... dar aș lăsa niște copii pe [redacted] drumuri. Ce rău îmi pare de mine!! Nu-s de acord cu sinuciderea.

Astăzi am împlinit patru luni de la venirea în Turcia. Nu mai număr și zilele ca Roman! Îți faci de-acum probleme de accept și eu aștept de-un an și patru luni, mă consolează și se revoltă Ștefan. Ștefan a scăpat armata în România, are numai douăzeci de ani, dar refuzat de America și în pending pe Canada. L-a chemat Madam să-i facă acte pe Australia. Dacă două te refuză, a treia țară te ia [redacted] obligat. Nimeni nu trebuie să rămînă în camp. Inginerul Dima a refuzat. L-a pus Madam să semneze.

Sînt mereu filme la [redacted] teve, la club, dar nu mă duc că mi-e greu, apuc să mă dezbrac și mă bag în pat! Mă iau de citit și scris.

Mi-a telefonat Bellot, ce m-a bucurat! Mai mă caută și pe mine cineva. Pînă acum numai lucruri banale, cică ICMC New York mă va considera caz special", dar domnule eu am nevoie de" accept, nu de caz special. Bellot a făcut eforturi enorme pentru mine, și mai face încă. Am vorbit mult. Era timid la aparat. S-a oferit să-mi mai trimită bani, l-am refuzat politicos, ar fi fost greu de tot! Îmi va trimite copia scrisorii americane, piesa de teatru „Întîmplări cu Păcală". Se interesează chiar de sponsor în Australia, zicea că la Canberra cunoaște pe reprezentantul delegației australiene de matematică de la O.I.M. L-am rugat să mai aștepte o lună să văd rezultatul cu America. (53)

I-am făcut o dedicație colegului meu de cameră pe programul francez:

For Bogdan, my very good foe!
Professor.

Mîine împlinesc 409 luni de cînd m-am născut.

Eu scriu despre Bogdan în jurnalul meu, Bogdan scrie despre mine în jurnalul său. Îl rog să-mi spună, refuză, dar m-asigură că e adevărul pur. Eu sînt pentru el un tip ciudat și nebun (crazy), dar lui îi place de mine. Și că sînt obsedat sexual (îl provoc numai la discuții „feminine"). Bogdan e îndrăgostit de două tătăroaice din România. Îi pune lui Yilmaz numai întrebări. „Ce se-ntîmplă dacă sărută vreuna din ele?" „De ce nu sînt sociabile ca polonezele?" „Dacă te întîlnești cu una mai des, trebuie să te măriți cu ea?

– 10.01.89
Ce imprudență! Am jucat iar fotbal. Dar prudent, mai tacticos, mai puțină fugă. Și-am bagat

destule goluri. Dar noi am fost patru: Ste-
lică (alias Dobrin), Vasile Bărbosu și Costică
Bișnițarul. (De partea adversă: Sorin Ingi-
(evident Eu.)
nerul, Cornel și Iranianul (puștiul, știa
românește). Am jucat fotbal nu mi-am
rupt mîna, n-am răcit. M-am ales doar
cu bășici în talpa piciorului drept.
Mi-am mai întins oasele...
Zic: Băi, Sedat, hai la fotbal, să am și eu
pe cine faulta!

Citesc în „Focus" despre morți „In Memoriam".
O să apar și eu la rubrica asta!!
(Am pînă acum patru ani de membrărie
la MAA...)

Sînt primul emigrant din familia mea lărgită.
Bogdan îmi afirmă și el același lucru.

Azi am primit o scrisoare (de la Ely) care
avea înăuntru altă scrisoare! Era, bineîn-
țeles, desfăcută.

Mehmet este român-țigan-turc apatrid!

-11.01.89
Mă uit în oglindă, ochii mei sînt bătrîni, și
ciumpii din barbă. Cutele din jurul pleoape-
lor. Și pielea se zbîrcește. Dar inima
mi-e tînără. O simt eu. De copil. Sînt
cel mai bătrîn care joacă fotbal în camp.
Merg pe 35 de ani. Joc cu puști de
14 și 15. Și bakaușiști de 24-25. Îmi zic
Profesore și la fotbal.
Astăzi iar am încis un meci, trei pe

trei: Eu, Araj Iranianul, Vlado Cehul
contra Vasile Bărbosu, Cornel, Costică.
Araj e de trei ani jumate în camp, vrea
să emigreze în Norvegia și să joace în-
tr-o echipă acolo. A învățat turcește,
românește, poloneză. Vladó e puterós.

N-am mai făcut baie de-o lună, mai mult din
prevenire, răcesc foarte ușor. Doar o dată pe
săptămînă avem apă caldă, o jumătate de
zi, joia pînă la 15^{00}, apoi cei din bakaus,
tot la dușul azilului nostru.
Mă mănîncă de murdărie capul, deși mă-
treață n-am. „Selsun"-ul a făcut minuni.

Engleza am învățat-o din mers. Conversez destul de
bine cu Bogdan. Trebuie să mai citesc gramatică
și să-mi îmbogățesc vocabularul.
-12.01.89
E ora unu și zece minute noaptea. Bogdan își
notează însemnările din cursul zilei. Îi spun
că voi scrie în jurnalul meu că el nu vrea
să discute cu mine de frică să nu scriu
în jurnal despre cele vorbite. Se enervează.
Zice că uneori mă urăște, că it's very
dangerous to speak with you about anything!

Jan sforăie. Neștiind engleză (deși îl văd tot
timpul cu cartea în mînă!) rămîne mereu
pe dinafară.
Yilmaz îl învață tătărăște pe Bogdan, care
este îndrăgostit, se pare, [redacted] de Lela, nume
pe care l-a scris cu carioca pe un balon cum-
părat. Ne amuzăm grozav. Desigur că în-
vață numai prostii! Bogdan e încîntat. Îmi
repetă (nu știu de ce mie?) că sînt un om
„foarte interesant"!

De câtva zile compun la scrisoarea lui Ion Rotaru. Vreau iar să-i trimit un Ţo-melnic.

Am făcut datorii la Erol (Bacal): 650 TL. Mâine am promis să le achit. Am terminat mărcile. O să încep dolarii. Cheltuielile au respectat planul făcut. Dolarul creşte considerabil în raport cu lira turcească. La fel ca în Maroc. Asta spre beneficiul meu. Spre ridicarea nivelului meu de trai!

Intră Vărul Sedat, şi-mi propune pentru mâine să merg la cărbuni. Bani, Profesore!
Mahomed mi-a zis şi el că trândăvesc. Că nu mai merge ca în "Oltenia cu prazul ...

La prânz am avut salată de praz! Am mâncat-o şi pe-a lui Yilmaz, apoi de la Tony am luat morcovii.

Monika a citit „poemul" meu şi a zis că e very nice mai "mult din politeţe.
Îl salut mereu pe Tibi Piteşteanul, cu voluptate. El nu mă scoate din Teacher!

În ultima vreme fac eforturi ca să prind masa de dimineaţă. Le dau deşteptarea şi celorlalţi. După ce mănâncă, Jan se culcă iar. Bogdan nici nu se mai scoală.

Am mintea ocupată cu scrisoarea lui Rotaru. Scriu în poştie. Am umplut opt pagini de ciorne.

Yilmaz deduce că dacă îmi mai rup mâna încă o dată, o pun în beton nu în ghips! Jan îmi arată prin gesturi că ar fi mai bine, ca să n-o mai rup, să mi-o amputez! Iar Bogdan, că să-mi pun una de fier ca un un robot, şi-atunci nu se mai rupe!
Cu cleşte, adaugă Yilmaz.
Şi-atunci o să te lauzi că ai un prieten-robot, întreb.
Nu, mie nu-mi plac roboţii, răspunde Bogdan.
Bogdan e blond ca o oaie, cu ochii albaştri spălăciţi. Zice că are rude printre nemţi. Noi îl mai poreclim Whiteman. Şi ştie.

Şi recunosc [redacted] că e periculos să discute cu mine. Dar e periculos şi să nu discute! [Eu pot scrie în jurnal şi că nu vreu să discute!!]

Bogdan se scoală cu constatarea că eu sînt a special Kind of man un anormul man. Eu îi mulţumesc cu respect.

Astăzi e zi de baie. Se aşteaptă la rînd.
- Este Andrzej afară, după el Andrzej, apoi urmează Andrzej şi iar Andrzej. Multe persoane, îmi povesteşte Bogdan.
- Tu începi să devii „anormal" ca mine, zâmbesc eu!

De o lună şi mai bine încerc să schimb lenjeria. Cearceaful e negru. Faţa de pernă la fel. Ien Spălătoresele îmi răspund acelaşi invariabil yok. Barim ale lui Yilmaz sînt murdare de nu mai pot să le descriu!

Jan mi se plânge: Turist Polonya yok, para yok ... para little, drink yok ...

Îl corectez pe Bogdan că sînt mai exact a special Kind of bad man!

A făcut o baie cu noduri. Îmi tot bătea în ușă Nea Faruk ca să ies mai repede. Dar m-am încăpățînat și pînă nu m-am terminat ca lumea n-am ieșit. Nea Faruk făcea gălăgie, i-am acoperit și eu glasul, mai tare. <u>Nu poate omul nici să se spele!</u>

Scriu cu stînga adresa pe plicurile expediate în țară, să nu mă recunoască securitatea. Încerc toate mijloacele. Îl pun pe Yilmaz să-mi scrie cu mîna lui adresa lui Ion Rotaru, la expeditor să scrie numele lui, este străin oricum.

— 13.01.89
Securitatea din Craiova a pus ochii pe mine!... dacă din opt scrisori nu-mi ajunge decît una!

Treptat, locul manuscriselor pierdute îl iau cele noi create. Se închide un gol. Chiar dacă în el însuși. Dispare în uitare.

Scriitorii sînt cu două fețe. În țară, Mircea Dinescu aducea omagii la televizor dictatorului Ceaușescu, vorbind despre condițiile create. În Berlinul de Vest la un colocviu literar a prezentat un eseu aluziv la înghețul intelectual românesc („Pîinea și circul") ca să se facă publicat de nemți. Sînt sigur că întors în țară îi va pupa din nou tălpile tiranului. L-am văzut cu ochii mei și l-am auzit cu urechile mele maimuțărindu-se la TV într-o emisiune de An Nou, lingușind regimul care l-a propulsat atît de sus în literatura română.

Am primit un pachet cu cărți de la Ely. A făcut numai [redacted] șapte zile. Deci, se poate

și bine în țara lui papură vodă! Dar a plătit, săraca, 230 lei poșta, mai mult decît [redacted] costul cărților!

M-așteptam ca azi Virgil Ierunca să vorbească azi la „Prezențe românești în străinătate" despre antivolumul „Anti-chambres...", am luat radioul după mine cu cască, în Karaköy și la IEFI ca să nu pierd emisiunea. Cu cîtă nerăbdare [redacted] ascultam! Uite, acum o să zică despre mine! Dar nu, nu mă vrea destinul scriitor! Sau, din cauza grevei poștei franceze (ah, cît bătaie de cap mi-a dat mie greva asta!), nu i-o fi ajuns plicul meu? Ori nu i-a plăcut redactorului dată fiind nesubstanța sa politică și apariția în 1984? Ar fi vrut o carte nu o xerocopie?
Și vinerea viitoare iar trebuie să merg la teatru în Tacsim...

Muzică italiană la Radio Üçi. M-apucă dorul de Roma (dacă-mi vine acceptul!).

Întîlnire cu Marie-Hélène la Centre [redacted] d'Emigration Française. Mă duce la Mr. Claude Damiron care îmi permite să telefonez în Franța traducătoarei. Fără bani desigur. Cinci minute vorbite. El mi-a format numărul, legătura obținută imediat prin automat.
La celălalt capăt Mlle Signoret, zîmbind, ușor mirată, dîndu-mi de înțeles că nu i-au plăcut ultimele vederi (o declaram suspectă, KGB-istă, securistă!). Nu a primit încă cele șase scrisori din Craiova cu manuscrise, nici pachetul cu carnete, registre, carnețele despre care [redacted] susținea că
Ilie

le-a trimis. Pe cine cred? Pe Signoret, pe Ilie, sau greva poștelor s-a interpus? Dacă într-o lună sau două nu primește nimic (sau nu declară că a primit) vina va cădea pe unul din cei doi. Aș înclina să cred că boul de Ilie e culpabilul! Dar ce a făcut cu manuscrisele? Le-a dat foc? Le-a rupt? Le-a ascuns? Le-a trimis aiurea? E un bolovan, oricum, umflatul de văru-meu!
O rog să-mi trimită ce a primit. Zice că este afacerea universității. Dar vă plătesc poșta în dolari. A nu, c-o să mi le trimită din partea ei. Insist, până la sfârșitul lui februarie. Îi comunic că voi merge în Italia și apoi în America (dă, Doamne să se întâmple așa!). Să mă viziteze la Roma. Ocolește răspunsul.
[redacted] Îi amintesc de terminarea traducerii „legilor" mele. Se scuză că are mult de lucru la universitate. Nu o cred. S-a schimbat ceva în relațiile noastre [redacted]! Am simțit-o de la scrisorile din țară, [redacted] și mai ales la [redacted] îngreunarea corespondenței în mod voit de la emigrarea mea.
M-anunță că mi-a trimis ieri o scrisoare explicativă, evident fără nici un manuscris! Părea ruinată, dar în vigoare.
Ah, câtă bătaie de cap! Aș putea să le consider toate scrierile astea nescrise niciodată și s-o iau de la capăt.
M-au scutit bunii mei francezi de 15000 de lire, și am verificat numărul de telefon al femeii. Mi-am luat o obsesie din cap!
Am servit apoi masa acasă la familia Normand. La început timid, apoi am mân-

cat din ce în ce mai mult, mi-am cerut scuze că sînt gurmand ca un... emigrant!
Discuții prelungite despre refugiații politici, despre camp. Mi-a dat pe drum o portocală mare și o jumătate de pachet de biscuiți franțuzești. Elemeam pe [redacted] stradă cu Marie-Hélène: Vous soignez le petit bébé Florentin! M. Jean ne-a ajuns din urmă cu bicicleta. Au zis că mă vor invita la un video, cu filme franceze, la liceul Saint Benoît, unde este prof de mate. Vom fi doar noi trei. Se plîngea că elevii sînt zgomotoși, că programa liceului nu concordă cu materia pretinsă la examenul de intrare la facultate și de aceea sînt dezinteresați, deranjează, că vacanța e puțină și elevii dau semne de oboseală.
Ne fixăm rendez-vous pentru duminică, 22 ianuarie, la unu după-masă, îi voi aștepta în fața campului. Vor, în special Marie-Hélène să cunoască viața campului. M-au întrebat dacă există iranieni. Cunosc chiar unul cu care joc fotbal, Araj, mă fălesc.
Discutăm apoi despre anarhia care domnea în Turcia înainte de 1980, lupte între vreo nouă partide politice, morți zilnic, bombe explodau prin magazine... Kenan Evren, general de armată, a impus o dictatură militară, o dictatură necesară, pentru câțiva ani, până i-a potolit. S-a retras după aceea din armată și-a rămas Președinte al Republicii. Nu mai e dictatură, dar mirosul ei, încă proaspăt, mai persistă. Multă poliție, închisori grele, nimeni n-are voie să critice președintele, dar pe primul ministru, Ozal, îl fac cu ou și oțet!... Oricum, e mai libertate ca în România.

Sînt categorisit de boem și om ciudat [pentru ei, desigur!]. Ce fac eu toată ziua? Ce scriu

și ce citesc? Cum de nu mă plictisesc?
<u>Sedat bey</u>, Sebudin, Mahomed, Dan, Eugen îl tot iscodesc pe Yilmaz despre mine, îmi destăinuie, dar afirmă că nu le spune nimic important. El crede că și întreabă mai mult ca să se distreze. Toți cinci îmi sînt antipatici, cel mai mult Mahomed, un bădăran bătrîn.
Există trei categorii de spioni în lagăr, se crede: KGB, CIA și informatori ai poliției turce. Ultimii sînt recrutați (și) dintre românii-turci. El îl bănuie pe Mohamed.
[redacted] Mă suspectează pentru că țin jurnalul? Ce riscant" e!
- Ești de la securitate că ai cămașa roșie, rosete roșii, zice Sedat bey.
- Ba nu, sînt de la CIA, glumesc.
[Abia aștept să scap de [redacted] climatul ăsta împuțit!]

Am văzut expoziția de acuarele „Istanbul" de la IEFI, de Muhterem Kadayifçi, l-am văzut și pe autor. Realism. Mare. Vase. Culori șterse. Apoase.

Zümrăl Güner, <u>Resim sergisi</u>, orașe occidentale văzute de un turc: Strasbourg, Viena, Paris, Londra, 1974-87. Prețuri de milioane de lire pentru un tablou! Atît de reale, de parcă ar fi fotografii neclare. <u>Culori</u> [redacted] Imagini flou. Îmi limpezeam ochii în ele. vii.
Dar n-am văzut deloc artă abstractă.

„Evlilik İlanı", piesă de teatru scurtă, o jumătate de oră, 12 pagini (am văzut textul de la Millet care va juca în versiunea

franceză), de Guy Foissy, dramaturg francez contemporan din Cannes.
Două personaje bizare. Decor: o masă și două scaune. Muzică liniștitoare. Intervine și o bandă sonoră. Stau lîngă Millet. Am loc rezervat. O doamnă cu minijup, turcoaică, de alături îmi povestește "subiectul. În piesă apare Thiery Loof, surpriză, jucînd natural cum îl știu în limba turcă! Un fotograf în sală imortalizează din cînd în cînd actorii și sala. Două cortine, a doua neutilizată. Sala de la IEFI micuță, e plină cu invitați de la Teatrul Național Turc: actori turci, regizori, scenografi. Risete în sală la replici. Aud și-un <u>çok güzel</u>. Autorul și soția, veniți special din Franța, în sală. La fel Micouleau. Actrița, turcoaică, joacă studiat calculat. Ochii îi strălucesc. Actorul, normal. Lumina albă gradată. Autorul, timid, își roade unghiile, părul alb, amabil, modest, ochelari, potrivit de statură. A scris vreo 50 de piese, a publicat, jucat la Comédie Française". Piesă burgheză. Foissy "scrie despre nimic, despre cotidian, fără tezism. Personaje ionesciene, macabre, mi-amintesc de o piesă văzută la Olănești [redacted], scrisă de un autor belgian pe aceeași temă: inutilul de fiecare zi, personaje banale. Aici: ea ucidea pisicile și le scotea ochii apoi îi punea în frigider; el ucidea tinerele fete, le tăia urechile și le poza cadavrele, comparînd [redacted] <u>fotografiile</u> ca să vadă care era cea mai frumoasă! Psihopați? Anormali?
După piesă, <u>masă rotundă</u> cu Guy Foissy, Thiery Loof, Jean Paul Micouleau. Întrebări din sală. Am ridicat și eu mîna să pun cîteva, dar

Micouleau n-a vrut deloc să mă vadă, sînt sigur că nu dă doi bani pe mine, că mă dispreţuieşte. M-am aciuiat şi eu pe lîngă ei. Trebuie să înghit în sec, nu-i voi înfrunta decît trimiţîndu-le cărţile publicate. Acum nu e cazul. Mai învăţ cîte ceva.
Micouleau informează [redacted] publicul că există Teatrul <Guy Foissy> în Japonia, la un Institut Francez bănuiesc, unde Jean Paul a lucrat deja.
Foissy apare cu mîinile în buzunar pe scenă, un pic sfidător, apoi cere să se reducă intensitatea [redacted] reflectoarelor îndreptate spre scenă că-l dor ochii. Este preşedinte la Compania „Théâtre 73" din Cannes. Declară că nu este nici ideolog, nici intelectual, nici filozof, nici tezist ci autor dramatic. (Alături de el, traducătoarea în turcă.) El denunţă lumea informă şi uniformă care ne oprimă, personajele sale sînt cotidiane, mediocre, piese cu puţine personaje. Raportul cu societatea e sugerat doar. De ce a scris piese scurte şi cu puţine personaje, sparge gheaţa întrebărilor Thierry?
Din economie, răspunde Foissy, piesele cele mai bune sînt de-o oră, cu personaje între 1-6. A scris o piesă de 20 de personaje şi-a fost jucată doar la televiziunea germană. Trebuie să-şi înţeleagă personajele, iar în piesele cu 15-20 secundare sînt şi roluri minore pe care el nu le [redacted] acceptă. Este îndrăgostit de frază. Nu [redacted] bagă teorie în teatrul său. Puţine personaje dau un conflict mai mare. Este îndrăgostit de limba franceză. Dialog senzual.

O tînără îl întreabă despre punerea în scenă, Guy Foissy mărturiseşte că nu ştie multe lucruri despre [redacted] regie (trebuie crezut?) cînd scrie, mai mult aude vorbele decît vede imaginile). Nu e de acord să scrie pentru un actor pentru riscă să-i accentueze greşelile.
Vă consideraţi influenţat [redacted] de cineva?
Autorul: Nu am nici un model. Influenţat de mai mulţi, de la Molière la Ionesco şi Beckett, dar şi aceştia au fost influenţaţi de alţii. Influenţat de publicitate, stradă. (Micouleau face eschilibrţii pe scenă, publicul rîde.)
Foissy continuă că piesele sale nu sînt didacticiste. A scris şi o piesă cu monolog numai (un singur actor), dar nu le consideră eficiente. „Anunţ matrimonial" prezintă dialogul a două persoane psihopate. Un monstru se ascunde în fiecare din noi.
Foissy povesteşte o anecdotă. Fiind invitaţi la un azil psihiatric [redacted] mai mulţi scriitori, un bolnav întreabă: De ce scrieţi? / Pentru a face economii unui psihiatru. Apoi vorbeşte despre răul necesar: Qu'est-ce qu'on fait sans assasins?
[Se mai pleacă din sală.]
Actorul are dreptul să modifice textul?
Nu. Actorul trădează autorul. Deşi actorul aduce ceva original la piesă, o parte din el. Chiar în acelaşi loc, aceiaşi actori, acelaşi regizor dar după un an, doi, reprezentaţia teatrală a fost diferită (pentru că între timp [redacted] actorii au trăit, deci s-au schimbat sufleteşte).
Foissy are 56 de ani, la 24 de ani a fost

jucat prima dată. (Eu, la vîrsta sa, nu scrisesem o replică!)
Un spectator remarcă în două piese ale lui Foissy că acțiunea se desfășoară de la exterior la interior [radioul într-o piesă, telefonul în alta, declanșează desfășurarea tumultoasă]. Un eveniment exterior modifică evoluția piesei.
Personajele lui Foissy sînt victime, veleitari, se supun evenimentelor. Piesele nu au mesaje, ci doar mărturisesc ceva, re-creează îndoieli...
(Autorul este serios în răspunsuri.) Ne dezvăluie că vrea să scrie o piesă asupra rasismului în Franța. <u>Eu nu zic: nu fiți rasiști, ci prezint victime pe scenă care să creeze reacții în spectatori.</u>
O spectatoare îi constată puncte comune cu filmele lui Hitchock.
Întrebat cum scrie (derizorie chestiune): se lasă purtat de cuvinte și se crează astfel structura piesei. Scriem cum putem, nu cum vrem, mărturisește. Cînd își propune ceva, are în vedere: [redacted] temă, personajele, situația (istoria, suportul dramatic); acestea impun o direcție piesei, împotriva voinței autorului (!); odată și-a făcut un plan, zicea că-i trebuiesc opt personaje dar a văzut că șase sînt inutile, și-a rămas cu două! Foissy nu știe de la început ce va ieși cînd scrie o piesă, dar lucrurile evoluează pe măsură ce scrie.
Programul său în 24 de ore?

Viață banală, cică. Două activități: autor și activist cultural. Viață dublă.
(În timpul mesei rotunde [redacted] nevastă-sa nu era deloc atentă, citea o carte.)
Există vreo filozofie de a trăi?
Nu!
Dacă observă că lucrurile se degradează la vreo piesă, întrerupe lucrul. Uneori, piese care le considera bune erau considerate de alții proaste, și invers. Îi este lene să reia o piesă.
Zece zile a petrecut în Turcia: Izmir, Ankara, Istanbul.
Încheie protocolar, prin mulțumiri invitației primite la 20^{30}. O oră jumătate masa rotundă.
Pentru că Miculeanu n-a venit deloc să-mi dea cuvîntul mă duc la autor, cer un autograf, adresa din Franța, apoi îi pun în particular întrebările scontate de la început:
- Etes-vous d'accord que le metteur en scène fasse ce qu'il veut avec votre texte? (comme actuellement, lorsque le début et mis à la fin, etc.)
- Non.
- Quels sont les differences entre le textualisme, avangardisme, expérimentalisme, postmodernisme?
- Celles-là ne m'intéresse pas.
- Comment voyez-vous le théâtre du future?
- Je ne suis pas un intellectuel.

- Merci.

Pe vapor am mîncat portocale și biscuiți puși de Marie-Hélène în geantă. Am continuat scrisoarea-poem-eseu către Rotaru. Doi tipi, beți, cu picioarele întinse pe balustradă, n-au vrut să-mi dea [redacted] voie să trec zicînd că sînt de la Besiktas (după fes!, deși eu n-aveam nici în cîn, nici în mînecă cu fotbalul lor). Am alergat pe drum să prind „Actualitatea Românească" în reluare, de la ora 22^30.

- 14.01.89

Încep să mă enerveze o serie de tipi care zic că fac glume cu mine. Pe unii îi accept ca prieteni, dar alții nu mă mișcă nici cît negru sub unghie. Nu mă interesează persoana lor, dar văd că ei nu mă lasă în pace. Trebuie să învăț să mă descotorosesc de neghină!

Astă seară am băut vodcă cu Jan, trei păhărele. M-am simțit euforizat. Nu mai pusesem nimic în gură de la Revelion. Mîine voi continua să-i scriu lui Ion Rotaru.

Este aproape ora două noaptea, dar nu pot să dorm, deși băut.

Jan și Andrzej au cîștigat cîte 90$ de căciulă azi, în Beyazid, cu comerțul lor. Andrzej și-a lipit o hîrtie de 10 000TL pe frunte și a început [redacted] să joace. Professor, professor...

Bogdan s-a certat cu Monika, le-a învățat pe fetele [redacted] poloneze să-mi strige în românește: Salut, Professore! Eu, mirat. Mai ales că astăzi la prînz Darina a trecut pe lîngă mine zicîndu-mi Bună ziua! Am rămas paf! M-am oprit, am privit după ea. Eu treceam cu capul în pămînt. Bravo, zic. Nu mai aveam replică. Alteori mai răspund cu cele cîteva cuvinte poloneze pe care le știu: Dobrze! [redacted] Dziękuje! Kocham Cię!... Se rîde mult.

- 15.01.89

Nea Nicki îmi spune zîmbind amar printre mustăți că l-au judecat în țară în contumacie și i-au dat șapte ani jumate închisoare. Îl bat amical pe umăr, Las' că nu-i nimic. E bucuros că nu s-au atins de fiu-său, strungar, repartizat într-o comună lîngă București.

Mohamed zice că sînt colecționarul și distribuitorul de ziare românești al campului!

Bogdan îmi explică în engleză, apoi mă întreabă: Tu înțelege, că ești inteligent.

- Eu nu sînt inteligent! Eu sînt prost! Eu nu înțeleg! vorbesc [redacted] mucalit.
- Hăăă, se scheaună Bogdan.

[redacted] Bogdan și cu mine ne salutăm reciproc.

- Professor, te fut!
- Pierdole, Bogdan!

Și asta la masă, în risetele tuturor.

Ceaușescu își construiește palate pe ruinele case-lor [redacted] demolate.

Ali știe nouă limbi și nici una; îmi spune Yilmaz că nici turca nici tătara ca [redacted] lumea nu vorbește, și nici română.

Camera lui Sedát bey e ca o cloacă, țigări, fum, table, îngrămădiți atîți <u>arcadași</u>...

- 16.09.89
Băieții mă-ntreabă cînd mă duc pe la Organizație să văd de acceptele noastre.

Astăzi e rîndul camerei noastre să spele prin hol, o atribuție în plus, deoarece [redacted] cei [redacted] din bloc sau bahaus nu au hol sau nu e treaba lor.
Jan a măturat și-a dus gunoiul, l-au ajutat Andrzej și Babà Rambo. Eu cu Bogdan spălăm cu dero pe jos, dăm cu teul ștergem pereții, oglinda, ușile și veceul.

I-am destăinuit lui Andrzej piesa mea în engleză despre el și mine. Și cum mă întîlnește: <u>Profesor</u>, <u>Andrzej</u>; <u>Professor</u>, <u>Andrzej</u>; <u>Professor, Andrzej</u>... îmi repetă la infinit... și zîmbește cu mustățile lui groase.

Săptămîna asta va fi plină de teatre, concerte, întîlniri la IEFI.

Aseară am fost la film în Kadiköy cu Yilmaz, „L'Empire de la passion", 1978, Premiul pentru Regie (Nagashi Oshima) la Cannes. Erau și trei femei în sală, însoțite, altfel femeile n-au voie. Film sexi, coproducție

franco-[redacted] japoneză. Scrisul în turcește. Psihologie. Pasiune debordantă. M-am făcut de rîs față de Yilmaz, sonorul în franceză, am înțeles doar 60%, mai îmi traducea din turcă.
Excelent realizat. Multă plasticitate. Masochism. Dragoste violentă.

Ne mută la baracă. Va fi prăpăd! Adio studiu, adio scrieri! Adio meditații! Va trebui să mă feresc de toți. Și jurnalul?
Ultimul concert la radio, stau în pat și mă gîndesc. Bogdan zice că am ochii triști. <u>Vezi să nu plîngi</u>!
[redacted] Părăsit, toți au plecat, paturile goale fără saltele, o senzație de pustiu și-o muzică la fel, singur într-o cameră uitată.
Jan e în Beyazid, nu știe nimic. Ce surpriză și pe <u>el</u> și pe Andrzej, deseară!
[redacted] <u>J'ai</u> <u>mal</u> <u>à</u> <u>l'aise</u>, cum ar zice francezii. Mă simt rău, o stare depresivă generală din cauza mutării în baracă sau bahaus sau conserva sau butoi cum e supranumită această construcție din tablă, un pic cosmică, un cilindru tăiat transversal și culcat la pămînt. (În gînd îmi spun că e bine să cunosc și noua situație, duritatea vieții de emigrant, cum m-aruncă toți dintr-o parte în alta, nu însemn nimic în lumea asta, cei de-acasă și-au pus speranțe în mine, cred că sînt bine... Mi-e rău. Sînt [redacted] bosumflat. Scriind, încerc să mă descarc, să-mi treacă.
Ajung la [redacted] Teatrul Național Turc din Tacsim, Micouleau îmi zice că sînt <u>fou</u>,

ce tot umblu cu atîtea cărți și caute
după mine ?!
Nu văd cum or să mai decurgă zilele mele de-acum, dar cred că vor fi sumbre.
Dar un necaz nu vine niciodată singur. Îl aștept. Va fi, probabil, refuzul american! Îmi mai rămîne să plec nebun unde nimeresc. După 20 ale lunii o să telefonez [redacted] Madamei.
Micouleau mă prezintă autorului. C'est le postmoderniste!, desigur batjocoritor.
Foissy se forțează să zîmbească. Arăt ca dracu! Mi-am luat pantofii, dacă apăream în pantofi? cum aș fi fost în stare! Pantalonii rupți și cîrpiți grosolan. Trebuie să-mi cumpăr niște blugi pe care să-i tîrăsc peste tot, și de lucru și de purtare...
E greu! Ah, ... Ce-ar fi să întrerup pentru o lună, două, orice creație, studiu, și s-o dau pe filme video, băutură, muncă, poante cu fetele? ... Am eu fața de derbedeu?
Dar îmi voi ieși din mine.
Adio conversații în engleză cu Bogdan, care s-a mutat la camera 16, al cincilea, doarme pe jos...
Îmi vine să plîng cînd îi [redacted] zăresc pe ceilalți copii alergînd, zbenguindu-se. Ai mei? Cînd îi voi mai revedea?
Parcă mi-e și rușine, murdar cum sînt, în locul teatrului.
Cu o jumătate de oră înainte muzică franțuzească, o actriță stă nemișcată. Trei personaje, femei. Întuneric complet pe scenă, se aud doar glasurile. Despre bătrînețe. Vorbesc fără să spună nimic. Dacă Franța a decăzut ca putere mondială, face eforturi deosebite pentru a rămîne prin [redacted] cultură. Mme Rissey doarme pe scenă, se aud respirațiile, întuneric. Piesa m-adoarme și pe mine. Autorii occidentali nu au problemele celor de după cortina de fier pentru a le face să transpară. Și-atunci abordează subiecte minore, cotidian, mediocritate, banalități. Eu [redacted] meditam numai la teme fundamentale, să lucrez piese monumentale. Nu mă pot concentra, mă fură gîndurile. În final conflict și drama: moare Charlotte, după ce amîndouă babele lui Foissy se baricadaseră în cameră.
Am plecat grăbit, jenat, enervat, nemulțumit de mine. Oare chiar sînt nebun cum zice Micouleau? Ce e drept, e că mă deosebesc de majoritate, dar pentru mine este un lucru obișnuit. Așa am fost mereu.

- 17.01.89

Toată noaptea n-am dormit. Mă dor ochii de fum. Mi s-au umflat, parcă-aș fi purtat ochelari de sudură. M-am zvîrcolit mereu. Se bea. Se fumează în neștire. Fumul se ridică deasupra. Eu și Yilmaz stăm „la etaj".

- 18.01.89

S-a [redacted] deschis la București olimpiada sportivă. Tovarășul se-apucă să țină un discurs: „Ooo, oo, ..." (Bă, boule, astea sînt cercurile olimpice!)

John Nebunul și Marius se plimbă ca niște pendule unul după altul pe coridor. Singuri, alteori în sens contrar. Gînditori. Fumînd.

- Nu rîde, că poate mîine ajungi și tu ca ei, glumește Yilmaz.
- Ai dreptate, e nevoie de nebuni, cît mai mulți nebuni în camp!

Seara televiziunii bulgare. Trei bulgăroi nenorociți se îmbată seară de seară. Se ceartă. Strigă. Beți crup. Izbucnesc deodată raz, dva, tri... Sînt întîmpinați cu un uuuu... de românii de vizavi.
Polonezii au și ei seara lor, „peste drum" de patul meu. Dar mai puțin beți. Deocamdată. Kurva... Kurva... Kurva se repetă constant ca o înjurătură. Pierdole... Pierdole... Pierdole. S-au matolit și polacii.
Andrzej II stinge lumina. Sar bulgarii și-o aprind. Andrzej II îl bruschează pe unul mai negricios și chel. Vin și polonezii în ajutor. Și bulgarii de partea cealaltă. [redacted] Țiganu' se amestecă între ei. Toată baraca este în picioare. Scandal? Nu. Unul amenință [redacted] cu bascomisarul. Bulgăroiul negricios se scuză, cu ce a greșit el că s-a născut pe 18 ianuarie? E trecut de unu noaptea. Scandalul se transformă într-un rîs general. Discuția, într-o engleză nenorocită, apoi în turco-rusă între slavi... Bulgăroiul negricios și sărbătorit cîștigă. Jumătatea lui de [redacted] baracă rămîne cu lumina aprinsă. Bulgăroii continuă beția, acum unul cîntă din gît, gros, întrerupt, coardele parcă i se sparg de efort. Nebunul s-a sculat și începe iar să se plimbe pe coridor. Eu scriu, nu mi-e somn, trebuie să pic de oboseală ca să ațipesc.

Nea Nicky se vaită de rinichi, iese la veceu. A făcut o lună de pușcărie la turci cînd a intrat inițial, pe ciment, și crede că de atunci i se trage.
Yilmaz sforăie lîngă cîntecele bulgarilor. În stînga Glonț ascultă muzică la casetofon. E un meloman tipul, român-turc, îi place să filozofeze. Profesore, cine a fost mai întîi, materia ori ideea? (Materia n-a putut apare decît într-o conștiință, iar conștiința a luat naștere cu ajutorul materiei.)
Nebunul se plimbă iar, dezbrăcat de la brîu în sus, desculț. Se oprește în dreptul meu, se uită la mine, mi-e frică de el. Pleacă.
Celălalt nebun doarme cu mîinile sub cap.
E liniște în baracă. Ora două noaptea. Se mai aud cîteva vorbe românești lîngă ușă. E [redacted] George.

- 19.01.89
Cîntă Bob Marley, melodii vechi de acum zece ani. E zece dimineața. Liniște. Dan învață la engleză. Liniște. Ușa la intrare e deschisă. Se mai aerisește. În vîrful patului completez jurnalul. Yilmaz, „muncitorul nostru" cum se exprimă Dan, a plecat pe șantier. Scriu poeme în engleză pentru Monika: Ce e mai bine, să scrii un poem pentru o fată sau să faci dragoste cu ea?
Cîntă Bob Marley și m-apucă un optimism flegmatic. E casetofonul lui Nicu.
Petre a pîndit un loc „vacant", [redacted] KoKoska trimis la Yozgat pentru beții repetate. O'

noapte am dormit la bahaus şi mi-a fost suficient!

E dimineaţă. Am schimbat nişte dolari la banca din Acibadem. Nu mă omor deloc cu engleza. Ce se prinde de mine, fără efort. Sînt între două muzici, din stînga şi din dreapta, casetofon şi radio. E plăcut dimineaţa în „bahaus". (Turcii să nu se-audă că pronunţăm acest cuvînt, ne corectează imediat 'baraca.)

Seara, cei din bloc aruncă sticle pe carapacea barăcii, de distracţie. Din năuntru se aud ca bombe înfundate sau artificii de sărbători.

Mă obişnuiesc cu greul
suport insuportabilul
cu ochii înroşiţi de fum
cu hainele îmbîcsite de fum şi ele
cu sufletul plin de fum
înjurînd de mamă şi de turci
şi de condiţiile de emigrare.

Am înghiţit la fum prin toţi porii.

Gheorghe scoate capul din colibă ca un melc. Şi-a transformat patul de deasupra, două beţe la capete, altul legat de ele la [redacted] şaptezeci de centimetri înălţime, grosolană lucrătură, ca el, peste băţul orizontal a pus cearceaful şi pătura iar el se bagă ca în cort.

- Asta e cort să faci nuntă în el, zice Gigi.
- N-ai loc nici să faci o labă, completează Eugen.

Bulgarii continuă beţia şi dimineaţa, la prînz, seara. O [redacted] veşnică stare de ebrietate.

- Ce mai face, bă, enigmaticul profesor?,

întreabă Vasile. Bate la „uşă" şi strigă.

Ne citeşte o scrisoare „primită din Italia de la Vasile Tîmplaru plecat pe 19 decembrie. S-a ţinut de cuvînt. Cumsecade.

O ceaţă de fum în baracă.

Mi-am improvizat o veioză la cap, era să mă curentez, izolaţia nu e bună.

Un sistem de aţe pe deasupra patului unde-mi întind rufe, prosoape. [redacted] legate, înnodate, tifoane, sîrme. Blana cu cărţi de la capul patului.

Ochii. Problema cea mai dură. Ochii. Injectaţi. Sînt buhăit la faţă. Trei zile şi trei nopţi de bahaus. Mă degradez fizic şi psihic. Capacitatea mea de a nu rezista!

E nouă seara. Eu ascult „Europa liberă" la cască. Janosz, polonezul, analog, dar fără căşti, ne bruiază cu paraziţii săi.

Zgomot de sticle răsturnate, rostogolite, sparte. Bulgăroii cad pe jos de beţi. Put a alcool. Sînt vecinii mei din dreapta!

Cei doi nebuni se plimbă iar pe culoar. Foarte gînditori. Foarte fumători.

Polonezii din faţă joacă cărţi.

La unsprezece şi-un sfert poliţia face apelul. Ne strigă individual... Filiorentin Sa-ma-ran-dac-he?... Burda, ridic mîna.

Eugen a trimis în valoare de 100$ un pachet cu lucruri pentru copii. N-a ajuns, bineînţeles. Două luni au trecut. Am intuit eu, dacă mie nici o scrisoare măcar...

Cînd îi văd pe polonezii ăştia clătinîndu-se în fiecare seară, de beţi ce sînt... îmi vine s-o dau dracu de viaţă! Ce-or să facă [redacted]

alcoolicii în America? Tot comerț ca în Turcia? M-am săturat de mahmurelile lui taică-meu, cînd ne gonea de-acasă pe mine și pe mama...
Sînt obosit în permanență. Ce cearcăne am! [redacted] Noaptea mă culc după ora unu. Nu pot să mă odihnesc deloc.

-20.01.89
- Inspecție de la Ankara, zice Glonț.
- Las' să vină, să vadă în ce condiții stăm, zic.
- Ce crezi că fac ceva? Își iau dreptul și pleacă!, zice Dan.
- Ba poate ne iau lumina, zice Eugen, apa caldă ne-au luat-o. Au grijă de noi să nu ne electrocutăm...

Stau la club și scriu, retras la o masă în fund. Administratorul îmi stinge lumina. Mă mut lîngă geam, [redacted] mă gonește un lucrător la altă masă. La doișpe fără zece sînt dat afară din club de un bucătar, se servește masa pentru bătrînii din azil.

În fiecare seară în bahaus e chef. Muncesc oamenii o săptămînă, chefuiesc o noapte. Noaptea următoare fac altii tărăboi. Fiind saizeci de persoane, totdeauna se găsește cîte cineva cu parale pentru băutură. Pînă la [redacted] miezul nopții nici nu mă dezbrac la pijamale. Stau în pat îmbrăcat.
Mi s-a acrit de polonezii ăștia bețivani, o cută adîncă îi apare în obraji, de scîrbă, lui Dan.

Incident cu [redacted] Țiganu, borfaș de Constanța. Stam în pat, Țiganu beat crup se repede la patul meu și începe să-l zgîlțîie. Toți grămadă. Înjurături de mamă. Ce, te-a luat Cumnatu sub protecție?... o înjurătură, două, trei, zece... Cînd pe mine. Cînd pe Cumnatu. (Se referă la unul dintre cei doi Eugen sau Dan, sau poate la amîndoi, cumnații.)
Ce-ai, bă, ce-ai?, mă răstesc și eu cu curaj la el, [redacted] văzîndu-mă deasupra, la înălțimea celui de-al doilea pat. O să mă apăr cu picioarele, gîndesc, surprinzător de calm.
Țiganu se repede la pad, îl mută, cad cărțile, cade oglinda. Sare un polonez să-l mai tempereze, solid, grăsos. Țiganu dă cu pumnii, polonezul îl ține. Țiganu rage. Eu, nemișcat, în chiloți, cu căștile la urechi. Amenint că mă duc la Poliție. Țiganu înrăit împotriva mea. Nu înțeleg motivul. L-o fi întărîtat careva? Nu-i place felul meu de a fi, retras, studios? Mă consideră un firav, ușor de terorizat? Yilmaz îmi ia apărarea. Țiganu e nemulțumit că aș vorbi[redacted] cam mult, cu el în nici un caz! sau că nu-l bag în seamă. Intervine și Costică, prietenu-său de pahar și bișniță din port. Ce, bă, Profesore, te duci

la Poliție, ai? / Ce i-am făcut, bă?
Mă mir cum de stam așa de impasibil nemișcat, la amenințările cu pumnul ale unui bețivan. Probabil poziția mea înaltă, ori clătinăturile [redacted] Țiganului, intervenția celorlalți? Toți se uitau curioși. Mai rău m-am simțit după aceea cînd KGB-ul și Daniel m-au scrutat cu privirea: Ce-a avut, bă, ăla cu tine?... Trebuia să mai lași de la tine, cu un om beat să nu te pui!... Și alte sfaturi.

Comisia de la Ankara intră în club. Singur la masă lucrînd, cu urechile între filele block-notes-ului. Bonjour, aud deodată, și văd zîmbetul dulceag al Madamei. Bonjour, răspund. Acum pîndesc s-o interceptez. Vești pentru mine? Să-i dau scrisoarea de la ICMC/New York.
După felul cum m-a privit și-a vorbit, cred că are vești pentru mine! (bune)

Tot timpul am senzația ochilor împăienjeniți de fum. Începe să mă obsedeze fumul. Ar trebui să-mi impun să gîndesc că-mi face bine, ca să rezist, să mă adaptez la mizerie.

Am ajuns la scrisoarea numărul 150 [redacted] expediată de cînd sînt în Turcia.

Comisia din Ankara și Geneva ne-a vizitat bahausul. Am discutat și eu în franceză cu un reprezentant, i-am tradus lui Marius Nebunul, care stă de patru ani în lagăr și are patru copii în România. Cică are acceptul american, dar n-are viza italiană, caz singular după cîte am auzit [redacted] la știrile din camp.
Madam a primit scrisoarea [redacted] trimisă chiar de Organizația din New York, fotocopia. A dat telex la Roma. Să trec miercuri dimineața să văd răspunsul privind acceptul meu.
[redacted]

Nebunul se plimbă prin bahaus, murmurînd grăbit, întorcîndu-se brusc. Întoarce privirea spre mine, a observat că-l urmăresc cu privirea. Înghet pentru o fracțiune de secundă. Ochii lui albaștri spălăciți, șterși de inexpresivitate. Părul albit, sîrmos. Lumina din vîrful țigării aprinse, tocmai trăgînd în piept. Vorbește singur. Rîde.

Îmi fac iluzii pentru miercuri... O să-i duc un buchet de flori, o mică investiție.

Unul are ceas deșteptător [redacted]. Cînd sună dimineața, [redacted] scoală toată baraca! Un țîrîit de-ăla, înfundat. Fiecare bahausist cu obiceiurile lui! Eu, scriu mereu și citesc. Polonezii, [redacted] calez în Beyazid. Moldovenii și piteștenii freacă mangalul, video la trei, somn înainte, somn după, bîrfă. Bulgarii dorm sau beau.

Nicu, Gigi, Glonț beau și rîd de mine că scriu poezii. Apropouri.

În holul unei filiale a băncii YAPI VE KREDI BANCASI de pe Istiqlal, periodic expoziții. Astăzi am văzut una de ceramică, pitorească Turcie de pe vremea turbanelor.

La Institut d'Etudes Françaises d'Istanbul expoziție de pictură în ulei, de Akif Poroy, 1983-8. E ușor să fii modern! Suprarealism. Culori întretăiate, aprinse, pe tablouri mari. Primul care te întîmpină „The largest sexual organ!!", cu nuanțe anatomice scrie, efectiv, cîteva părți componente ale organului sexual feminin. O nuanță senzuală dă întregii expoziții. Mult roșu și negru. Linii groase trasate. Așa pot și eu să pictez! Și numai așa!! Nu am pic de aptitudine pentru tradiționalism. N-aș fi în stare să fac un portret, sau o natură moartă, să desenez un peisaj din natură. N-am mînă. Așa simt, un amestec de culori.

Două piese de teatru, scurte, de Guy Foissy, la IEFI, „Coeur à deux" și „L'annonce matrimoniale", de 30 respectiv 40 de minute, a cîte două personaje El și Ea, puse în scenă de Jean-Paul Micouleau, cu Bensu Orhunöz și Lionel Bansard, respectiv Eva Sieglé et Gilbert Millet. Lucrurile evoluează gradat, finețe, detalii, conflict, glume involuntare" Piesele au fost filmate", un fotograf poza.

„Coeur à deux", mimică excelentă a actorilor. Un vis care sparge în final ca un balon de săpun:

- les cloches de l'amour, zice Ea.
- Non, les cloches de l'usine, zice El. Au revoir, Mademoiselle.

„L'annonce matrimoniale" are aer din Ionesco. Văzută în turcă, voiam să văd versiunea franțuzească. Decor luxos. Joc precis, corect, calculat. Mică tentă de senzual. Millet este bun pentru roluri serioase, tragice, nu comice. Bizarerii. Replici revelatorii:

J'aime tuer.
Comme c'est beau, le cadavre!
J'ai toujours aimé couper les oreilles.

-21.01.89

Avem o viață înghesuită aici.

Din nou noapte de coșmar, au ținut machedonii lumina aprinsă pînă la patru, stau chiar lîngă mine, în stînga, au băut, au [redacted] fumat, m-au afumat, se certau care e nordul, care e sudul, unde se află Botoșaniul. [redacted] Poante pe seama mea, mă făceam că nu pricep sau că sînt adormit... Bă Glonț, nu mai filozofa atît, devii poet, l-ntreci pe Profesor... (Ha! Ha! Ha! ceilalți.)... Savant... Ha! Ha!... Are unii studii... Ha! Ha!... Facultate civilizatoare... Ha! Ha!... Pînă [redacted] mai acum o lună nu bea așa, dar de la plecarea „italienilor" a intrat o beție în ei... Îmi bag p... în studiile lui!

Nu am răspuns absolut nimic, le-aș fi dat așa la moară. Va trebui să nu-i mai bag în seamă, întorc capul în altă parte cînd trec pe lîngă ei. Nu știu dacă să le răspund la salut sau nu? ... Ascultă „Europa Liberă" și „America" la radio ... Ha! Ha! ... O să-l chem pe Țigan să-i dau un kil de vin în fiecare seară ... [redacted] Îmi și imaginam borfașul de țigan zgîltîind de pat, sărind la mine ca un cîine în rîsetele celorlalți, repezindu-se cu pumnii în ceafa mea, machedonii întărîtîndu-l. Dar unde e Țiganu? mă-ntreb neliniștit, n-aude să li se asocieze? O ușoară durere la ficat, o simt ca pe o pată neagră, difuză, din cauză că mă consum în mine. Dacă apropii mîna rece sau udă de piele, îmi trece pe moment, apoi nu mai mă gîndesc. Țiganu, din fericire, era la video, de la doișpe noaptea pînă la două. La întoarcere, toți pe el. Eu făceam pe adormitul sub pătură, așteptînd cu frică de scandal. Dar lucrurile au luat altă întorsătură. Au început să se certe între ei pe puncte cardinale. Care e nordul, care e sudul, unde se află Botoșaniul? ...

Tibi Piteșteanul mă acuză că umblu cu îmbîrligături între el, Bogdan, Monika. Îmi plăcea să mă distrez pe seama lor, a dragostei, Tibi le tot schimba ca pe cămăși... Poate eram puțin cinic...

John patrulează prin club de la masa mea pînă la ușoar. Cînd întorc capul spre el mă privește cu ochii lui de nebun, arzători, fixi, inexpresivi, de sticlă aș zice.

Nici lui Eugen nu-i ajung scrisorile. Din treizeci, cinsprezece. Dar procentajul e mult mai mare ca al meu.

Bahausiștii se urăsc între ei, se terorizează reciproc, se mint, se feresc unii de alții, se invidiază, se bîrfesc. Sînt învrăjbiți. Sînt înrăiți. Au moralul scăzut. Există un război psihic cu țara,

Nea Gică și Profu' de Desen au plecat în Austria. [redacted] Cu autobuzul. 90 000 TL. Prin Iugoslavia. Le-a dat înapoi pașaportul. Trecuți de cincizeci de ani. Nu-i ia nimeni.

Și Pablo Neruda a publicat pe cont propriu, 1923, prima culegere de versuri.

Sîmbătă seara. Janosz cîntă la chitară cu atîta patimă că Dan și Eugen se exaltă. S-a supărat pe chitară Janosz.
Polonezii au luat un cățel alb și l-au culcat în pat la John. L-au învelit cu prosopul. John îl păzește în picioare.
În capătul din stînga un casetofon cîntă la maxim... to night ... o voce senzuală feminină chemînd ... to night ... alte vorbe, nu înțeleg decît to night ...

Terorizat de bețivi, de bișnițari, fumangii...
Terorizat. Terorizat. Terorizat. Cînd o să scap, Doamne, din bahaus? [redacted] Într-o <u>dort</u> <u>yatak</u> <u>oda</u> aș mai rezista și-o jumătate de an. I-am promis 20 $ lui Costel ca să schimbăm, el oricum o să plece în Grecia peste cîteva zile. Mă tot amînă.
Încep să simt că pentru mine viața e dură. Mereu provizorat. Deloc aranjat. Aș vrea să am un post fix, titular, o casă, să-mi scot cărțile...
În baracă nu mai pot trăi, mă distrug, fizic întîi, apoi psihic. Teroarea bețivilor: fum, alcool, agresivitatea borfașilor, glumele lor vulgare, înjurăturile permanente în poloneză și română... Animalizare. Asaltul mediocrității, vorba Monicăi Lovinescu. Nu mă înghit că sînt altfel.

John a adormit cu cîinele alb în pat. Bahausiștii trec și-l privesc.
Un polițist face, în sfîrșit!, gălăgie că Andrzej, beat mort, perturbă atmosfera generală.

Am rămas tot copil. Nu degeaba în liceu, la Vîlcea, mă porecleau "Tită"! Gnache mi-o găsise. Mă deranja. Mă rușina.

Simt o mare putere de creație. Multe idei. Păcat de manuscrisele pierdute!

Gică Moldoveanu bea pînă se pișa pe el în pat, sau cînd era mai treaz lîngă pat. Și

polonezii scoteau puța și urinau pe geam, îi durea în fund pe ei că-i vede cineva. În spate.
Azi m-a tuns Eugen scurt, i-am dat o bere, m-am spălat pe cap la spălător, lîngă mine un polonez a venit și se pișa într-un colț.
Gică Moldoveanu cu un Machedonean nou venit au spart o mașină, au luat un casetofon de mașină. I-a legitimat poliția, i-a dus la Sübe și i-a băgat într-o cameră cu un geam mic. Noaptea au evadat, au venit la camp, au mai strîns bani, vreo două zile au dormit într-un bloc care se construiește, pe-aproape, și-au fugit în Grecia. Dacă pun grecii Interpolul pe ei... Gică are patru ani de închisoare prin România pentru tîlhărie. Nea Ovidiu a scris din Atena. L-au ajutat românii de-acolo. Primele zile de muncă ale [redacted] mele le-am făcut sub ucenicia lui la o uzină. L-am simțit ca pe-un tată. De fapt, pe scrisoarea adresată tuturor, semnează PAPA. Un om cu un suflet mare! Dar nestrăin de viața de borfaș. Țiganu l-a bătut înainte de plecare, era beat, iar Nea Ovidiu îl ajutase în țară...

Polonezii au obiceiul ca noaptea, mai dezmorțindu-se din beție, să gătească.

- 22.01.89
Ast-noapte cîinele s-a căcat în baracă pe [redacted] interval. M-am trezit la 9^{20} în înjurături. <u>Kurva</u> <u>macz</u>... <u>Kurva</u>... <u>Kiopek</u>... lătrături... [redacted] Care s-a trezit mai de dimineață să se ducă

la toaletă, l-a întins pe ciment, mai mult. [redacted] Toți [redacted] beți se scoală polacii, încep să strige Kurwa, obsedant acest cuvînt cu o rezonanță particulară pentru români, se ceartă între ei polacii, unul urlă din pat...
Moldovenii s-au dus la matineu la TV, cinefili din lipsă de preocupație.

Miros acru în baracă. Fum stătut. Stare generală de lenevie. Stare generală de oboseală.

Am depășit 150 de epistole (în patru luni și aproape jumate). Mai mult de o scrisoare pe zi.

Bogdan mă roagă să scriu două poeme de dragoste ca din partea lui pentru Monika. Îi dau „Romantism" și „Questions", puțin adaptate.

Jean și Marie-Hélène punctuali la întîlnire. Îi văd în taxi. Le arăt clubul. Discută în engleză cu Monika, [redacted] salutări cu Erika. Îi bag în baracă. Yilmaz cumpără cinci pepsi. Îl [redacted] interpelează și pe Eugen care privea cu nostalgie poza [redacted] fetițelor și a soției. Discută în turcă cu Yilmaz. Sînt uimiți de inumanitatea condițiilor de locuit, îngrămădirea animalică, improvizațiile electrice, hainele atîrnate pe sus pe sfori.
Jean remarcă lipsa dorinței de a face ceva, de ce nu citesc măcar o carte?, de ce nu învață la engleză? Stare de pustiu, o junglă socială. Țiganu se bagă în toate, [redacted] unde e scandal. Seara am dinat copios la ei.

– 24.01.89
Nu le-ajunge cît beau seara și noaptea, continuă și dimineața. Cu muzică grecească. Nostalgia unei țări europene. Zăngănitul sticlelor. Bîrfă. Fudulie. Mișto.

„De la Nistru pîn' la Tisa
Tot Românul plînsu-mi-s-a
Că nu mai poate străbate
De-atîta străinătate"
[redacted] au o rezonanță mistică în sufletul meu versurile lui Eminescu. Mă înmoaie, mă însingurează. Melancolie. Un secol de la moartea-i.

Moldovenii s-au îmbătat și-au început să cînte. Se pregătește o nouă fugă în Grecia, duminică dimineața. Cîntă ca niște urși.

Eu sînt întors pe dos. Vorbesc răstit cu Eugen. Mă simt [redacted] prost. Îi urăsc pe toți. Nu mai sufăr nimic în preajmă-mi.

– 25.01.89
M-am împotmolit în Turcia. Tata-lecu mă întreabă dacă mai stau mult.
E tavernă aici, afumată. [redacted] Caseta grecească se-nvîrte tumultos
„Grevista, grevista,
O-la piaa.
Grevista, grevista,
Stelika miaa."
M-am ras la [redacted] oglindă, în spate Nicu vomita la W.C. Nu-mi era deloc greață. I-a ajuns vinul în gît. Învăț să am răbdare.

KGB-ul îmi propune să mă mut într-un pat jos lîngă el, pleacă Daniel.

Luni, la M.S.Ü. Resim ve Heykel Müzesi Beşiktaş, expoziție în ulei ZEKİ FAİK İZER (1905–1988), modernă, un aleatoriu organizat. Lume selectă, costume. Pot și eu să pictez așa, și numai așa! Compoziții. Apoi reproduceri.
Concert „Duo Ariane" cu Gwenaëlle Roussely harpă, și François Bru, flaut. Au interpretat Bach, Handel, Bela Bartok ([redacted] Danses Populaires Roumaines), Debussy, Ravel, dintre contemporani japonezul Yoshihisa Taira care a făcut studiile și locuiește de treizeci de ani în Franța. Francezii îl consideră francez! Face muzică de avangardă, bocănituri, pauze lungi. Interesant. Tineri japonezi vin la Paris să studieze la Taira.
Am fost cu Yilmaz, am găsit cam dificil Muzeul. Fără Yilmaz nu m-aș fi descurcat. De oboseală adormisem în autobuz. Ațipeam cîteva secunde, mă deșteptam. Dar somnul ăla de cîteva secunde era profund. Am coborît în aerul răcoros, mi-era frig, m-am înviorat treptat. Odihnit.

Am terminat și cu francezii. Rîdeau de mine. Nu mai mă duc luna viitoare deloc. Poate o să trec să-i anunț doar de accept și viză. Dă, Doamne, să-mi vină, că viata îmi devine insuportabilă. Îmbîcsit de fum, în haine, în toți porii.

-27.01.89
Am încetinit ritmul jurnalului. Probleme. Probleme. Mi-e greu. Nu știu pe unde să mai [redacted] scap de timp. Număr zilele. Cînd o să intru în februarie?

Ies cu nervii zdruncinați. S-ajung odată la Roma.
Sînt o fire bolnăvicioasă și foarte sensibilă. Mă simt ușor jicnit de orice vorbă. Ieri, un nou conflict. De data aceasta cu Dudu, geolog din București, de aceeași vîrstă cu mine, înalt, ciolănos, dar bătrînicios la față, cu părul albit, chelit, barbă rară și obraji buboși, furunculoși, urîți, cu un zîmbet superior. Am vorbit cu bașcomisara să mă mut la camera 11 cu Vasile, Sorin, Costel (care urma să plece duminică în Grecia) și Dudu. Dormeam pe jos, al cincelea. Cîte a putut să-mi zică, să se răstească la mine, ca un ordinar îmi vorbea, mă amenința c-o să mă terorizeze în așa fel încît să nu-l pot pune la poliție. Ceea ce a și făcut. M-a trezit din somn c-aș sforăi (deși nu sforăi de felul meu), de dimineață m-a bruscat să-mi iau salteaua că n-are loc să se îmbrace, să ies de la baie ca să intre el, a deschis fereastra că „pute" aerul (din cauza mea, bineînțeles), că miros hainele pe mine, că-i sînt antipatic. Îi dădusem 20$ lui Costel pentru schimbul de locuri. Mi-am luat catrafusele și dolarii și m-am întors la baracă.
Ce-or zice diseară Dan, Eugen și Yilmaz cînd s-or întoarce de la muncă? Se bucuraseră și ei că se împuținează bulendrele din dulap, că [redacted] nu le mai stau pe cap.
I-am dat lui Yilmaz mingea de fotbal s-o vîndă, cunoaște el un bacal care îi,

tot cere, şi s-o bem duminică.

Discuţie cu Monika în club. I-am arătat jurnalul în care scrisesem şi despre ea. Are un efect miraculos. Mă întreba dacă o să scriu şi acum despre ce am discutat. Vrea s-o-nvăţ matematică. No problem! confirm. E-o plăcere chiar să-mi scald privirea, s-o simt în preajmă. Îi traduc. Râde.

Mai bine înghit fumul din baracă decît să-l înghit pe Dudu. M-am învăţat cu infernul. Zece nopţi în hakaus. O noapte în bloc, dormit pe jos.

Trecerea la poezie mi-a venit din durere.

N-ar fi de mirare ca pînă ajung în America să nu mai ştiu nici să număr! Toţi din camp au cîte o păsărică la cap, unii au un stol întreg! Izbucnesc certuri frecvente. Nervii cedează uşor.

Ast-noapte mă durea inima, mă înţepa, fierbea ca o jară în flăcări. Mă enervase Dudu. Se juca cu nervii mei. Mă teroriza.

De la 15^{30} am văzut „Moonwalker", cu Michael Jackson, film cu [redacted] secvente din concertele sale. Isterie în sală, [redacted] isterie pe ecran. Mi-era teamă văzînd, mă voi putea eu adapta stilului american de viaţă? Michael Jackson cînta, mulţime imensă turbată, fete tinere leşinau şi le luau pe braţe. Sînt dezarmat. Cum mă voi descurca? Cînd îmi voi revedea familia?

- 28.01.89

„Profesorul are o sumedenie de cărţi", exclamă vecinii. Dar această sumedenie nu se ridică la mai mult de vreo zece! O adevărată bibliotecă pentru un [redacted] emigrant! Toate: dicţionare, [redacted] gramatici, manuale de conversaţie, ghid de conversaţie.

Sponsarea, dacă aş fi avut-o, ar fi servit măcar un avantaj moral (pentru mine). Îmi confirmă şi Tony.

Cei mai decăzuţi oameni sînt în camp, iar care au mai fost demni au devenit fiare, s-au sclintit toţi. Nu se vorbeşte decît despre accepte, vize.

- Şi-a bătut joc de tine pentru că i-ai [redacted] permis să-şi bată joc, remarcă Sorin.
- Vroiai să mă iau de gît cu el să ajungem amîndoi la Yozgat? Şi era mai voinic ca mine!
- Eu nu admiteam.

Nelu a primit scrisoare din ţară că prietena lui s-a măritat. S-a îmbătat de necaz şi a spart un geam de la cantină la uşa de la intrare. De obicei nu bea. L-au suit în maşină şi l-au [redacted] dus la Yozgat. Bagajele i le-au strîns prietenii şi i le-au trimis (Poliţia le ceruse).

Nicu ne-a înnebunit cu caseta lui grecească. La început mi-a plăcut. Acum mi-e monotonă. Yilmaz a zis că i-o cumpără şi o aruncă.

Fac cură de fum!

Mîine îi telefonez lui Ely. Cred că se gîndesc şi ei de-acum la mine. Mihai joacă probabil de bucurie!
Şi eu aştept cu nerăbdare, deşi s-a scumpit la 3000TL minutul.

Marius Nebunul s-a îngălbenit, a slăbit. Nu iese din bahaus decît la masă ori la veceu. L-am auzit vorbind singur în faţa oglinzii, bolborosind îmbufnat. Se zgîrmă în oglindă, îşi stoarce coşurile. Are numai bube pe [redacted] obraji.

Am scris, de cînd sînt în Turcia, trei poeme în engleză. Pierd mult timp cu corespondenţa şi cu jurnalul. Ar trebui să mă schimb? Opera domnule, unde mi-e opera? Nu pot întreprinde ceva de [redacted] anvergură, o lucrare de mare întindere. Mă pierd în nimicuri, chestiuni secundare. N-o să ajung niciodată să scriu un ditamai „Război şi pace" — mă refer măcar la un număr atît de mare de pagini unitare. La mine diversităţile vor închega un tot!

Oare ne-or lăsa ăştia la noapte să dormim? Noaptea trecută au aprins şi-au stins lumina de patru-cinci ori. Se jucau [redacted].

Cei din paturile de deasupra sîntem pe postul de burdufuri de absorbit praf şi fum.

Bulgarul s-a îmbătat şi cîntă „Maruşa", Dan îl îngînă, [redacted] bulgarul strigă „Kurva", Dan repetă Kurva.

Stînd atîta în durerea asta de cap nu mai mă doare capul. Îmi sparg timpul cu scrierile mele defecte, pe care le voi publica numai în edituri obscure pe cont propriu. Nimeni nu mă va edita niciodată? Nimeni nu-mi va da nici o importanţă? Deşi fac eforturi peste puterile mele. Mă resping toţi.

— 29.01.89
Duminică dimineaţa. Plouă mărunt. Plec la poştă în Kadiköy să dau telefon. Se aude greu. Transmit cîte o idee, se întrerupe. Iar o idee, iar se întrerupe. Zece minute am stat la receptor şi-am vorbit trei, am plătit trei.
Din opt scrisori n-a primit decît una.
Nica s-a întors din RFG! (A văzut că e greu să emigrezi, mai ales la nemţi.) M-a aprobat. „Şi-a abandonat familia?"
„Florin îmi va trimite altă parte de manuscrise [redacted] la începutul lui februarie (vacanţa studenţilor: 8-15). Aştept cu nerăbdare: care anume şi cîte?
Vreau adresa lui Nedelca (fugit în Iugoslavia).
Vreau DEX-ul, deci nu mai e nevoie de Dicţionarul de neologisme (de Florin Marcu).
Vreau poze cu ea, copiii, Jeny, cumnatu-meu.
A vorbit cu Florin ceea ce o rugasem.
A rezolvat cu ochelarii lui Mihai (i-a găsit lentile).
— Mi se propune să merg în Franţa, ce zici?
— Faci ce vrei tu!
(Eu tot America vreau, dar e o diversiune pentru securitate, care îmi ascultă şi bruia convorbirea. N-au vrut ei un război psihologic?!)
Mitică să nu se supere pe mine, nu exista nici o posibilitate (să plecăm împreună din ţară).

Nu a primit „Gamma”.
Tutescu s-a oferit să [redacted] cumpere revistele americane de matematică: Amer. Maths. Monthly, Mathematics Magazine, College Mathematical Journal. I-am spus să vîndă și cărțile.
Mama se va opera la ochi peste cinci luni (mai-iunie 1989 ?).
Manuscrisul de la „Litera” să-l trimită lui Eugen Simion, „București.
Hainele mele să le vîndă și să-și cumpere ce vrea pentru ea și copii.
- Mihai, ai fost pe la mama la Bălcești?
- Nu, că am fost bolnav.
- Să te duci în vacanțe. Ți-am trimis tim-
[redacted] bre, vederi, le-ai primit?
- Da, dar puține. A venit scrisoarea ruptă.
- Mai dă-mi pe mama!
- Pa, tata.
- Pa, Mihai.
- Nu se-aude...

YOK güzel, arăt telefonistului la ureche.
Telefonista anunță că s-au terminat cele trei minute.

Am cumpărat o căpățînă de usturoi de la Bacal. Am mîncat la masa de prînz, preventiv antimaladiv. Continui obiceiul din țară.

- Ștefane, tu pleci dimineata și vii seara, îi zic colegului meu de pat, tătar din Dobrogea, cu armata nefăcută.
- Numai cum intru și începe să mă doară capul, rîde Ștefan.

Cînd ies din baracă parcă-aș fi la munte de aer curat. Pînă mai ieri nu-l simțeam, nu exista termen de comparație atît de jos

Atîta secretomanie în camp[redacted]!

Baba Rambo se ceartă cu John Nebunul.

Am emigrat tocmai pentru că sînt patriot. Voi fi mai folositor țării din afara ei.

Vroiam.
Îmi notasem cîteva idei să-i transmit lui Signoret, dar mi-a răspuns:
„ Chère Chantal, vous voulez me bouillir a cent degrés!
„ La vérité appartient toujours à l'ART et à la SCIENCE, et non pas à la polytique qui a fait tant de ravages...
„ J'ai [redacted] fait [redacted] confiance aveugle en vous. Je m'y suis trompé!
Din cauza poștei franceze întrerupte de greve.

Ar trebui să mă consacru absolut scrisului.
(Dar îmi trebuie o sursă de trai.)

- Cînd se stinge lumina la baracă? întreabă Sebadin în prima lui noapte.
- Dimineață, răspunde Eugen.
- Pe nu le scot mîine pe toate, se enervează Sebadin.

E ora două (noaptea) să mă culc și eu? Mai devreme n-am nici o șansă s-adorm!

Ceaușescu pecere
Pîinea noastră unde e?

- 30.01.89
Folosesc un stil al stilurilor.

Îmi îmbrac[redacted] măseaua de jos, stînga, cu plomba căzută. Mă costă o avere: 50 000 TL. Azi prima ședință. Vineri a doua și ultima. M-a chițăit o oră pe scaun. Nici n-am mîncat la prînz.
Am cheltuit record 32 050 TL (numai dentistului i-am lăsat 25 000 TL, prima jumătate).

Am nervii dărîmați. Trebuie să mă bazez doar pe mine însumi.
Mă simt rău. De ce mă simt rău? Mă simt rău! Nu-i mai sufăr pe cei din jur. Poate din cauză că nu particip [redacted] în nici un grup.
Mă înec de fum. Eugen fumează în patul de jos. Mă sufocă. Înghit.
Mi-am pierdut cei mai frumoși ani de viață în România. Ce le-a păsat occidentalilor? Bîlbîială de viață. M-am luptat pentru viață. Mi-era gîndul numai la ceea ce n-aveam.
Încep să nu mai suport fumul barăcii.
Beau lapte zilnic pentru că dorm în condiții infecte.
Norocul meu s-a epuizat? La un moment dat norocul devine o pacoste.
Mă duc în America să trăiesc ce mai pot.

-31.01.89
Ast-noapte s-a cîntat la chitară. Polonezii. Nu poți să te culci înainte de unu și să te scoli după opt. Cei care au fost deranjați seara fac gălăgie dimineața, ca să se revanșeze.

Ce bine că mai trece o lună și se-apropie primăvara, apoi vara, poate și plecarea în Italia și America. Anul acesta, în orice caz, ar trebui să ajung la destinație.

Nu susținea Michel Foucault: ceea ce e productiv nu e sedentar ci nomad. Deci, la drum băiete!

Stau în club, se mătură pe lîngă mine, e oricum liniște, nici un <u>yalanci</u> nu mă deranjează, doar turcii.
E dimineață și am poftă să-i scriu o poezie lui Rotaru. Cît m-a mobilizat omul ăsta! Îl iubesc, cu toate că îl critică și comuniștii și capitaliștii. M-a forțat să-mi continui creația. Mi-a dat încredere în scrierile mele. M-a apreciat. Deși în plan publicistic n-a făcut (poate n-a putut face) nimic.

„Cîteva trăsături ale nonexistențialismului" [redacted] l-am calificat drept <u>eseu neeseistic</u> în scrisoarea către al meu „rotar".

Cheltuielile pe ianuarie:

1I:	2100TL	10I:	2950TL
2I:	7800TL	11I:	1420TL
3I:	3800TL	12I:	650TL
4I:	1850TL	13I:	950TL
5I:	3400TL	14I:	4575TL
6I:	1000TL	15I:	6900TL
7I:	2400TL	16I:	950TL
8I:	750TL	17I:	2700TL
9I:	7650TL	18I:	4200TL

19 I: 1300TL	25 I: 6750TL
20 I: 2500TL	26 I: 9200TL
21 I: 3200TL	27 I: 4200TL
22 I: 650TL	28 I: 2000TL
23 I: 8175TL	29 I: 9700TL
24 I: 900TL	30 I: 32050TL
	31 I: 1750TL.

Total 138 420TL, deci 4465TL/zi, adică 74$ lunar sau 2,38$ zilnic.
Fără doctor: 3660TL zilnic, apropiat de luna trecută 3530TL.

Am terminat cu scrisorile, trebuie să mă apuc de engleză. Am tot amînat de la o lună la alta (nu de la o zi la alta)!

În drumul spre Kadiköy am vizitat expoziția [redacted] particulară de pictură F. OKTAY AKSOY, o cameră micuță, 40-50 tablouri, unele foarte micuțe, realism maritim. Era și pictorul acolo, n-am putut să-i zic decît güzel! Drăguț. Avea decupat un articol despre el din Günaydin pus în ramă printre picturi.

- Nasilsin? mă întreabă bascomisarul cel nou, un om înalt, solid, zîmbind.
- Iyi, răspund mirat că mă cunoaște. Mi se adresa și Profesor.

-01.02.89
Se crede că vizele și acceptele sînt venite, dar nu vrea Madam să ni le comunice (pentru că n-ar avea dispoziție de la Ankara). Astăzi Cevat s-a dus din nou la Organizație să se intereseze.

Îl așteptăm cu emoție.

Țiganu mi-e antipatic. Plecase în Grecia cu Nicu și Costică. S-a-ntors numai el, a răsturnat camera de mașină cu el și apa era rece. A venit fără bani pe autobuz. Credeam că scăpăm de dracu! Ast-noapte iar muzică și vorbit tare la el. Nu îndrăznea nimeni să-i zică [redacted] nimic. Tibi mai zicea, la mișto, în limbajul lui.

Voi fi în poezia americană un gugman, în același stil ca le sens du nonsens" (franceză) și „legi de compoziție internă" (română; o parte doar) mă ambiționez să scriu un volum de nonversuri (măcar 50 nonpoeme). Să văd cum reacționează americanii! Nici francezii, nici românii nu s-au prins. Or fi anglosaxonii mai deștepți? (din punctul meu de vedere).

Sînt trecut pe o listă cu Nicu, Gigi, Carabaș, patru inși doar, fără răspuns de la Roma [redacted]. Pe ce criterii ne-o fi amestecat așa? Doi din iulie-august, eu din septembrie, Carabaș din octombrie. S-o fi interesat special [redacted] Organizația la Roma pentru noi?

N-am nici un chef să m-apuc de engleză!

Țiganu e răcit. Se plimbă ca un leu în cușcă în [redacted] bahaus tamponîndu-se cu John. Și-astupă o nare și suflă nasul pe unde nimerește, de obicei în fața „camerei" improvizate a noastră.

Mă înfund de fum. Seara e oribil. Mă bag la coteț, la pijamale la șapte. Scriu poeme în engleză (în nici un vers!). Urlă o muzică italiană în

stînga, alta grecească în dreapta. Un balamuc e bahausul ăsta!

George, zis KGB, e omul care nu dă şi nu ia.

Numărul 19 este mai poetic ca 20. De aceea am compus astăzi „19 Poems [redacted] with Verse", numai 19 deşi puteam scrie o infinitate. Daniela Crăsnaru scrisese „69 poeme".
13 este mai poetic ca 12.
În general numerele prime sînt mai poetice ca numerele compuse.
Numerele rotunde nu sînt poetice. În loc de „100 de poeme", mai frumos „99 de poeme". Numerele inexacte, transcendentale au [redacted] încărcătură lirică mai multă decît cele exacte, fixe.

Ascult, la căldurică, în pat, Europa Liberă la casă dar trag cu urechea şi la pianul lui Kleidermann la Cevat.
Se anunţă demonstraţie la Varşovia în faţa Ambasadei Române. Janosz aude şi el în limba poloneză. Dau radioul la maxim. Eugen şi Yilmaz atenţi. Janosz strigă [redacted] tare demonstration, iar apoi Polonia friend [redacted] for you.

- 02.02.89
Marek II se plînge că i s-au furat trei perechi de pantofi... Kurva... Kurva... tot zice. Se bănuie că Babă Rambo, care strînge vechituri şi le vinde la bazar. Marek II îl roagă pe Seladin să meargă cu el la poliţie şi să-i traducă.

E dimineaţă. E linişte. Marius Nebunul defilează singur printre paturi. Îmi cere un foc. N-am, nu fumez. [redacted] Vrînd să-i iau apărarea [redacted] în faţa delegaţiei de la Geneva m-am pus rău cu Madam. Mă pricep grozav la timpenii.
E dimineaţă. E linişte. La Radio Üci muzică de promenadă. Apoi schimbă pe Mozart. E cam inoportun să asculţi simfonie într-o baracă alături de borfaşi, beţivani, oameni fără căpătîi.
E dimineaţă. E linişte. Desenez de plăcere. Nişte desene-poem. O nouă invenţie a mea! Stau toată ziua şi scriu, învăţ. Au observat colegii. Tibi zice că sînt prea inocent, n-am cunoscut viaţa, am stat numai cu cartea în mînă, dar că sînt „o valoare"!

Acum toată lumea se interesează, se ocupă de exilaţii din Ungaria, ceilalţi sîntem uitaţi. (Cineva a scris lui Ion Berechet în Australia pentru sponsare.)

M-am obişnuit la bahaus. Îmi place la bahaus. Mi-am impus. Mi-am făcut program după stilul de aici, dorm ziua, noaptea nu închid ochii mai devreme de ora unu.
Permanent muzică. Frumoasă. Îmi întăreşte moralul.
Apoi multinaţionalismul. Diversitatea obiceiurilor. Fantezia ideilor. Zvonurile. Au venit accepte! Au venit vize! Certurile. Sînt, da, interesante (dacă nu participi decît ca spectator! Mă molipsesc după Salvador Dali, cu trăznăi.).

Campionat de table: Dan, Eugen, Yilmaz, Sedat. Poate particip și eu. Joc cu Sedat: 3-1 la linii. Învingătorul stă la masă, dar renunț. Am făcut-o de plăcere. Prima partidă de table jucată în camp.

Iar s-au îmbătat bulgăroii. Cîntă întotdeauna cînd sînt turmentați. Mi se par comici. Mă distrez. Dan îi îngînă Marusa, Marusa ...
E ora unu noaptea, s-au stins luminile, cîteva [redacted] becuri improvizate pe ici pe colo mai ard. Bulgăroii vorbesc gros și rîd din gît, un gîlgîit tuberculos. Sînt negricioși și cu chelii. [redacted]
Eugen observă că scriu într-un carnețel și mă întreabă dacă țin un jurnal. Nu, ce-s domnișoară de liceu?! Îmi destăinuie că îi pare rău că nu și-a făcut un jurnal (!)

- 03.02.89
Alți patru români au fugit în Grecia, trei dintre ei veniți în octombrie trecut n-au avut răbdare nici să afle rezultatul: Vasile, Cornel, Țiganu, iar al patrulea, Costel, fusese refuzat de America. Au venit de șapte ori ast-noapte polițiștii să facă apel, să întrebe de fiecare unde e. De dimineață la fel, le-au luat cearceafurile. Bașcomisarul în inspecție.

Aseară bulgăroii l-au chemat pe Baba și l-au agresat. Tipa Babà, noi rîdeam. Apoi a [redacted] ieșit, era în chiloți albaștri cu dungi, chel pe toată partea de sus a capului iar în rest albit, mustața albă de turc puțin răsucită. Țipa, s-a dus la Poliție. A venit unul tînăr (polițiștii turci n-au voie să poarte mustață, în timp ce civilii în procent de 90% au mustăți negre, groase). Babà și Sali, bulgari-turci se certau pe turcește în fața polițaiului. Yilmaz rîdea din cînd în cînd ne mai traducea și nouă.
Babà: O să bag cuțitul în tine!
(A mai băgat în cîțiva pînă acum.)
Sali: Nu poți.
(Sali, șofer de TIR, e un bețiv ordinar.)
Babà: Anamakoy!
(Înjurătura [redacted] lui Babà Rambo.)
Sali: Mi-a furat pantofii de sub pat.

S-a mutat Andrzej, musca bețivă, într-un pat jos, în fundul barăcii. Și-a luat cu el sacul de dormit și reclama de cîrpați care atîrnă în aer.

Seara, sau noaptea, bețivii nu se mai [redacted] deranjează pînă la closet, urinează lîngă baracă, puțin în dreapta.

Ce voce sexi are Samantha Fox! ... to night ... to night ...

Vino mamă să mă vezi
"Cum lucrez la spații verzi", strigă Eugen inginerul constructor.

Sînt o fire închisă. De-aș scăpa de-aici! Mi-e permanent frică. Permanent în tensiune, mai rău ca în România. Indispus. Obsedat. Atît de trist sînt! „Să trăiești din nou, să nu cauți singurătatea ..." traduce Celal dintr-un

cîntec melancolic turcesc.

Mi-am îmbrăcat măseaua de jos, mi-a pus-o cam strîmb, mai ieșită în afară, îmi deformează dantura. M-am întors la doctorat, susținea că așa era ea [redacted] crescută pe maxilar. Mi-a curățat dinții de calcar. Au început să-mi crape din cauza băuturilor prea reci (lapte, limonade) chiar dinții din față, apoi un proces de eroziune la rădăcină din cauza spălatului necorect pe dinți: peria mișcată pe orizontală în loc de verticală.
Încă o durere în plus. Îmbătrînesc. Organismul cedează cîte puțin. Fizic. Psihic. O tristețe mai mare.

Scandal între bulgari și polonezi, beți criță. Politistul Mustafa face observație bulgarilor că beau prea mult, le ia cărțile și le-aruncă pe jos. Inginerul polonez îl obligă pe Sali să le ridice, cărțile de joc erau ale polonezilor. Sali refuză. Bulgarul Stoian zice despre inginer fuckingman. Inginerul se repede în el. Inginerul este mic și cu barbă. Sar[redacted] Bogdan și încă vreo doi polonezi. Ceilalți bulgari la fel. Gheorghe e mai puțin beat. Cad sticle. Se răstoarnă masa. Se deplasează paturile. Bahaosul este în picioare. S-a trezit și Ilfan care dimineața se scoală de noapte și merge la muncă. Se gîndește cu frică la delegat, pe 22 februarie.

Ilfan a fost respins de America, are pending pe Canada, dacă mă refuză și Australia? De la o vreme e mereu trist, îngîndurat.
Dan se [redacted] amestecă și el în scandal. Dă un pumn pe neobservate unui bulgar. Băi Dane, stai la loc, ne obligi după-aia să intervenim și noi! Românii sînt mai puțin beți. Sedat m-a trimis în două rînduri să cumpăr cîte două sticle de vin la unspe și la doispe noaptea. Eu eram cel mai treaz. Yilmaz, Dan și Eugen băuseră cîte șapte sticle de bere «Efes». Eugen dăduse mîncare la șobolani. Dormea. N-am putut să beau pentru că mergeam la doctor, iar după, n-am avut voie o oră. Sedat chefuise în pădure. O sticlă a spart-o Yilmaz, a lovit-o cu piciorul sub masă fără s-o vadă. Am aruncat-o cu plasă cu tot. Mirosea ca la bodegă.
A venit poliția. Zvonul a sîsîit ca un șarpe. Liniște bruscă. Ce se-ntîmplă aici? / Nu se-ntîmplă nimic! A ieșit Mustafa. Noi avusesem timp să ascundem sticlele, mai puțin paharele încă roșii". Kurva, striga Bogdan la polacii lui care se uitau ca la televizor, nevinovați, somnoroși, înmărmuriți, în vîrfurile paturilor cei de deasupra sau pe interval cei de jos, nu ne-ați sărit în ajutor! Am înțeles după tonul lui mustrător și dispariția pe neobservate a tova-

răsilor săi.
Lupta iar începe. Apar împăciuitorii neutri: Dan și Bogdan. Intră la noi "în cameră", dăm cearceaful la o parte "care e legat pe o sfoară între cele două paturi și ține loc de ușă. Fumează toți în jurul meu. Yilmaz s-a molesit de băutură. Se cucăie lingă mine. Sedat zîmbind cu capul lui de broscoi, Profesore, să scrii în jurnal!, și face semn cu ochiul. Ce jurnal, bă!
Doctorul armeano-român îl ia pe KGB în [redacted] camera sa, au rămas paturi goale de la cei fugiți în Grecia. KGB-ul are antene peste tot, remarcă Yilmaz. Daniel Penticostalul rămîne singur. Vine și el la noi.
Se-ncinge o discuție în rusă între Bogdan și Stoian, Stoian ne mai explică în engleză, știe franceză și ne conversam spre amuzare dar are un accent atît de slav că nici nu înțeleg cînd mă întreabă Quelle heure est-il? / Bă, Teacher, ride Eugen. / A, da, revin. Era ora două noaptea. Stoian e din Burgas și a plătit 1000$ unui vaporean grec ca să-i ascundă pe el și prietenul său, pe un vapor pînă la Istanbul. [redacted] Era bișnițar scandalagiu și în Bulgaria. Ne explică de ce a plecat din țara lui, nu ca noi românii pentru că n-aveam ce mînca, [redacted] el a vrut libertăți politice. După părerea mea Bulgaria e mai

deschisă spre lume ca România. Îi spun că o cunosc pe Rosita, profesoară. (81) Trebuie să-i arăt vederea primită de la Anghel. Datorită disputelor dintre Turcia și Bulgaria, el nu poate să trimită nici o scrisoare în țara lui, iar telefon este foarte dificil să obțină legătura. Cîte unul, cîte unul se cară toți. Sînteți nebuni? Vreți s-ajungeți la Yozgat? se rățoiește Dan la ei. Fiecare susține că are dreptate. Am băut, am și fumat. Tibi îmi spunea cu necaz că de cînd e în lagăr și-a stricat engleza. Engleza de-aici e cu greșeli, neconcordanțe, simplificată prea rău, amestecată cu turcisme.
Cam așa ne certam aseară.
Bahaosul a devenit Texas.
- 04.01.89
Bogdan mă roagă să scriu o poezie în engleză pentru o fată cu părul lung și negru (tătăroaica Levent). Îi șoptesc că brunetele sînt mai senzitive, iar Levent este orientală. Mă pune să-i traduc [redacted] ce i-a scris Levent în românește pe o poză de revelion: "O mică amintire pentru viitor", și mă întreabă de ce mică? / Pentru că fotografia e mică, glumesc eu.
Îi spun că trebuie să mă transpun să gîndesc în locul lui, să simt în locul lui ceea ce îl atrage mai mult, remarc părul [redacted] lung și negru, orientalismul, sălbăticia ei feminină.
Este, totuși, un lucru ciudat ca să ți

se [redacted]comande să scrie o poezie pentru cineva. Mă simt chiar flatat. Va trebui să-l onorez cît mai curînd posibil.

Desene animate la televizor. Ce i-ar fi plăcut lui Mihai să le vadă! Dar acum trebuie să fie la școală. E ora 11:23.

Mă incomodează mărcaua de fier din gură, o simt ca pe un corp străin pe care îmi vine să-l dau afară. Probabil, pînă mă obișnuiesc. Ne mecanizăm cu timpul, ni mai rămînem noi cei obișnuiți. Mă gîndesc la „Șocul viitorului" al lui Toffler. Treptat, nu ne mai aparținem nouă înșine. Arătăm din ce în ce mai nenatural. Mă îngrozește bătrînețea. Am riduri. Dar, mai ales, cearcăne adînci, negre, permanente, arăt ca bătut. Dorm cînd apuc. Cîteodată și-n scandal. Straturi de fum bălteau pe lîngă mine. Mai bine nu le vedeam. Parcă eram asediat.

John Nebunul anunță că bașcomisarul l-a pus director în bahauș pe Eugen fiindcă știe engleză, nu bea, și e foarte înalt.

Ușoară indispoziție. Cîntă Samantha și mă simt mic. Se golește bahausul. Penticostalul s-a mutat al cincilea la camera 8. Doarme pe jos pînă pleacă Nea Costel Frizeru. Și-a cerut pașaportul pentru că nu-l primea nimeni. Se mută în campul din Austria.

- Iasso, Ticăăr, zice Dan.
- Ce mai e și asta? mă nedumeresc.
- Salut, în grecește.
- Grecește nu mai știam!

Dan și Eugen se vaită că în Italia mai stăm încă un an. Cînd aud asta îmi vine să urlu. Delegatul american vine doar o dată, de două ori pe an și dacă l-ai scăpat arzi gazul degeaba prin Italia. Și-acasă avem copii mici!

Fost cu Sedat la grotă să vedem filme porno. Obligația de a consuma o bere măcar, mai scumpă însă, 1000TL față de 900 în alte cîrciume sau 800 la alimentară. Bere la halbă, bună, acidulată „Pilsen". La început filme obișnuite. Ne-au condus doi polonezi. Rîdeau. Lui Sedat i-a fost rușine să întrebe, m-a pus pe mine. Intrarea strîmtă, pe scări abrupte, lunecoase. Puhoi de bărbați (n-am văzut nici o femeie), cam la o sută într-o încăpere în care nu te puteai mișca, un veceu mic, murdar, fumăraie, scaune și măsuțe mici, altele înalte, frig. Polonezul a vorbit cu un ospătar îmbrăcat în roșu la ce oră [redacted] e film fiki fiki? Am înțeles prin semne că la opt. Am plecat. Pe drum Sedat a găsit 5000TL. Ooo, vino să mîncăm, Dom' Profesor! Sedat e mai mic ca mine cu trei luni, dar îmi zice în glumă Domn Profesor", a fost macaragiu în port, "nevasta și fetița" rămase în țară, tătar din Farul lui Traian, lîngă Constanța, simpatic ca fire. Are rude în Istanbul, le vizitează duminica. Vărul său, inginer chimist aici cîștigă 1,2 milioane lire turcești, este bulgar-turc. Sedat și văru-său

[redacted] aveau părinții din două sate [redacted] dobrogene la șapte kilometri depărtare. În 1940 cînd bulgarii au luat Cadrilaterul s-a trasat frontiera printre cele două sate. Sedat și văru-său vorbesc în turcește. Îl întreb ce limbă știe mai bine (tătară, turcă, română)? Română, răspunde, pentru că am învățat-o la școală. Că ei vorbesc un dialect de tătară, diferit de cel din Crimeea sau Caucaz.

Înainte de a găsi banii plănuisem să cumpărăm o pîine caldă [redacted] s-o mîncăm ieftină la 200TL și voluminoasă. Covrigul, la același preț, este mai mic.

Am băut două beri. La televizor s-a schimbat imaginea, dungi orizontale cîteva minute, apoi o secvență de-un sfert de oră porno perversiuni, monotonă, în limbaj argotic: muie, limbi, între sîni, autoexcitare... Un băiat de la cîrciumă sta cu ochii afară să anunțe dacă vine poliția. În Turcia filmele porno sînt interzise, mai mult din cauza religiei. Apoi imaginea schimbată brusc pe televizor, era telesportul — dar mi-a displăcut.

Am plecat cu Sedat. Ne grăbeau și ospătarii. Beți, nu stați degeaba! Noroc că eu nu înțelegeam nimic iar Sedat era mai departe de mine. De-aia stătea el cam chircit. Frig. Mergînd ne-am încălzit. Alarmă la o bancă, polițiștii afară nu schițau un gest. De o jumătate de oră suna. Se bloca probabil sistemul.

Hai pe la maimuțe, mă trage Sedat. Așa le zicem eufemistic fetelor de la bordel. Un polițist la poartă. Mai controla pe unul pe actul de arme. Frați sau părinți sau alte rude care își știu surori, fiice etc. la bordel sînt în stare să vină cu cuțitul să le omoare. Obosite, consumate, stăteau pe scări, în picioare, pe canapele (unele de reclamă) provocatoare, în chiloței, fără sutiene, machiate, cu țigări în gură, deloc rușinate, ba dimpotrivă sfidătoare. Sedat a intrat o singură dată, două minute a durat, [redacted] a ejaculat repede (stătut de luni de zile!) și imediat l-a aruncat după ea.

— Era excitată? (prostituata) mă interesez eu.

— Da de unde, rece ca gheața.

A simțit [redacted] doar plăcere biologică, deloc psihică.

Scandalurile la bahaus se țin lanț. Polonezii și bulgarii și-au continuat disputa de-aseară. Apoi între [redacted] ei, polonezii, s-au bătut. Bogdan III plin de sînge la nas. După care s-au împăcat și s-au [redacted] pupat.

Alt polak a trîntit ușa și-a spart geamul de la intrare. Baba a pus o pătură în loc. Poliția a venit imediat, n-a vrut nimeni să recunoască, dar John l-a arătat și-a zis crazy man! Îl vor lua la Yozgat ca pe Nelu?

—05.02.89

M-au înnebunit polonezii ăștia, beau zi și noapte! Au luat-o de dimineață.

—Scoală, Profesore, la masă! strigă Ilfan.

—Nu mai mănînc[redacted].

—Parcă-ai fi o curvă care ține siluetă! Ți-e frică să nu te-ngrași cu mîncarea din lagăr?!

[redacted] Sînt cu inima strînsă, mă voi descurca eu în America? Îmi voi realiza visele? (publicații, congrese, colaborări).

La toaletă a borît vreunul. Macaroane și sos pe jos, lîngă chiuvetă.

Cînd mănînc, măseaua îmbrăcată [redacted] îmi troncăne ca un picior de lemn. Auzi, fier în gură? Îmi schioapătă maxilarul, îmi patinează măseaua de sus pe luciul fierului.
Eugen rîde: Iarna o să-ți înghețe!
Eu: Iar vara o să mă trăsnească!

E seară în bahaus. Janosz cîntă frumos la chitară, e în pijamale în patul de [redacted] sus. Ceilalți polonezi aplaudă. Atmosferă drăguță. Am dormit după masă și am moralul ridicat. Mîine e luni și s-ar putea să am vreo veste de la ICMC, vine și poșta. Mai am ce aștepta!

Mă simt moleșit. Apatic. Mă mișc ca un hodorog.

Simt că nu mai pot să rabd. O nouă tentativă de a mă muta într-o cameră eșuată. Mi-a luat-o un machedon înainte. Tot ultimul tot neîndemînatic, stîngaci, prost. Sînt bleg. Fără poftă de viață. Cred că n-o să mai mă mut din [redacted] baraca asta niciodată! Sînt pedepsit să cunosc răul din rădăcini și sfîșierea sufletească îngrozitoare?
Te-au lucrat, Profesore, rîde Sedat, în sensul că am fost prost, nedescurcăreț. Nici nu mă interesez, cu nasul în cărți permanent. Nu sînt un om practic. Trăiesc în mediul meu interior, cu cărțile mele, gîndurile mele, concepțiile mele de viață. Mă disprețuiesc mulți, sau măcar mă desconsideră datorită aspectului exterior, haine rupte și cusute, sandale-papuci în picioare, fes în cap care îmi dă un aspect de copil sau mai degrabă imatur, același pulovăr în fiecare zi, înfofolit, neras. Apoi fizicul meu plăpînd, mic de statură, fără forță musculară, papă-lapte din cauză că mă văd toți bînd lapte la bacal de două ori pe zi, nepetrecăreț ca ei, nefumător, fată mare de care să-și bată toți joc. Stau în pat, scriu și mă scobesc în nas ca un puști. Nu vorbesc cu o groază. În special macedonenii, cu care am avut [redacted] incidente, crezuseră că pot profita de pe urma mea. Prietenii mei sînt la fel de blegi ca mine. De exemplu Yilmaz.

O să-mi cumpăr pantofi și blugi și geacă să arăt și eu ca lumea. Pantofii în locul tenesilor și blugii în locul vechiturii de pe mine vor prezenta o forță exterioară și atunci mă voi simți tare și pe dinăuntru. Săptămîna asta. Deși am depășit cheltuielile planificate lunar (2$ pe zi).
Trebuie să ies odată din mizeria turcească!
Am cămășile și izmenele jegoase, numai din vina mea, n-am mai spălat de o lună și nici n-am nici o tragere de inimă! Mă complac (fără să-mi placă!) în [redacted] salubritate. Pantalonii (de mercenar, cum își bate joc Mohamed) și tenesii jerpeliți îmi dau un aspect de cerșetor. Nu că mi-ar fi lene, dar am o stare generală de indispoziție, nu mai mă trage inima la nimic. Sînt sigur că la o bucurie voi renaște și voi uita totul. Orice eșec [redacted] mă demoralizează și pierd mai mult decît trebuie. Un eșec atrage după sine altele și mă inhib, fac greșeli.
Cînd voi scăpa din cloaca de-aici, din me-

diul acesta infect de decăzuți, leprele societăților, drojdia umană, viața în descompunere, mucegăită, praful lumii...

La casetofon Sexi girl.

06.02.89

Îmi rod de sub unghie. Economii peste economii. Calcule peste calcule. Nu mai pot să rabd. Îmi vine să fug din Turcia. Dar unde? Nu sînt om de Grecia, să mai aștept doi ani pentru America?! Mă doare inima, sînt o pată caldă în jurul ei, fără zvîcniri. Va trebui să mă duc la muncă să-mi ocup timpul. Mă clocesc în pat tot timpul. Citesc. Scriu. La masă. Dorm. Și iar o iau de la început. Sînt zile cînd nici nu ies din curtea lagărului, poate pînă la bacal. Astăzi, de supărare, am uitat să-mi beau și laptele. Săptămîna aceasta va fi penibilă pentru mine, am început-o rău. De [redacted] lunea viitoare însă o să am mai multe știri, or să vină și francezii din vacanță școlară — mă refer la familia Normand cu care mă împac foarte bine — voi primi sper și alte manuscrise trimise din țară de Bebe prin studenți străini studiind în Craiova. Sînt curios ce și cît? Îmi vor parveni toate? Mă îndoiesc. Matematicile?

Dar Signoret [redacted]? [redacted] I-o mai fi ajuns [redacted] ceva? (dintre cele șase scrisori din Craiova și pachetul pe care Ilie susține ca un catîr că [redacted] l-a trimis).

Nu mă pot dezlipi de scrierile mele, de studiile mele, de idealurile mele. Sînt cu mintea numai la ele.

- Dudu susținea că el nu acceptă să lucreze decît ca geolog, meseria din țară, zice Ion.
- Geolog la cărbuni, zîmbește Eugen, cu pinarea!

Nu merg nici la televizor, la video, doar cîteodată o plimbare pînă în Kadikoy, 3-4 Km, după mese, sau la poștă

- Ce viață la bakaus!, exclamă Giani. Muzică, de dans nu alta.
- N-ai mai pleca de-aici! adaug eu.
- Facem cerere să rămînem aici, glumește și Lintz, înghițim cîte o bară de cupru..., se referă la Marius Nebunul.

La plecarea din Turcia voi face bilanțul realizărilor": lucrări, învățări, prietenii noi, și mai ales publicări.

O parte din sufletul meu a rămas în țară, copiii, soția, părinții. O să le telefonez mai des. Mi-e dor de ei. Mi se rupe inima izolat. Și cît o să mai țină! M-am împărțit în două. Mereu cu gîndul acasă.

Umblu cu usturoiul în buzunar după mine, să am la masă, preventiv, pentru sănătate!

- Cum te simți?
- Nici mai rău ca alții, nici mai bine!

Muzică orientală la casetofon. Mai temperamentală, fierbe sîngele în asiatici, mereu eterna dragoste, dulceagă, tînguită.
Am moralul scăzut. Mă simt rău de la suflet

Apel la miezul nopții. Polițistul Mustafa mă întreabă de ce nu m-am mutat la camera 22, patru

în cameră, cum mi-a aprobat bascomisarul. I-am spus că a ocupat-o altul, Gigi. O să te schimbi, îmi promite. Și, într-adevăr, îl aduce pe-ăla din nou la bahaus. Mă duc și eu cu pijamalele în mînă, dar ușa blocului era închisă. Am dormit tot la bahaus. De bucurie n-am ațipit, m-am învîrtit. Îmi ziceam: o bucurie nu vine niciodată singură (mai vroiam și altele!). Era muzică în bahaus, și liniște, noapte. Mi s-a părut făcut. Voi rămîne cu nostalgia baracii. [redacted] Aproape o lună. Mă culcam în muzică, mă sculam în muzică, citeam și studiam în muzică. Permanent muzică. Dimineața. Prînz. Seară. Noapte.

- 07.02.89

Am vrut să-i mulțumesc lui Mustafa cu două pachete de Marlboro. M-a refuzat dur: It's my job. Au avut de furcă aseară cu scoaterea lui Gigi din cameră. Mi l-am făcut dușman pe machedon. Am destui în camp: Dudu, cel mai aspru împotrivă-mi, Gelu văru-său (tot din cauza unui loc într-o cameră de patru), Carabaș (jicniri reciproce), Dima (mi-a luat o scrisoare) și alți cîțiva machedoni de-ai acestora, ospătarul [redacted] înalt și spătos care m-a luat peste picior la masă. Singurele mele [redacted] relații cu aceștia: trecem unii pe lîngă alții, nu ne salutăm, dar nici nu ne înjurăm.

Lui Bogdan III, polonez, de la baracă, i-a fost rău ast-noapte, l-au dus cu taxiul polonezii săi la spital. De cîteva zile au băut încontinuu.

În sfîrșit, la camera 22, lîngă poliție, am fost anunțat să mă mut. Cu Nea Nicky, Nea Gică și Nea Vasile, toți peste patruzeci și cinci de ani.

Am făcut cinste cîte un suc de portocale, am cumpărat și un pachet de zahăr pentru cameră.

E cald, liniște. M-am simțit bine. Am dormit după masă dezvelit, Nea Nicky sforăia, Nea Gică nu.

Dorm deasupra, mi-am băgat plasele sub pat, mi-am instalat blana cu cărți.

Mi-au spus „legile" camerei, lumina se stinge la [redacted] 23:00, nu se fumează în cameră (Nea Nicky este singurul fumător), curățenie se face sîmbăta de toți colocatarii, insistă mai mult asupra ordinei (patul făcut; pînă acum nu serveam!).

Nea Nicky și Nea Vasile, refuzați de America, au depus acte pentru Danemarca, așteaptă răspunsul pînă în aprilie.

Am plecat la [redacted] club, în vreme ce Nea Nicky și Nea Gică stîrpeau gongile cu apă fiartă. Am găsit una și în patul meu, deasupra.

N-am forțat cu camera asta, m-am lăsat în voia soartei, cum o da Dumnezeul, îmi ziceam. Mă împăcasem cu înfrîngerea. Și dintr-o dată s-a întors roata. N-am mișcat un deget, nici o discuție cu Gigi, chiar mi-a vorbit frumos.

E foarte cald și bine, dar gălăgie (radioul merge tare).

-08.02.89

N-am putut să adorm de la 23:00, ceasul meu biologic obișnuit cu 1:00, 2:00 sau 3:00 noaptea. M-am întors pe toate părțile, ușor, să nu fac zgomot, [redacted] scîrțîie patul îngrozitor. Am saltea de burete, dar ține de cald ca un calorifer. M-am trezit la 7:31, lumină multă în cameră, pe geam se vedea acoperișul barăcii.
Nea Vasile pleacă la lucru dimineața și vine seara. Toarnă beton la niște blocuri. Ceilalți dormim mai tîrziu. Eu profit de liniște și studiez la engleză.
Nea Gică se scoală la opt jumate și pune muzică la Radio...București! Cîntă Corina Chiriac.

Aseară am [redacted] pus rufele la muiat într-un lighean albastru mare, astăzi la prînz le-am limpezit, le-am pus la uscat pe sîrmele din cameră și de la baie. [redacted]
M-am spălat și eu, mi-am tăiat unghiile, părul de la subsuori, am îmbrăcat haine curate. Ca nou-născut, într-o cameră nouă, m-am mai liniștit.

Nea Faruk a fost la Madam, nici o veste despre accepte. E demoralizat. Are un an și cinci luni de Turcie, nici un răspuns despre emigrare, îl doare inima, îmi mărturisește, demoralizat, mai doarme și pe jos, al cincilea în cameră.

Am fost la Policlinică cu Nea Nicky, îl dor rinichii, urinează des. Am făcut pe traducătorul și ghidul. Mîine trebuie să îl conduc iar.

Stau în pat, la cucurigu, cu sticla de lapte lîngă mine, aștept să se mai încălzească, să nu-mi crape dinții. Ca un copil. Citesc „Universul", redactor șef Aristide Buhoiu!

Nea Vasile îmi ghicește în cărți. Susține că azi Ely și socru-meu au fost chemați la miliție pentru mine, sau mîine vor fi. Că a primit un dar de la maică-mea Ely. Că va veni după mine nevastă-mea. A dat totul la spate. Ține casa. E cuminte. La început [redacted] s-a gîndit la divorț.

-09.02.89

Cinci luni turcești și 160 de scrisori. Răspunsuri: jumătate.

Mers la Poliklinik „Haydarpaşa" cu Nea Nicky. Și-a făcut analizele la rinichi. Trebuie să-l duc eu de mînă, ca pe-un mameluc, deși are 48 de ani.
Am [redacted] fost la dermato pentru pete. Mîine voi deconta 15 500TL pe alifiuri, am rugat-o pe doctoriță să-mi treacă și două SELSUM-uri și o alifie pentru... acnee. Dacă sînt gratuite!

Am cusut ciorapi și un tricou. Trebuie să cos și pantalonii de trening, s-au descusut pe vipușcă. E frumos costumul meu sportiv, dar n-am nici un buzunar unde să-mi pun măcar cheia și banii.

Nea Vasile îmi dă în cărți. Că soția are probleme cu securitatea care o va vizita azi (!) acasă. Că mie nu îmi vine accept, ci refuz pe America. Mi se taie pe necaz (pețitori). Probleme într-o

adunătură. Că am discuții privind acceptul. Ceilalți din cameră mă consolează.

- 10.02.89

Am visat niște formulare dactilografiate, multe rubrici, am semnat ceva, am întrebat ce, nimeni nu-mi răspundea, parcă primisem și acceptul și viza simultan, semnam pentru biletul de avion.
I-am povestit lui Nea Gică de dimineață, s-a încruntat și-a zis: Mai, băiatule, nu-i a bună! Avea dreptate sucă ăla de Vasiliu, o să ai refuz. Eu cînd visez da, e nu! Răspund: Și eu la fel, Nea Gică! Dar prietenii m-asigură că să nu-mi fac probleme. Nea Gică: Ei nu pot face mai mult pentru tine...

Generația mea și-a dat drumul. Îi văd prin arte, cărți, filme. Prezentați cu biografii. Eu nu. Mă voi lansa eu vreodată? Vreo șansă de afirmare voi avea? Voi deveni cîndva o celebritate, chiar mai mică?
Sînt debusolat și nu știu ce-aș mai putea face, unde încerca.

O săptămînă de la dentist. Mă obișnuiesc cu măseaua cea nouă! Bucata de fier a ei și cimentul fac parte din mine.

Mă drămuiesc cu banii. Uneori la sînge.

Securitatea acasă la Nea Vasile o interoghează pe nevastă-sa:
- De ce n-a plecat mai de tînăr?
(Nea Vasile are peste 50 de ani și a fost

șofer de TIR.)
- Păi pe mine mă întrebați? Întrebați-l pe el!
(Nevastă-sa e profesoară de română și ... secretară de partid.)
- Care sînt motivele plecării?
- Nu știu. Lăsați-mă să mă duc la el să-l întreb!

Stau într-o societate de moși. Se trag seara, se-ncing cu brîurile, își [redacted] prepară mîncăruri pe reșou, se plîng de reumatisme.
Avem un casetofon rablă și două casete mari și late. Le-am învățat pe de rost. Nea Gică are boală să asculte Bucureștii, în special melodia preferată dimineața. Seara toți pe Europa Liberă. Uneori BBC și mai rar Vocea Americii. Neavînd ce face îmi dau mereu în cărți.
La baie avem un bidon de plastic, mic butoiaș, cu robinet și un fierbător mare, iar dușul e prelungit printr-un furtun de cauciuc în bidon. În felul acesta încălzim permanent apă iar bidonul se umple simplu de la duș. Deschidem robinetul [redacted] și ne spălăm ca la duș (butoiașul este așezat deasupra pe o platformă din scînduri).

Ninge afară. E seară. Geamul e negru. Doamne-ajută!

- 11.02.89

- De cînd sînt în lagăr n-am visat ca azi-noapte, se tînguie Nea Gică, am făcut de două ori harta, o cotopăneam pe una pe la spate...

- Du-te la Karaköy!, îi dă ideea Nea Nicky.
- Am fost pînă acum de cinci ori.
- Vezi să nu iei păduchi lați, sare și Nea Vasile.
- N-au ălea, bă, se indignează Nea Gică, [redacted] rase ca-n palmă. Sînt grase la poponeață!

A nins mult ast-noapte. A pișit nițel. Albeață pe acoperișuri. E rece afară. N-o să ies decît la masă și pînă la cutia poștală.
Pe la unsprezece zăpada se topise. Puțin soare. [redacted] Gerul persistă.

S-au scumpit fotocopiile. Nu îmi mai face nimeni cu 50 sau 60 lire bir tane pentru çok fotokopi. Mă afectează enorm. 100 lire bucata, multiplicat cu zeci [redacted] pînă suta de exemplare, pierdere aproape dublă. Poșta se mărise cu 30-50% de-acum două luni. O adevărată inflație. Mi-amintește de Maroc cînd prețurile creșteau de azi pe mîine, de băgaseră groaza în lume, elevii se revoltaseră.

Desenez cu pixul fără să știu ce iese. Unde mă duce imaginea. Cîteva minute doar. Fără ștersături. Fără deseuri. Direct. Simplu. Mă trage mîna. În acest timp gîndesc la altceva. De exemplu ascult muzică. Mă fură ondulațiile melodiei. E bine. Rezultatul nu știu cum e. Trebuie să fiu într-o stare de relaxare.

- Ce faci aci?
Îi arăt lui Nea Vasile și mă bufnește rîsul. Privește Desenul 15 din Caietul III. Zîmbește:
- Desenezi mori de vînt.
Mă decid să-l numesc și „Mori de vînt" pe lîngă „Fluturi".

Nea Nicky mă roagă să-i scriu o scrisoare către Ion Rațiu, Președinte al Uniunii Mondiale a Românilor Liberi, să-l ajute să emigreze în Danemarca. O compunem împreună.

- 12.02.89
Telefonat Ely. [redacted]
Să vîndă hainele mele și să-și ia bijuterii și pentru copii. Cărțile, revistele. Pe cele străine să le dea scump (1$=80-100 lei) și fiecare costă [redacted] cîțiva dolari.
Mama să nu-mi trimită bani (am primit din Spania).
Să ducă revistele și cărțile franțuzești la lectoratul Francez (Univ. Craiova), eventual prin Nica.
Să cumpere un Dicționar de expresii englezești.
Nu i-am dat nici un telefon lui Puiu Dumitrescu. I s-o fi părut. Nu mai știu de el, răspunde, mi-a promis că-mi trimite copii la mediat și n-a trimis niciunul.
Florin a vorbit cu Ilie? Ilie m-a mințit! Știu, răspunde, a luat Florin. Ce a luat? Ce i-ai lăsat. Plasa cu...? Nu mi-a spus. (Ce-a mai mare veste care o aud. Jurnalul meu, romanul „Veșnica evadare" pe care să-l continui, registrul cu cronici despre lucrările mele, carnetele cu in-

dicații literare etc.) Toate au intrat în posesia lui Florin care mi le va trimite. Doar cele pase scrisori trimise din Craiova, deși recomandate, n-au ajuns. Voi recupera, cu ajutorul lui Florin 90% din manuscrise (ținînd cont și de fotocopiile lucrărilor matematice ascunse în camera bună la Bălcești, pe care le-a găsit mama și i le-a dat lui Florin să [redacted] le trimită [redacted] după mine). Doamne, îți mulțumesc, dar să nu mă bucur înainte. Dacă i se confiscă la granița străinului?
Au mai [redacted] sosit scrisori pentru mine, dar le-a trimis la Bălcești. Aura mea persistă [redacted] și după cinci luni de la dispariție!
A mai primit doar o vedere de la mine pe adresa din Rovine (din zece epistole, două ajunse: 20%), deși la Bălcești au ajuns toate.
La Tata-Moșu n-a ajuns nimic.
Scrisorile ce le mai primesc să încerce să le trimită în Turcia prin pachet, ajung mai sigur.
Susține că mi-a [redacted] expediat Dicționarul Explicativ al Limbii Române (DEX-ul).
N-a mai întrebat nimeni de mine.
Cu Mihai cîteva secunde am vorbit și s-a întrerupt, cele trei minute trecuseră. L-am rugat să se ducă pe la Bălcești și să joace șah, a înțeles că să joace șah la Bălcești!

Fost la biserica ortodoxă grecească din Cartierul Moda. Am cumpărat opt lumînări, cele mai ieftine, 50 lire bucata, și le-am aprins pentru Florin, Eleonora, Mihai, Gabriel, Maria, Gheorghe, Ion, Maria (noi, părinții, tată-mare și ma-mare de la Goronești — niciodată nu aprinsesem pentru ei, acum m-a prins așa o milă, la imaginile [redacted] lor). Au ars frumos, egale, în formație pînă la nisip cînd le-a stins cineva. Le-am reaprins.
Frig în biserică. Înăuntru era și Nea Gică, plecat, cu șapca în cap. L-am întrebat dacă nu [redacted] ar fi bine să-și scoată șapca, zică nu e nevoie, am rămas perplex. La unsprezece s-a încheiat slujba, două grecoaice se miruiau. Ne-am închinat și am luat anaforă, deși mîncasem, dar n-am știut procedeul. La început ezitasem, dar m-am întors și i-am zis pe turcește Efendi ben yabanci, ben Romania, ben giti Amerika, ben yok ekmek. Părintele a înțeles chinuita mea de turcă și mi-a adus un pumn de anafore, le mîncam pe drum.
Nu mai puteam de bucurie că mi s-a găsit jurnalul din România și celelalte manuscrise în care nu-mi mai puneam nici o speranță. Visasem ast-noapte că am omorît un porc și curgea sînge, deci veste.
Azi am cheltuit enorm 25500 TL, telefonul și scrisoarea către American Romanian Academy (fotocopia articolului matematic plus o hîrtie de 5$ capsată înăuntru ca taxă de înregistrare).
Sînt prompt cu răspunsurile la scrisori, nici o restanță în prezent, totul rezolvat urgent.

Pe pereții camerei numai decupaje din reviste, mașini, peisaje, femei sexi (în alte camere și porno!), calendare vechi, castele, flori rămase de la antecesori. Cameră de burlaci. E plăcut totuși. Umple monotonia.

Nea Gică obsedat de nevastă că trăiește cu altul în țară. E cu zece ani mai tînără decît el.

Azi n-am mai dormit la prînz. O să pot să dorm la noapte? (La unsprezece seara se stinge lumina.) M-am forțat să scriu niște misive. M-am achitat bine de datorii în duminica aceasta. Am uitat că era, că trebuia să fie, o zi moartă. M-am copt pe scaun, la [redacted] calorifer, lîngă masă. Dar am rezistat. Ceilalți se lungiseră în pat și dormitau.

Nea Vasile îmi ghicește numai necazuri în cărțile lui. Că drumul îmi va fi mai tîrziu. Că o să am și o mare bucurie de la un domn de tobă. (Care?) Că n-o să am accept. Că mai am de stat în Turcia. (Cineva zicea că ar fi obligatoriu campul de un an sau un an jumate. M-am dus dracu! Așa n-o să mai fie familie! Care o fi fost deșteptul ăla de la UNHCR care se joacă cu nervii noștri, cu viața noastră?). Că voi avea o veste mare curînd.

- 13.02.89

Poză cu mine singur în bahaus pregătită pentru [redacted] francezi:

„Florentin Smarandache, Janvier 1989, émigrant, dans le camp d'Istanbul (Turquie), la célèbre baraque. ‹Un beau aspect de la misère!› (Pour la famille Pierre et Marie-Hélène Normand, en amitié."

Puțin cîte puțin intrăm în primăvară, timpul trece. Mereu am vrut să treacă timpul. Și-n țară, și aici. Pînă o să mă trezesc bătrîn.
Sînt vesel c-o să se încălzească afară, prin martie o să ies la muncă, manuală desigur, mai iau un ban. În februarie am cheltuit enorm. N-o să rezist la doi dolari pe zi. Poate trei. Mai am 245 $, mă țin pînă la 1 Mai, dar după aceea? Cheltuiesc enorm pe fotocopii, corespondență, telefoane în țară. Pe mîncare doar lapte, portokal, fructe sub 1000 TL pe zi (0,5 $ aproximativ). Nu m-am dat îndărăt de la nici o idee trăsnită de a încerca să public [redacted] orice.

Am dormit bine ast-noapte dar pe la șapte mă durea spatele deși aveam brîul gros, mă acopăr cu trei pături. O să mă frecționez deseară.

E ora opt. Nea Gică dă drumul la radio programul unu, București. Se începe cu un buletin de știri... Tovarășul nicolae ceaușescu... și ne punem toți pe înjurat.

- Parcă ăsta ar fi început o lume, remarcă Nea Nicky.
- Ăsta a terminat o lume, apară Nea Gică.
- Din cauza lui [redacted] pribegim prin lume, mă întărit și eu.

Apoi muzică: pacea, țara... Dar nu aud cuvintele. Melodiile sînt drăguțe, ușoare la stomac, vesele, înveselitoare.

Nea Gică mereu cu gîndul la [redacted] nevastă, că îl înșeală, că îl minte, că de cînd a luat-o s-a certat cu ea într-una.

Nu am pretenția că prin [redacted] acest jurnal fac caracteristica unui camp, a unor locuri sau timpuri, ci reprezint oglindirea lor în sufletul meu, oamenii [redacted] care mi-au ieșit în cale și întîmplările prin care am trecut; nu mă dau îndărăt să [redacted] recunosc subiectivismul accentuat pe alocuri.

De luni de zile n-am mai citit o carte. Iar Noica zicea în fiecare zi să lași în urmă o carte. Să ai un program, mai zicea, și eu am doar în minte, general, nedefalcat pe săptămîni sau zile, și de care nu pot să mă țin decît parțial.

Mă simt bine, mi-e călduț în cameră, și-mi vine să desenez. O mulțumire sufletească. Liniștea spiritului. Pacea inimii veșnic tulburate.

Fugiții din Irag sînt condamnați în țară la șapte ani închisoare și „despăgubiri" (transportul, dacă ar fi lucrat altul în locul celui fugit... etc.) între 10-40 mii de lei. Ești [redacted] pedepsit mai aspru cu pașapoarte de servici decît [redacted] de turist. „Condamnații" nu trebuie să mai calce șapte ani prin țară, altfel execută restul de pedeapsă.

Termin poemul în engleză „comandat" acum zece zile de Bogdan Urbanik pentru tătăroaica pe care o simpatizează. Mi-a dat cîteva cuvinte cheie: enigmatică, sperioasă, părul lung și [redacted] negru, orientală. Caut să-l „servesc". Cum va reacționa oare mîine cînd o să i-l [redacted] arăt? I don't Know! Iar o să glumim, o să tragem cîte o porție de rîs.

Mi-am instalat biroul la baie, după unsprezece seara cînd moșii sting lumina („lege sfîntă") Stau pe capacul veceului picior peste picior și studiez sau scriu. Moșii fac bășcălie. Păi Florinel, [redacted] ziua ce-ai făcut pînă acum? Răspund calm: Eu scriu și ziua și noaptea. Moșii se revoltă: Eeee..., în sensul că vrei prea multe. Încep să nu mai suport pe nimeni, să nu mai mă înțeleg cu nimeni. Se dau viteji că eu pun brîul seara, Bine, dar îl purtați ziua!, vreau să mă apăr.

Mă simt ca la închisoare.
Doamne, cît îmi doresc să plec de-aici!
Mi-e teamă să nu-mi putrezească oasele în camp.

- 14.02.89
Limba emigranților se modică, din camp chiar, de pildă cuvinte ca sponsor, pending au intrat în vocabularul obișnuit, [redacted] cu o frecvență foarte mare. Dar oamenii nu-și dau seama. Nu e de mirare că ziarele mai vechi din exil vorbesc o română americanizată [multe englezisme în text, gramatică dată după cea engleză (locul adverbului în propoziție, de pildă), arhaisme dispărute din limba actuală românească, exprimări [redacted] de altă dată („voiu face", pentru viitor)].

Încerc sponsare pentru Canada (la Bill Sands, Guy). Tare mă îndoiesc de acceptul pentru America. Tăcerile astea nu sînt de-ale bune.

Cînd mă gîndesc la ce-am pătit în țară, îmi vine să zbier, să urlu. La fel cînd primesc scrisori din țară. Am olosit să mai și scriu, mai ales dacă știu că misivele mele n-ajung. Securitatea din Craiova e pusă tare pe capul meu. I-au spus lui Ely să-mi transmită că: să am de grijă cu cine mă împrietenesc și să nu fac acte ostile „țării" (prin „țară" ei înțeleg regimul „dictaturii comuniste"). Dar mă întărîtă și mai rău. Și-au bătut joc de mine destul. S-a întors roata. Sînt îndîrjit împotriva-le. Aș fi [redacted] în stare să lupt pînă mor. Îi urăsc din tot sufletul meu. Dacă o vedere simplă trimisă pe 8 decembrie a ajuns pe 2 februarie, cum se nu meste acest act, secretul și libertatea cores pondenței? (Altele n-au ajuns deloc!) [redacted] Trebuie să am psihicul tare, și eu nu prea-l am!

Nea Vasile își scoate cu ața un dinte ca se mișca. Zice că-l deranja cînd bea apă I-l smucește Nea Gică. Acum se spală la l Ni-l arată. E ca un colț de mistreț.

-Hai, Profesore, mai ieși de la baie, faci dinții ăia de fildeș!

N-avem ce face. Nea Vasile ne dă în cărți l toți trei, pe rînd. Lui Nea Gică îi ghicește divorț (nevasta-sa, în țară, s-a încurcat cu tul), lui Nea Nicky dificultăți băiatului (în armată e trimis la canal; românii cînd aud de canal se înfioară!), mie: țin în cap un drum lung peste o lună jumate; primesc veste să merg la Mada (probabil privind acceptul); dat de bine; crai de tobă îmi duce o scrisoare; peste o lună primesc un pachet;

- 15.02.89
Am primit DEX-ul de la Ely, deși nu-mi ar nici pe departe să mai scriu. Ieri primisem s soarea de la ea. Probleme și iar proble acasă. 226 lei transportul față de 150 lei carte

Mi-am confecționat o perie cu mîner l dintr-un burete mic (200TL) și un băț r din pom legate cu ață. La farmacie cost

8400 TL o perie din asta, dichisită. Am scutit destui bani. Perie pentru petele de pe spate. Am decupat din pislă tălpici pentru pantofi, s-au găurit. De m-ar mai ține pînă în Italia. La cismar mă costă 6000 TL iar cu 10 000 TL iau alții noi.

N-am la poștă nimic și mă simt trist. Am de răspuns soției, dar pe ce adresă? că nu ajung! Pe a studentului sîrb care mi-a trimis pachetul?

Am dormit prost ast-noapte, m-am deșteptat pe la două, trei. Vorbeau tare colegii de cameră. Aveam mîncărimi în zona anală, usturimi în cea pelviană, m-am dus la baie să mă spăl. Am cumpărat azi o alifie.

Gerovital-ul meu este laptele. Cură de lapte. Zilnic. Laptele îmi ține copilăria. Îmi menține prospețimea feței.
Apoi, lipsa țigărilor, care îmbătrînesc.
Ar mai trebui sportul, dar nu prea am ocazie aici. Sînt, însă, cel mai bătrîn din camp care a jucat fotbal. Unii, de o seamă cu mine, nici nu vroiau s-audă.
Viața în bibliotecă nu te îmbătrînește.
Stau pe loc, pierdut din timp.

Machedonii văd numai verde (=dolari) în fața ochilor.

După-masă dormim. Mă trezesc la trei și-un sfert.
— Am visat căcat, exclamă Nea Gică.
— Și ce-nseamnă?
— Noroc. Am mai visat, și am primit bani.
Nea Gică se-mbracă și pleacă la plimbare.

Nu sînt în apele mele. Nu-mi găsesc echilibrul. Nu mai e ca în camera de la bătrîni, tot de patru, dar cu „veioza" mea puteam citi și pînă la două noaptea. De o săptămînă am impresia că pierd timpul, că nu fac nimic. Răspund doar la scrisori. Dar am obosit. Surmenaj intelectual. Mă clocesc în cameră toată ziua. Nu pot să creez deloc. Am început atîtea, No exit (teatru), Poeme avant-avangardiste, niște proze scurte, o povestioară pentru copii, Veșnica evadare (roman), jurnalul marocan (de șlefuit). Matematică ioc!

Nea Nicky povestește: Ast-noapte, la trei, m-am sculat să mă duc la veceu, iau niște medicamente de rinichi și urinez mai des, și la baie ce-aud?: oac! oac! de cinci ori, și era o liniște!, mă uit prin butoiaș, dup în bazinul veceului..., mă de unde or fi venit broaște în baie?, că avem destui carcalaci și ne mai lipseau broaște!

Toate zilele mele sînt neobișnuite, iar cele care sînt obișnuite le fac neobișnuite prin firea mea.

Avem universitate aici, glumește Nea Nicky privind la cărțile mele care curbează policioara din dreptul patului, de pe perete.

Trebuie să avem răbdare! Pînă plecăm de-a rămînem fără floci la p..., remarcă Nea Vasile.
Ne consumăm mult.

- 16.02.89

În Maroc mă bucuram că februarie din 1984 are 29 de zile, aici mă bucur că același februarie are 28 numai. Intru mai repede în martie.

Nea Vasile umblă cu dintele în buzunar!

Peste o săptămînă pleacă australienii. M-am întîlnit cu Carmen. Radia de bucurie. A scris să-și continue studiile la Sydney. I s-a promis că o bagă în clasa a XI-a, că engleza și matematica sînt obligatorii iar celelalte la alegere. Hotărîtă să învețe. (Mie mi-e teamă c-o să se mărite!) Vrea să vină să-i arăt revista australiană de matematică „Mathematics Competitions". I-am cerut să-mi transmită adresa și numărul de telefonul pentru cînd voi veni și eu în vizită.

Alături era o altă constănțeancă venită cu socru-său, a născut în lagăr, tînerică, era însărcinată în trei luni cînd a părăsit România, sfioasă.

- Cum a fost, întreb.
- Greu, dar a trecut.

Carmen are un an și nouă luni de lagăr; respinsă de America, a fost sponsată moral doar, deci pleacă pe guvern. E cu toată familia, taică-su, Nea Tutoreanu, muică-sa și frate-său Andrei de cîțiva anișori, ceaușei. Vasorean, Nea Pompiliu și-a ascuns nevasta și fata a mare pe vas și au sărit în Bosfor toți trei. Culmea e că Nea Pompiliu era secretar de partid și a cerut azil politic la turci. Peste un an i-a luat și pe fiu-său și mama prin Crucea Roșie Internațională: rudele l-au pus la avion în Otopeni iar [redacted] părinții l-au așteptat la aeroport în Istanbul.

„Ghelmez" în limba turcă înseamnă „nu poate veni", mă gîndesc la scriitorul Petre Ghelmez, [redacted] redactorul șef al „Tribunei României" pe care o primeam în Maroc, și pe care l-am întîlnit în vara lui 1984 la București [redacted] în redacție, cînd l-am abordat pe D.R. Popa care scrisese un articol despre „Le sens du nonsens" al meu foarte la obiect. Ghelmez mi s-a părut un om distins, era îmbrăcat la costum. L-am remarcat vag. Acum D.R. Popa se află și el în exil: la Paris sau Londra? L-am auzit la B.B.C. Va trebui să fac rost de adresa lui. În '84 avea care era plăcut la vorbă, am mers împreună pînă în B-d. Republicii (de pe 2 acesi), era nemulțumit că se redusese tirajul ziarului, Cum poți să faci propagandă și să-ți apropii emigranții cu doar sase mii de exemplare? îmi explica pe drum, aștepta să-i apară o carte, pînă la urmă i-a apărut, era modest, de statura mea, cu 3-6 ani mai vîrstnic calm. Mi-a plăcut de el. Constantin Barbu afirma că D.R.P. este evreu

Încep să mă îngrijorez pentru pachetul cu manuscrise care nu-mi mai vine. Mama zicea că în luna februarie le voi primi. Ilie afirma la telefon că au fost duse pe 2 februarie. Tot Florin a descurcat treaba. De la mama înțeleg că totuși le-ar expedia Ilie. (Nu contează cine, dar să intru în posesia lor. Aștept cu atîta nerăbdare!)
E păcat că trebuie să mă ascund pentru niște idei ale mele, că trebuie să le primesc pe furiș; și e vorba de lucruri nefurate, simple scrieri, unele matematice.

Noaptea trecută a fost rîndul românilor să se dea în spectacol, la buhaus. Au urlat de se auzea la blocuri. Polonezii și bulgarii n-au crîcnit, se simțeau cu musca pe căciulă. M-am culcat la patru, strîmbă din ochi Yilmaz.
Pe lîngă baracă [redacted] vomituri.
Mai e necesară și cîte o ieșire din asta, se scuză Yilmaz la cantină, altfel înnebunești aici!

Etiopenii au primit aprobare să plece în Norway după 2-3 ani de așteptare. Sînt doar trei inși. Unul din ei nu vrea să se ducă, zice că e prea frig, mai bine stă în camp, să plece în Australia mai tîrziu.

Cum își bate ăsta joc de țară, se enervează Nea Gică, profesor își lasă [redacted] catedra, șofer își lasă mașina, comandant de navă își lasă nava, pilot de avion își lasă avionul ... numai pe el nu-l ia dracu!

Doi marinari au sărit în ultimele zile trecute. I-a luat la Süle și i-a băgat în camp. Azi au tăiat-o la greci. L-au luat și pe Tony. Din Grecia, Tony o paște la cumnatu-său în Belgia, tot marinar, au sărit amîndoi unde s-au nimerit.

Ăștia campiști se căiesc de ce au [redacted] făcut, nici nu știau ce-i așteaptă. Dar nici unul nu îndrăznește să se întoarcă în România.

Pînă cînd și Nea Vasile poartă blugi, numai eu n-am! Deși urgența sînt pantofii.

Trebuie să fiu mizantrop, să nu mai mă exteriorizez, să țin în mine, și să dau în scris, să realizez mai mult. Cum pierd vremea.

Dau [redacted] cu alifii peste tot. Sînt uns cu toate alifiile. Pe spate la pete, și pe burtă, în regiunea anală, pe față (ușoare urme de acnee). Apoi îmi ard iar cei doi negei, primitiv. Diminețile, serile mă dichisesc în fața oglinzii. Și exasperez pe colegii de cameră cît stau în baie.
Pînă să ieși tu, căutam un buzunar de-al lui Nea Vasile ..., rîde Nea Nicky.

Nea Vasile nu suportă să fie contrazis.
- Austria e mai mare ca România, afirmă.
- Nu-i adevărat, sar de la locul meu.
- Mă, copile, mă contrazici tu pe mine?, izbucnește moșul.
A doua zi vine cu harta Austriei.
- Vezi, Nea Vasile, că e mai mică decît România?!
- Păi ce ți-am spus eu ție, mă, flaimas, se răstește el la mine, și rămîn ca la dentist.
Apucasem să le arăt cărțile mele.
- Ăăă, pe am scris și [redacted] eu o carte, face Nea Vasile, « Autoluzul », tehnică.
- Nu ne-o arăți și nouă? rîde Nea Gică.
- Am lăsat-o acasă! De ce s-o iau cu mine?!
Povestesc că am lucrat în Maroc.
- Am văzut și eu Marocul, se laudă Nea Vasile
- Cu ce ocazie?, e curios Nea Nicky.
- [redacted] Asta e treaba mea, se indignează Nea Vasile. M-am întîlnit cu Radu Beligan, am băut bere cu el. Și cu Gheorghe Dinică, adaugă.

Până la trei noaptea românii petrec la ba-rașus. HAI LIBERARE urlă toți. Dan a fost promotorul acestui slogan. Ieșiseră [redacted] afară și strigau.

- 17.02.89 -

De cînd am reușit să părăsesc baraca m-am îmbujorat la față; eram tras, galben, obosit - observă Nea Gică.
Dar cu studiul nu stau mai bine.

Poetul Claude Le Roy acceptă să-mi publice Antichambres pe contul lui. Ambiția pusă (de a nu părăsi Turcia fără un contract de publicare a unei cărți [redacted]) este satisfăcută.
Același lucru îmi doresc pentru Italia.

La sfîrșitul oricărui jurnal mă grăbesc să-l termin ca să-l știu la loc sigur, ascuns, teama de-a nu-l pierde ca pe primele șase din România, nerăbdarea de a începe un carnețel nou, sentimentul lucrului împlinit.
În lagăr o grijă în plus: dacă pică în mîinile cuiva care, văzînd cum descriu ce se întîmplă pe-aici, să nu aibă impresia că sînt vreun securist! Asta mi-ar mai trebui! Citind și recitind notițele mele mulți ar putea crede că am atribuția de a culege informații ca să le înmînez cine știe cui!

- De ce nu primesc nici o scrisoare? se nedumerește Nea Gică.
- Scrie și tu, și-ai să primești! îi dă replica Nea Vasile.

Rudele mele se feresc de mine, cică să nu le scriu în țară să n-aibă necazuri. Frica îi paralizează. Sincer să fiu, îmi convine, nu mai pierd timpul cu ei. Dar îi montasem și eu dinainte să mă renege, ca să n-aibă probleme. Ce mai contează o insultă în plus la atîtea?

Nea Nicky e chemat la Organizație și i se propune să facă actele pe Australia. Refuzat de America, el purcese pe Danemarca. Mă ruga pe mine să-i compun scrisoare către Regina Danemarcei! Acum, după pleașca asta căzută pe capul lui, face pe miorlăitul: Ce, mă duc eu în perjăria aia! Așteaptă să decidă și familia în țară.

Din cauza rușilor, care vin cu cățel cu purcel și pleacă în două trei luni, a irakienilor care năvălesc cu duiumul, din Italia românii pleacă greu — ne scrie Nea Jean iritat. Acum o schimbă pe Suedia. Făcuse cerere la Ministerul Justiției din Stockholm [redacted] de nouă luni și-a primit răspunsul abia de cîteva zile, dar el [redacted] ajunsese la Roma. I-a

retrimis plicul Petre în Italia. Nea Jean, la telefon, era bucuros pînă la Dumnezeu.

- 18.02.89
- Australia e la capătul pămîntului, rîde Nea Vasile, de-aia se trimit acolo numai tîntălăii!

Nea Gică mustăcește.
- O să te văd eu, Nea Vasile, că vrei să-ți faci crescătorie de canguri, mă adresez eu.
- Bă, Ioane, să-mi trimiți o maimuță prin poștă!, își dezvelește Nea Vasile gingiile, dinții din față îi lipsesc.
- Dar ce vrei să faci cu ea, bă, s-o iei la p..., ha, ha, ha [redacted]... se zguduie de rîs malacul de Nea Nicky.

Cincizeci de luni am rămas în România, [redacted] între Maroc și Turcia, dar mi-au ieșit pe nas. Multe gînduri rele mi-am făcut în lunile acelea de rușine, le-am așternut pe hîrtie. Doamne, de le-aș primi!

Am trimis 175 scrisori în cinci luni și [redacted] o săptămînă, am primit pe jumătate: 88. Deci, la două scrisori pe care le [redacted] expediez [redacted], recepționez una. Asta denotă că nu sînt o personalitate, că nu prezint mare importanță pentru colaboratori. Cînd voi ajunge ca numărul epistolelor care zboară din sufletul meu, ca păsările, să fie inferior celui care se depun pe umerii inimii mele?

Media : o scrisoare pe zi trimisă,
și una la două zile primită.
Sînt bune și statisticile astea la ce-
va. Îți reglezi ritmul, îți planifici
timpul viitor. Știi la ce să te aștepți.
Bineînțeles că eu n-am scris doar
din dragul de a mă afla în treabă,
ci pentru emigrare, publicații, familie.

Cîteodată numele ăsta al meu mi se
pare bizar, parcă nu mi-ar aparți-
ne. De ce smarandache? Ce în-
seamnă smarandache? E romă-
nesc, e grecesc?
E bine că se mulează pe multe limb[i]
mă citesc toți cum doresc. Nu-l
schimb cum intenționează alți
compatrioți de-ai mei: „ca să termi-
ne odată cu neamul ăsta nenoro-
cit", dar ei fac confuzie între
neam și regimul la putere. Româ-
nul de rînd nu e vinovat de mize-
ria din țară, „tovarășul"...
Mi-e silă să-i pronunț numele.

Nea Gică este întotdeauna la datorie,
așteaptă poștașul la 11h:30, ia corespon-
dența pentru toată camera, în special pen-
tru Nea Vasile care e la muncă.
- Tot Florin a avut noroc, se exprimă.
Nea Vasile să se lase de ghicit în cărți,
zicea că azi primește ceva.
Așadar, „Noréal", No.73, apar cu o anti-
poezie alături de ... Eminescu! Frumos,
dar nu merit.

FLORENTIN
SMARANDACHE